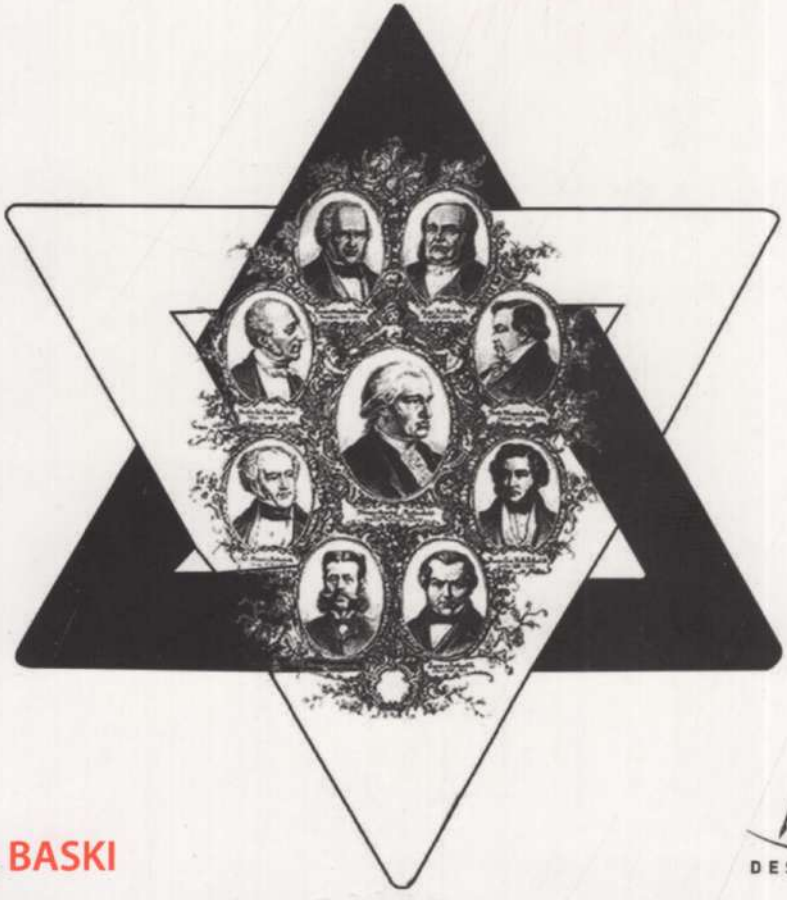
George Armstrong

ROTHSCHILD

PARA İMPARATORLUĞU

Derin Yahudi Devleti

9. BASKI

DESTEK yayınevi

DESTEK YAYINEVİ: **165**
ARAŞTIRMA-İNCELEME: **51**

ROTHSCHILD PARA İMPARATORLUĞU / George ARMSTRONG

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AKŞUN
Çeviren: Dr. Mert AKCANBAŞ
Editör: Suzan TURAN
Teknik Hazırlık: Beste DOĞAN
Kapak: Beste DOĞAN

1. Baskı: Ağustos 2011
8. Baskı: Ocak 2012
9. Baskı: Haziran 2012

Yayıncı Sertifika No: 13226
ISBN 978-605-4455-63-8

© Destek Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu
Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Matbaa Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

ROTHSCHILD
PARA İMPARATORLUĞU

Derin Yahudi Devleti

George ARMSTRONG
Çeviren : Dr. Mert AKCANBAŞ

DESTEK
yayınevi

DR. MERT AKCANBAŞ

Dr. Mert Akcanbaş, 01.01.1963 tarihinde İstanbul'da doğdu. Üst düzey finans yöneticisi olarak yirmi yılın üstünde uluslararası bankalar, sigorta firmaları ve vakıflarda görev yapmış olan Dr. Akcanbaş, işletme, işletme mühendisliği ve psikoloji eğitimleri almıştır. Dr. Mert Akcanbaş lisans ve yüksek lisans eğitimini Louisiana State University'de tamamlamıştır. Yüksek lisans tezi işletme mühendisliğinde "Amerikan ve Japon Otomotiv Üretim Sistemlerinin Simülasyonu" olan Dr. Akcanbaş'ın Doktora tezi psikolojide "Yaşamın Var Oluş Teorisi Kapsamında Anlamı ve Amacı" adını taşımaktadır. Dr. Mert Akcanbaş yayınlanmış makalelerinin dışında Wall Street Journal ve Forbes Magazine gibi dergilerde uzman olarak yer almıştır. Prof. Dr Yaşar Nuri Öztürk'ün Kuran Mealini dünyada ilk defa İngilizceye çeviren Dr. Mert Akcanbaş'ın ayrıca kendine ait "Afet ve Kurban Psikolojisi – Travma Sonrası Stres Bozuklukları Elkitabı" isimli bilimsel yapıtı vardır. Yaşamını Baton Rouge, La, Boston, Ma ve Istanbul, Türkiye'de geçirmiş olan Dr. Mert Akcanbaş Travma Sonrası Stres, Kurban Bilim, Suç Bilim üzerine uzmandır. UNDAC (United Nations Disaster Assessment and Coordination Team) ile Sumatra Endonezya Depremi ve Tsunamisi 2005, Muzaffarabad Pakistan Depremi 2005, Java ve Sumatra Depremleri 2007, Güney Batı Pakistan Depremi 2007, Güney Bangladeş Siklonu Sidr 2007 ve FEMA (Federal Emergency Management Agency) ile Gustav, Ike Gulf Coast TX 2007, Rita, Dennis Gulf Coast, TX, La 2005 ve Katrina New Orleans La 2005 kasırgaları, Kocaeli Depremi 1999 çalışmış olan Dr. Mert Akcanbaş, Louisiana State University – La ve Southern University – La'da 4 yıl ders vermiştir.

Dr. Mert Akcanbaş'ın iş deneyimi coğrafi olarak ABD, Türkiye, Güney Doğu Asya, Hint Yarımadası ve Orta Asya'yı kapsamaktadır. Halen Fatih Üniversitesi Psikoloji Bölümünde Öğretim Üyesi olarak Travma Psikolojisi, Motivasyon, psikopatoloji, Endüstriyel Psikoloji ve Etik dersleri vermekte olan Dr. Mert Akcanbaş ayrıca çeşitli STO, uluslararası bazı kurumlar için travma terapisi, kriminal profil analizi ve viktomoloji üzerine araştırma yapmaktadır. Ülkemizde Akut

ve çeşitli arama kurtarma gruplarına Travma Sonrası Stres Bozuklukları üzerine eğitim veren Dr. Mert Akcanbaş American Academy of Experts in Traumatic Stres, National Crisis Management Institute ve APA üyesidir.

Türk Yazarların eserlerinin çevrilerek yurtdışında yayınlanmaları üzerine yoğun emek veren Dr. Mert Akcanbaş aşağıda verilen yazarlar ve eserlerini çevirmiştir:

- Sadık Yemni: Muska, Yatır, Öte Yer
- Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk: Kuran, Küresel Afetler
- Cüneyt Ülsever: Hisarüstü Cinayetleri, Hacı
- Mehmet Ünver: Mad Özgür İnsan
- Sibel Atasoy: Sır Mısır
- Şebnem Pişkin: Tuğra
- Meltem Arıkan: Yeter Tenimi Acıtmayın
- Kemal Ateş: Toprak Kovgunları
- Cemil Kavukçu: Gamba

Destek Yayınlarından çıkan çevirileri:

- Gerenimo
- Putin'in Labirenti
- Hilal ve Demir Haç
- Hamas'ın Oğlu

Çevirmenden

Finans piyasasında ismi çok iyi bilinen ancak hakkında bilgi kısıtlı olan Rothschild ailesi hakkında çevirecek kitapları araştırırken, bu kitapların genelde Yahudi taraftarı ve karşıtı kişiler tarafından yazıldıklarını gördüm. Elinizdeki bu kitabı da ilk okuduğumda taraflı bir yaklaşım buldum ancak kitabın 1940 yılında, henüz ABD 2. Dünya Savaşı'na girmeden yazılmış olduğu halde, o tarihten şimdiye kadar olan olayları netlikle tahmin etmesi, bir yerde kitabın sağlaması görevini yerine getirdi.

Kökenleri tahminen Hazar Türklerine kadar uzanan Rothschild ailesi Almanya'da 1743 yılında doğan Mayer Amschel ile başlamıştır. Kesin ve sert gizlilik yasaları olan aile o tarihten itibaren servetini ve içinde bulunduğu operasyonları sır olarak saklamıştır. Ailenin büyük serveti kara para işiyle başlamış ve savaşan devletlerin finansmanıyla devam etmiştir. Rothschild ailesi Waterloo Savaşı'nı, Bolşevik Devrimi'ni, Amerikan İç Savaşı'nı, 1. Ve 2. Dünya Savaşı'nı finanse eden olarak bilinmektedirler. Yahudi İhtiyar Meclisi ve Siyonist hareketi her zaman desteklemiş olup, Osmanlı İmparatorluğu döneminde Siyonizm'in kurucusu ve Rothschild ailesinin yakın dostu Teodor Herzl, 2. Abdülhamit'ten Filistin'de kurulacak bir Yahudi devleti için toprak istemiştir. 1. Dünya Savaşı sonrası tüm Av-

rupa hükümetlerinde aile bireyleri bakan hatta başbakan olarak görev yapmışlardır. Versay Anlaşması'nda Rothschildların katkısı büyük olmuş ve bu anlaşma sonrası Almanya bunalıma sürüklenmiştir.

1800'lü yıllardan itibaren aile başta Bank of England olmak üzere Fransız Merkez Bankası ve Amerikan Federal Rezerv Bankalarını ele geçirmiştir ve halen sahibidir. Aile ayrıca Vatikan Papalık Servetinin de yönetimine sahiptir. Hitler ile 2. Dünya Savaşı'nda büyük darbe alan Rothschildlar Amerika'yı savaşa sokarak dünya üzerindeki güçlerini tekrar sağlama almışlardır.

Amerikan Başkanı Andrew Jakson'ın amansız bir mücadele verdiği Rothschild ailesi Başkan'a "Bu aileyi Amerika'dan kovarsam, öldüğümde mezar taşıma 'bankayı bitirdi' diye yazın!" dedirtmiş ve gerçekten de belli bir süre Rothschildları Amerika'dan uzaklaştıran Başkan, öldüğünde mezar taşına vasiyeti üzerine istediği sözler yazılmıştır.

Ailenin 1840 yılındaki serveti 1940 yılında Ford, Rockefeller ve Carnegie'nin servetlerinin toplamının 10 katıdır. Yine 1940 yılında ailenin serveti ABD Gayri Safi Milli Hâsılasının iki katıdır.

Henüz Pearl Harbor baskını olmadan yazılmış bu kitap, Amerika'da sivil diktanın nasıl kurulduğunu, yandaş medya ile nasıl desteklendiğini, kamuoyu yoklamalarıyla halkın nasıl yönlendirildiğini ve Japonya'nın saldıracağının nasıl bilindiğini açıklamaktadır. Ailenin bu oyunlarını gören ve o zaman Amerika'nın en zengin kişisi olan Henry Ford, üç ciltlik eseri 'Uluslararası Yahudi'yi yayınladıktan sonra suikasta uğramış ve ağır yaralı kurtulmuştur. Savaşların finansmanı ve borsa spekülasyonları dışında Rothschild ailesi akrabalık bağları sayesinde Çin'deki afyon ticaretini ele almış ve bu ülkenin afyon kullanımını yasaklaması üzerine İngiltere'yi Çin'i işgale zorlamıştır. Aile dünyada Yahudi hâkimiyeti için özgürlük, serbest piyasa ekonomisi, Avrupa Birliği, gümrük duvarlarının kaldı-

rılması, Birleşmiş Milletler gibi kavramları 1800'lü yıllardan beri kullanmıştır.

Bu kitabı okuduktan sonra George Soros ve kaynağı bilinmeyen servetini, eski Sovyet cumhuriyetlerindeki "Turuncu Devrimleri," İkiz Kuleler - Afganistan Savaşı bağlantısını, Taliban sonrası Afganistan'da artan afyon üretimini, yandaş medya kurumlarını, yabancı fonlarca desteklenen köşe yazarlarını, İslam ülkelerinde özgürlük hareketlerini ve Büyük Orta Doğu Projesi'ni insan ister istemez tekrar sorgulamakta ve bunların yüzyıllar önceden oynanmaya başlanan bir oyunun devamı olduğunu görmektedir.

Dr. Mert AKCANBAŞ

2. BASKI İÇİN YAYINCININ NOTU

Elinizdeki kitabı yayınlama nedenimiz, konunun çok önemli olmasına rağmen, konuyla ilgili herhangi bir kaynağın bulunmamasıydı. Belki birçok anlamda taraflı bir kitap olduğunu düşünebilirsiniz.

1940'larda yazılmış olmasına rağmen bu günü anlamamıza yardımcı olacağını düşünerek bu kitabı yayınladık. Bir hafta gibi kısa bir sürede de haklı olduğumuzu gördük ve kitap ikinci baskısı yaptı. Tüm okuyucularımıza teşekkür ediyoruz.

İÇİNDEKİLER

BAŞLARKEN.....13

BÖLÜM 1: Rothschild PARA İMPARATORLUĞU.....15

Yahudi Protokolleri.....15

Protokollerin Gerçekliği.....18

Yahudilerin Savunması.....24

Mayer Amschel Rothschild, Yahudilerin İlk Kralı.....29

Rothschild Hanedanı.....35

Rothschild Ailesinin Serveti.....44

Rothschildların Korkunç Kudreti.....48

Yandaş Medya.....54

Cinayet Şebekesi.....62

1. Dünya Savaşı.....67

Milletler Cemiyeti.....75

Altın.....80

2. Dünya Savaşı.....86

Siyonist Despot.....92

Almanya'ya İlan Edilmemiş Savaşımız.....96

Seferberlik Planı.....101

BÖLÜM 2: AMERİKA'NIN ELE GEÇİRİLMESİ.....107
Franklın D. Roosevelt.....107
Kızıllar.....111
Dıes Komisyon Raporu.....114
Federal Rezerv Sistemi.....117
1920 Ve 1930 Deflâsyonları.....121
1937 Deflâsyonu.....124
Sona Doğru.....128
Yalancılar Ve Hırsızlar.....131
Kötü Para Yönetimi.....133
İflas.....138
Fakirlik Ve Ümitsizlik.....140
Amerika Savaşa Giriyor.....143
Komplo.....148
Çok Partili Demokrasi.....152
Kral 1. Franklın.....155
Vatan Hainleri.....158
Kölelik.....165

BAŞLARKEN

Rothschild finans imparatorluğunun kurucusu Mayer Amschel Rothschild 1812'deki ölümünde mal varlığını Yahudi ırkının yükselişi ve "Dünya Yahudi imparatorluğunun kuruluşu için" bir vakfa devretmiştir. Bu vakfın en önemli prensipleri gizlilik, mal varlığının bütünlüğünün korunması, mirasçıları ve onların mirasçılarının mal varlığından müştereken yararlanmaları ve mal varlığının mirasçıların çoğunluğu karşı çıkmadığı sürece en büyük oğlun en büyük oğlu tarafından yönetilmesidir.

Bu vakfın mal varlığı Mayer Amschel Rothschild 'in ölümünden sonra kendisinin vasiyetinde belirttiği şekilde yönetilmiş ve korunmuştur. Bu çabuk üreyen ailenin şimdilerde yüzlerce üyesi vardır ancak bu kişiler mal varlığından vasiyet uyarınca müştereken yararlanmaktadırlar ve mal varlığı hala tek kişi tarafından yönetilmektedir. Bilindiği kadarıyla Mayer Amschel Rothschild'ın mirasçılarının vasiyetleri de kurucunun koşullarını taşımaktadır.

Yaşamlarındaki gizlilik nedeniyle tarih bu korkunç servetin yöneticileri hakkında çok az bilgi vermektedir. Şimdiye kadar mal varlığın dökümü hiçbir zaman hiçbir yere verilmemiş ve hiçbir mirasçı bu birliktelikten ayrılmamıştır.

Şimdiye kadar Rothschild ailesi hakkında çoğunluk yazılanlar Yahudiler tarafından veya Yahudileri destekler amaçlar-

la ortaya çıkmıştır. Yazılanlar incelendiğinde Rothschild aile bireylerini yücelten ancak gerçekleri açıklamayan yapıları çok açıktır. Bu kitapta topladığım gerçekler pek çok güvenilir kaynaktan gelmektedir.

Rothschild finans imparatorluğunun kurucusunun 1812'deki ölümündeki serveti veya bu mal varlığının bu günkü gerçek değeri tam olarak bilinmese de dünyadaki tüm servetin yarısına eşit olduğu tahmin edilmektedir.

Bu büyük servet şimdiye kadar büyük bir aç gözlülük ve enerji ile Yahudi olmayan insanların ve dünyadaki ülkelerin sömürülmesi üzerine kuruludur. Bu süreçte kullanılan yöntemler döviz spekülasyonları, para operasyonları ve savaşlardır.

Rothschildlar bu operasyonlarda her zaman zenginlikleri ve siyasi güçleri sayesinde büyük kârlar yapmışlardır. Şimdiye kadar bu nedenlerle bizler pek çok ekonomik yıkım ve savaş yaşamışızdır. Yahudi Protokolleri olarak bilenen belgeler ile Komünist prensipler amaç ve niyet açılarından birbirleriyle aynı olup tüm dünyanın kontrolünü ele geçirmeyi amaçlarlar. Bu belgeler Mayer Amschel'in ölümü öncesi yayınlanmıştır ve bu şahsın prensipleri yansıtmaktadır.

Pek çok Yahudi dostu olan bir kişi olarak, bu kitabı Yahudi aleyhtarı propaganda için yazmadım. Bu kitabı yazmaktaki amacım Yahudi problemimize yasama yoluyla barışçıl bir çözüm bulmaktır. Kitapta belirttiğim çözümler ülkemizdeki insanların Yahudilerin kölesi haline gelmesine mani olacak ve ayrıca aramızda denge kurmak suretiyle Yahudilere de yararlı olacak tekliflerdir.

Bu kitabı yazarken ülkeme hizmet dışında başka bir amacım yoktur. Bu kitabı yazarak en azından yargılanma riski aldığımın farkındayım.

Eylül 12, 1940. George ARMSTRONG

BÖLÜM 1: Rothschild İMPARATORLUĞU

Yahudi Protokolleri

"Çağlar boyunca aşağılanan ve zulüm gören İsrail oğulları güce ulaşmak için çırpınmışlardır ve artık amaçlarına ulaşmış gibidirler. İsrail oğulları artık melun Hıristiyanların ekonomik yaşamlarını kontrol etmektedirler ve güçleri siyasiler ile yaşadıkları ülkelerin yaşamlarını etkilemektedir."

Hahambaşı Reichhorn'un cenazesinde okunan söylevden alıntı 1905 yılında Rus Profesör Serge Nilus, Yahudi Protokollerini yayınlamıştır. Bu protokoller Yahudi liderlerin yaptıkları gizli toplantılarda dünya servetinin kontrol edilmesi, dünya devletlerindeki hükümetlerin devrilmesi ve Yahudi bir kralın yöneteceği Yahudi Krallığı'nın kurulması hakkında aldıkları kararların tutanaklarıdır. Rus bilim adamının yayınladığı kitapçıkta "protokoller","Siyonistlerin İhtiyar Meclisi'nin toplantı tutanakları ve Siyonizm'in en yetkin yöneticilerine verilen en önemli konferansları içermektedir" diye açıklanmaktadır.

Kitapçıkta ayrıca bu Yahudi protokollerinin Siyonizm'in babası Theodore Herzl başkanlığında İsviçre'nin Basel şehrinde 1897'de yapılan Siyonist Kongresi'nde yayınlandıkları veya tekrarlandıklarından bahsedilmektedir. Siyonizm'in İhtiyar Meclisi'nde bulunanların isimleri sırdır ve bu kişiler dünyayı yöneten "Gizli El" olarak bilinirler.

Yahudilik konusunda otoritelerden ve kendisi de bir Alman Yahudi'si olan Walter Rathnau bu heyet için, "Tahminen bu grup birbirini tanıyan üç yüz kadar kişiden oluşmaktadır. Bu kişiler haleflerini yakın tanıdıklarından seçmekte ve Avrupa kıtasının kaderini ellerinde bulundurmaktadırlar..." diye bahsetmektedir.

"Siyonist İhtiyar Meclisi" tahminen başlangıçta dini bir yönetimi ve hiyerarşiyi tanımlamaktaydı. Bu yönetimin amacı başta bu olsa da daha sonra karakteri ve ismi değiştirilmişti. Bu organizasyon şimdi tamamen politik bir içerik taşımaktadır ve ismi "Yahudi Ajansı Kurulu" olmuştur. Tahminen kurulun ismi Nilus'un eskisini ortaya çıkarması sonucu değiştirilmiştir.

Tabii ki bu kurul tamamen dini amaç taşıyan "Sinagog İhtiyar Meclisi" ve "İsrail İhtiyar Meclisi'nden" ayrı tutulmalıdır.

Bu kurul ayrıca yarı kamusal ve yarı gizli olarak bilinen," Siyonist Kongresi" ve "Siyonist Genel Kurulundan" da ayrı tutulmalıdır.

Bu kurum ismini Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği zaman Roma İmparatoru olan Herod'dan alan ve Yahudiliğin o zamanlar en yüksek adalet ve siyasi makamı olan San Herdin'den farklıdır. San Herdin o zamanlar Yahudi cemaati içinde olan yüksek mevkideki hahamlar, yöneticiler, fakihler ve akil adamlardan oluşmaktadır.

Pek çok değişik ülkeden gelen 480 delegeyle "Yahudi Kongresi" yakınlarda İsviçre'nin Zürih kentinde, Filistin'in paylaşımı hakkında toplandı. Eski Rus vatandaşı olup şimdi İngiliz pasaportu taşıyan Profesör Chaim Weinzmann'ın toplantıda yeniden bu uluslar arası kongreye başkan seçildiği, toplantı tutanaklarından anlaşılmaktadır. New Yorklu Hahambaşı Wise, kongrenin Amerika Şubesi başındadır. Toplantıda on bir kişi tam yetkiyle görevlendirilmiş "Siyonist Genel Kurulu" 54 üyeden 70 üyeye kongre tarafından atanmak üzere arttırılmıştır.

Kongre tutanaklarından Hıristiyan Siyonistlerin Filistin politikasının tespit edildiği ve bu politikanın onayının "Yahudi Ajansı Kurulu'na" verildiği görülmektedir. "Yahudi Ajansı Kurulu" üç yüz kişiden oluşan ve " Gizli El" diye nitelendirilen eski "Yahudi İhtiyar Meclisi'nin" bugünkü devamıdır. Tutanaklardan ayrıca İngiliz Kraliyet Komisyonu'nun Filistin'in bölüşümü hakkında bir raporu "Siyonist Kongre"'nin başkanı Profesör Weinzmann'a değil Yahudi Ajansı Kurulu Başkanı Lort Rothschild'a sunduğu anlaşılmaktadır. Dolayısıyla mezhepçi veya değil Yahudi ırkının en yetkin üst organı Yahudi Ajansı Kurulu'dur.

Yahudi Ajansı'nın üstünlüğü gerek İngiliz Hükümeti gerekse dünyadaki değişik ülkelerden gelen delegelerden oluşan Yahudi Kongresi tarafından kabul edilmektedir. Peki, bu ajans neyin nesidir? Şimdiki üyeleri kimlerdir? Hangi yetkiye dayanarak hareket etmektedir? Amaçları nelerdir? Ve eğer amaçları yasal ve dürüst temellere dayanıyorsa neden gizlilik ilkesine bu kadar bağlı çalışmaktadır?

Bu kurul hakkındaki bilgilerimiz sır dolu yapısı ve gizli çalışma yöntemleri nedeniyle çok sınırlıdır. Fakat Lord Rothschild'ın ölümüne kadar kurulun başkanı olduğu ve şimdi onun yerini İngiltere'den Lord Melchett'in aldığı bilinmektedir. Bu kurul dünyayı ve Amerika'yı yöneten Yahudi finans imparatorluğunun en yetkili organıdır.

Bu kurul eskiden "Siyonist İhtiyar Meclisi" diye bilinen ve önde gelen Yahudi banker ve politikacılardan oluşan gizli bir gruptur.

İlk başta Siyonist İhtiyar Meclisi'nin amacı ve yapısı ne olursa olsun bu gün bu organizasyonun hala devam ettiği, Yahudi protokolleri uyarınca yapılan planları uygulamaya çalıştığı bilinmektedir.

Bunun dışında gizli Yahudi Ajansı Kurulu'nun ve başarılarının açıklaması yoktur.

Bunun dışında Versay Barış Anlaşması'nın, Milletler Cemiyeti'nin, Uluslararası Takas Bankası'nın, Uluslar arası İşçi Komisyonu'nun, Yahudilerce fakirleştirilen dünya halklarının, gelmiş ve geçmiş savaşların başka bir açıklaması da bulunmamaktadır. Yahudi Ajansı Kurulu'nun planları kesindir ve Yahudi Protokollerinde acımasızca açıklanan kesin amaçları taşımaktadır.

Protokollerin Gerçekliği

"Per me reges requant. 'Krallar benim sayemde tahtta kalırlar.' Bu sözler Tanrı'nın dünyayı yönetmesi için seçtiği peygamberler tarafından söylenmiştir. Tanrı bizi üzerimize verdiği görevi yerine getirmemiz için akıllı yaratmıştır. "

Protokol 5

Beklendiği üzere Yahudiler protokollerin varlıklarını yalanlamaktadırlar. Zaten protokolleri kabul etmeleri Yahudilerin planlarına aykırıdır. Ayrıca planın kendisi gizlilik ve iki yüzlülük gerektiren bir belgedir.

Üstüne üstlük plan o kadar acımasız, insanlık dışı ve şeytanidir ki başarılması imkânsız görülmekte, dolayısıyla bu planın varlığı sorgulanmaktadır. Yine de bu protokollerin yayınlanması sonrası Rusya gibi güçlü bir ülkenin Kuhn, Loeb&Company Paul Warburg gibi bir avuç Yahudi'nin finanse ettiği devrimle ele geçirildiği unutulmamalıdır. Ele geçirilen Rusya'da protokollerde belirtilen acımasız ve insanlık dışı uygulamalar gücü elinde tutan Yahudilerce yerine getirilmiştir. Yine unutulmamalıdır ki Yahudilerin organize ettiği 2. ve 3. Sosyalist Enternasyonal toplantılarında ülkemiz ABD de dâhil olmak üzere dünyada komünizmin yayılması amaçlanmaktadır.

Bu gün Rus Devrimi sırasında o ülkede bulunan Yahudi nüfustan daha fazlası ABD'de yaşamakta olup Amerikalı Yahudiler Rus Yahudilerden çok daha güçlü ve saldırganlardır.

Bugün ABD'de bulunan komünist sayısı da devrim öncesi Rusya'da bulunanlardan 80 kat fazladır. Sosyal sınıflar arası nefret ve siyasi yozlaşma ABD'de de Çarlık Rusya'sı gibi sistemin yıkılması amacıyla körüklenmektedir.

Yahudi Protokolleri acımasız ve insanlık dışı olmakla beraber tüm Yahudilerin kabul ettiği Talmud'dan daha beter değillerdir. Gerçekten de protokollerin ruhu ve felsefesi Talmud'a çok benzerdir. Talmud ve protokoller Yahudi ırkının üstünlüğü ve seçilmiş halk oldukları üzerine kuruludurlar. Bu belgelerin ikisi de Yahudilerce "goyim" diye adlandırılan Hıristiyanları küçümseyen ve onlardan nefret eden duyguları temsil ederler. Gerek Talmud gerekse protokoller küçük görülen goyimin sömürülmesi ve köleleştirilmesini savunur.

Talmud Yahudilerin şeriatı ve kutsal kitabıdır. Talmud Yahudilerin dini önderleri ve hahamlarınca tanımlanan ve açıklanan medeni kanun ve din kitabıdır.

Bugün her tarihçinin kabul etmesi gereken şey Talmud'un Yahudiler arası dini duyguları canlı tutmasından çok onları birlik içinde tutmaya yaradığı gerçeğidir.

Bugün Talmud ile birlikte hamamlar Yahudiler arası dini ve ırksal birliği, bağnazlığı ve tahammülsüzlüğü canlı tutmaktadırlar.

Aşağıda " Talmud Gerçeği" isimli kitaptan bu düşüncelerin örneklerini bulacaksınız:

"Goyimin yaşamı ve tüm kuvveti Yahudi'ye aittir." (A. Rohl, Die Polem, sayfa 20)

"Choschen Ham. (266.1) derki: 'Kitabımızda yazılı olduğu üzere bir Yahudi kendi ırkından olmayan birine ait bir şeyi bulduğunda onu sahiplenebilir: Kardeşine bulduğun ve ona ait şeyleri iade et. (Deuter, XXII, 3) Hıristiyanlara kaybettikleri mallarını geri verenler günaha girerler çünkü onlar sapkınların güçlerini arttırırlar.'" (P. 72).

"Midrasch Talpioth (sayfa 225) der ki: ' İsrail'in zaferi için Tanrı onları insan suretinde yarattı. Ancak Yahudi olmayanlar sadece Yahudiler tarafından gün ve gece yönetilmek için yaratılmışlardır. Ve onlar bu hizmetlerinden kurtulamazlar. Onlar hayvan ve insan suretlerinde Yahudi Kralı'nca güdülmek üzere yaratılmışlardır. '" (sayfa 50).

"Eben Haezer (44, 8) der ki: 'Eğer bir Yahudi kendi ırkından olmayan biriyle veya bir hizmetkârıyla nikâhlanırsa bu geçersizdir. Çünkü onlarla evlenemezler. Benzer şekilde bir hizmetkâr veya Yahudi olmayan biri bir Yahudi'yi nikâhlarsa bu da geçersizdir.'" (P. 51)

Bu kurallar çok eskiden kalmakla beraber hiçbir zaman ortadan kalkmamışlardır ve bu kuralların ruhu hala canlıdır. Bu kurallar hala Yahudilerin kanunlarını oluştururlar.

Dini ve medeni açılardan Talmud Yahudi hahamların yorumlarından oluşur. Bu bizim kanunlarımızın hâkimler ve yüksek yargıçlar tarafından yorumlanmaları gibidir. Ne kadar eski olurlarsa olsunlar bu kanunlar aksi yorumlanmadıkça geçerlidirler.

Yahudi Ansiklopedisi, Cilt 4, sayfa 294–296, hahamların görevlerini şöyle açıklamaktadır:

"Haham kutsal metinleri ve sözel ve geleneksel hukuku öğretmekle yükümlüdür... Yahudi dininde haham rahip veya havari değildir ve hiyerarşik olarak bir gücü bulunmaz. Haham okulda çocuklara, minberden büyüklere ve yazılarıyla bu iki grubun hepsine dini yorumlayan ve anlatan bir öğretmendir."

Okuyucu Yahudilerin şeriatı ve medeni kanunlarının karışıklıklarına dikkat etmelidir. Bunların ikisi de Eski Ahit'in yorumlarına dayanır (Deuter, XXII, 3) Fakat bu iki değişik kanun o kadar karışmıştır ki medeni hukuk ve Yahudi Şeriatı'nın nerede başlayıp bittiğini anlamak çok zordur. Yalnız iki hukuk sisteminde de Yahudilerin üstün ırk ve seçilmiş halk oldukları, Yahudi olmayan bizleri yönetmeye ve sahip olduğumuz

her şeye sahip olmaya hakları olduğu belirtilmektedir. Biz Yahudi olmayan insanlar Yahudilere hizmetkâr ve köle olarak yaratılmışızdır. İnsan suretinde olmamıza rağmen biz Yahudi olmayanlar hayvanlardan farksızızdır. Bizim kadın veya erkek olarak Yahudilerle evlenmemiz olanaksızdır ve evlenirsek nikâhımız geçersizdir. Yahudiler bu kanuna dünyanın her yerinde yüzyıllardır uyarlar.

Yazar Yahudi olmayan goyimi yani bizleri Yahudi inancına göre şöyle tanımlamaktadır:

"Onlar putperestlerdir; en kötü insan grubudur onlar; onlar Türklerden, katillerden, haram hayvanlardan, tecavüzcülerden bile beterdirler. Onlar insan olarak tanımlanamayacak kadar değersizdirler. Onlar sığır, domuz, eşek, köpek hatta köpeklerden daha düşük insan suretindeki canlılardır. Onlar hayvanlar gibi yaşarlar ve şeytani bir geçmişleri vardır. Ruhları Şeytan'dan gelir ve sonunda öldüklerinde cehennemde Şeytan'a döneceklerdir. Bir Hıristiyan ölüsü ölü bir hayvanınki gibidir."

Aşağıda Yahudilerin Hıristiyanlar ve Hz. İsa hakkındaki görüşleri verilmektedir:

"Hilkhoth Akum (X, 1) der ki: ' Putperestlerle beraber yemek yemeyin ve onların putlarına tapınmalarına izin vermeyin. Onlarla anlaşma yapmayın ve merhamet göstermeyin.'"(Deuter, bölüm VII, 2)

"Ya onları putlara tapmaktan vazgeçirin ya da onları öldürün.'"

"Ibidem (X, 7) : 'Yahudilerin güçlü oldukları yerlerde putperestlerin yaşamalarına izin verilmemelidir.'"

"Zohar, III (282) bize Hz. İsa'nın bir hayvan gibi öldüğünü ve pisliğe gömüldüğünü anlatır... Hz. İsa'nın gömüldüğü pislik çukuruna ölü köpekleri, eşekleri, Hz. İsak soyunu, Hz. İsmail soyunu yani Türkleri ve sünnetsiz Hz. İsa'yı pis birer köpek gibi gömmüşlerdir."

Yazar sonunda kendi toplumunda alınan kararları aşağıdaki şekilde özetlemektedir:

"Talmud bize Hz. İsa'nın kadınların adet günlerinde anne rahmine düşmüş bir piç olduğunu söylemektedir. Talmud bize onun Hz. İsak'ın şeytani oğlu Esau'nun ruhunu taşıdığını, onun aptal, tam bir dolandırıcı, baştan çıkarıcı olduğunu, çarmıha gerildikten sonra Cehennem'e gömüldüğünü ve takipçileri tarafından putlaştırıldığını söylemektedir." (sayfa 30)

Yahudiler bunu din sanırlar; istedikleri şeye Tanrı diye tapma hakları olduğunda ısrar ederler ve bizim hoşgörüsüzlüğümüzden ve bağnazlığımızdan yakınırlar. Hıristiyan dini sevgi, yardım, tövbe ve günahların affı üzerine kurulmuştur. Hâlbuki sevgi, yardım, tövbe diye bir şey Yahudilikte yoktur. Yahudilikte gurur, hoşgörüsüzlük ve nefret bulunur. Hıristiyanlık Talmud'un söylediklerinin tam tersidir, Talmud da Hıristiyanlığın tam tersidir. Talmud'a inananlar Hz. İsa karşıtlarıdır. Bu günlerde bir haham, Katolik ve Protestan rahibin ülkemizi dolaşarak birbirimize hoşgörü göstermemizi söylemeleri gerçekten garip bir manzaradır çünkü Yahudi dini ve karakterine göre tahammül kabul edilebilir bir şey değildir.

Talmud üzerine pek çok yorum ve tefsiri kaleme alan Yahudi hahamların Yahudi Protokolleri de kaleme aldıkları doğru olabilir. Çünkü bu hahamların yazdıkları ve yorumlarındaki ton ve duygular protokollerdekilerin aynısıdır. Bunlar aynı kumaştan aynı moda dikilmiş elbiseler gibidir.

Biz günlük yaşantımızda beraber olduğumuz Yahudilerin düşüncelerinin Talmud ve Yahudi Protokolleriyle uyuşmadıklarını düşünmek isteriz. Ancak diğer taraftan Yahudilerin ırk olarak kendilerini ayrı tuttukları, kendi geleneksel kurumları, kuralları ve uygulamalarına sıkı sıkıya bağlı oldukları da bilinen bir gerçektir. Yahudilerin liderlerinin hahamlar ve İhtiyar Meclisleri olduğu ve bu ırkın körü körüne liderlerini takip ettiği de başka bir gerçektir. Yahudiler Talmud ve öğretilerine

uymak zorundadırlar yoksa dinlerinden aforoz edilirler. Aslında Yahudiler Rothschild ailesine taparlar ve Rothschild ailesinin gücü onları güder.

Talmud öğretileri Yahudi ırkının birliğini sağlayan bağdır. Bu öğretide Yahudilerin başka milletlere asimile olamayacağı bildirilir. Bu öğreti hatalı olarak Yahudilerin "seçilmiş" ve "üstün" ırk olmaları temeline dayanır. Ancak Talmud yanlıştır. Yahudiler ne "seçilmiş" ne de "üstün" insanlardır. Tanrı insanlar arası böyle bir yanlışı yapmayacak kudrettedir. Yahudi ırkının tarihi paralarının kazandıklarından ibarettir. Yahudilerin tarihi yaşadıkları ülkeleri soyma ve kandırma üzerine kurulu olup zaman zaman bu hareketleri nedeniyle zulme uğramışlardır. İnsan yaşamı "ne ekersen onu biçersin" ilkesine dayanır ve Yahudi tarihi bu ilkenin kusursuz bir uygulamasıdır.

Belki Yahudiler para yönetiminde Yahudi olmayanlardan daha açıkgöz ve kurnazdırlar ancak bu onların tek üstünlüğüdür. Yahudilerin dünya medeniyetine yaptıkları, sanat, barış veya diğer insanların iyiliğine yarattıkları katma değer yoktur.

Umarım bu sözlerimle Yahudi düşmanı gibi anlaşılmıyorumdur ancak Hz. İsa'yı "piç" olarak kabul eden, çarmıha gerilmesine sevinen, beni ve benim gibileri küçük gören ve köleleştirmek isteyen bir ırka karşı fazla sempati duymadığım da ortadadır. Yine de açıklamak istediğim konuda olabildiğince dürüst ve tarafsız olmaya çalışmaktayım. Yahudilerin tarihte kendilerine diğer dine mensup insanlar tarafından yapılan zulüm karşısında nasıl hissettiklerini anlayabilirim. Bu zulmün hahamları, liderleri ve Yahudi protokollerince nasıl canlı tutulduğunu da tahmin edebilirim ancak artık o günler geride kalmalı ve Yahudiler onları kendimizden ayırmadığımız Amerika Birleşik Devletlerinde artık nefret ve intikam duygularını bir tarafa bırakmalıdırlar.

Yahudilerle işbirliği yaparak onların zalim planlarını gerçekleştirmelerine yardımcı olan Yahudi olmayan insanlar da en

az gizli Yahudi organizasyonun üyeleri kadar suçludurlar. Hatta bu Yahudi olmayan işbirlikçileri dini ve ırksal bir nedenleri olmadığından Yahudilerden daha da suçludurlar.

Yahudilerin Savunması

"Bu politikayı neden icat ettik ve 'goyların' akıllarına bu politikaların amacını anlamadan neden soktuk? Bu politika sayesinde Mason locaları biraderlerinin kafalarını bulandırarak gizli Mason örgütümüzün peşinden sürüklendiler ve amaçları ile kimliği gizli olan bu örgütten sığır sürüleri gibi olan "goylar" hiç şüphelenmedi."

Yahudi Protokolü 11

The Liberty Magazine 10 ve 17 Şubat 1940 tarihlerinde "Yahudiler ve Özgür Masonlar – Dünyadaki Komplo Teorisi Mitinin Yok Edilmesi " isimli makaleyi Louis B. Davidson ve Frederic L. Collins'in kalemlerinden verdi. Bu makaleler Yahudilerin zaman zaman değişik şekillerde kullandıkları dayanaksız ve uyduruk savunmalarındandır. The Liberty Magazine'de basılan makale İsviçre'nin Bern Şehri Mahkemesi'nde verilen bir ifadedeki Yahudi protokollerinin uyduruk, intihal ve yanlış oldukları beyanları kapsamaktadır.

Makaledeki hikâyede yalanlarla karışık olarak bazı tarihi gerçeklere de yer verilmektedir. Makalenin sonucu ise tamamen yanlıştır. Yazarların, "Uluslararası Özgür Masonlar diye bir örgüt yoktur ve değişik ülkelerde kurulu Mason örgütleri birbirlerinden bağımsızlardı!" ifadeleri doğrudur. Avrupa ana kıtasında kurulu Mason örgütleri tamamen Yahudiler ve dönmelerden oluşmaktadır. Amerika'da Yahudilerin Mason olmasına izin verilir (Katolikler giremez) ve Amerikan Mason Örgütü diğer ülkelerin üzerinde değildir, ırkçı ve komünist amaçlar taşımaz. Amerikan Mason Örgütü zararsız bir siyaset dışı dayanışma kurumudur. Fakat Avrupa ana kıtasında kurulu Mason Örgütü siyasi ve zararlıdır.

Makalenin yazarları dışında hiç kimse Özgür Masonları Yahudilerle beraber dünyayı ele geçirme komplosu mitine bağlamaktadır. Yazarların da makalede kabul ettikleri gibi "Illuminati" bir Yahudi olan Adam Weishaupt tarafından kıta Avrupa'sı Mason Örgütü'nün bir kolu olarak kurulmuştur. Illuminati'nin amacı dünyada din, hükümet, mülkiyet ve evlilik kurumlarının ortadan kaldırılmasıdır. Bu amaç "Yahudi İhtiyar Meclisi" ve "Yahudi Komünist Partisi'nin" amacıyla örtüşmektedir.

Illuminati örgütünün 1789 Fransız Devrimi'nde büyük rol oynadığı, Yahudi sermayesi sayesinde organize ve finanse edildiği de yazarların söylediği gibi doğrudur. Bu devrim sayesinde Rothschild para imparatorluğu büyük zenginlik sağlamıştır. Fransız Devrimi'nin tamamen Rothschild sermayesi ile finanse edildiği hakkında ciddi deliller vardır. Devrim sayesinde Fransa'daki Yahudiler sivil ve politik haklarına kavuşmuşlardır. Ayrıca yazarların söylediği gibi 1917 yılında Rus Kerensky Hükümeti Yahudi Protokollerinin tümüne el koymuş ve bu belgelerin bir cildi British Museum'a gönderilmiştir. Bir Yahudi olan Kerensky'nin Rusya'da bulunan Yahudi Protokollerinin tüm kopyalarını yok ettiği ve bu protokollere önceden sahip olan tüm Yahudileri de öldürttüğü söylenmektedir. Bundan daha büyük suç delili olabilir mi? İnsanların sahtekârlık ve yalandan korkmaları gerekmez. Suçlu insanların korkup bastırmaya çalıştıkları ise gerçeklerdir.

British Museum'a gönderilen Yahudi Protokolleri Rusya'da yıllarca yaşamış olan London Morning Post muhabiri Victor Marsden tarafından İngilizceye çevrilmiştir. Protokoller yazarların söylediği gibi daha sonra Fransızca, İtalyanca, Arapça, Almanca, Japonca ve İskandinav dillerine çevrilmişlerdir. Yazarlar Yahudi Protokollerinin bulunduğu çeviri kitapların dünyada İncil 'den sonra en fazla okunan kitaplar olduğunu belirtmektedirler.

Makalelerde bahsedildiği gibi Yahudi Protokollerinin Rusya'da katliamlara neden oldukları konusunda emin değ-

lim. Ancak Yahudilerin medya üzerindeki hâkimiyetine karşın dünyada insanlar bu protokollerin doğru olduklarına inanmaktadırlar.

Sahibi Yahudi olan London Times gazetesinin bir köşe yazarı, köşesinden Mayıs 1920'de "Bu protokoller doğru mudur?" diye sormaktadır. Liberty Magazine yazarları, "Hangi korkunç örgüt bu işi tezgâhlamıştır ve şimdi olanlardan mutluluk duymaktadır? Bu belgeler sahte midir? Bir kısmı gerçekleşen bu tuhaf kehanetleri kim üretmektedir? Yahudilere güvenlik sağlamak adına tüm milli kaynaklarımızı tüketerek Almanlarla yapabileceğimiz bir barış olanağını kaçırdık mı?" diye sormaktadırlar.

Anlatıldığı gibi Nilus müvekkili olmayan bir avukat değildir ve protokolleri Grand Düşes Elizabeth'in gözüne girmek için yazmamıştır. Aslında Liberty Magazine yazarları da buna inanmadıklarını söylemektedirler. Öyleyse yazmanın anlamı nedir? Tam tersine Nilus çok tanınmış ve güvenirliğinden kuşku duyulmayan bir eğitimcidir. Nilus protokollerin "Gizli El" tarafından yazıldığına inanmaktadır. Çevirmen Victor Marsden ve dünyanın pek çok ülkesindeki milyonlarca kişi de aynı kanıdadır.

Maurice Joly "Cehennem'den Diyaloglar" isimli eserinde protokolleri yazan kişinin intihal yaptığını söylemektedir. Ancak bu Nilus'un intihal yaptığı anlamına gelmemektedir. Eğer "Cehennem'den Diyaloglar" isimli eserde yazılanlar Yahudi İhtiyar Meclisi'nin karanlık planları ise bu fikirlerin kullanılıp uygulanması gayet doğaldır. Bu durumda Yahudi İhtiyar Meclisi üyeleri intihalci olmaktadırlar.

Bu tartışmalarda en zayıf nokta Bern Mahkemesi'nin kararını dayandırdığı tanık ifadesidir. Bu ifadede şöyle denmektedir:

"Prenses Catherine Radziwill Paris'teki Rus Gizli Polis temsilcisi ve Golovinsky iyi tanıdığını ifade etmiştir. Prenses Golovinsky'nin Joly'nin 'diyaloglarına' ulaşabilmesinin müm-

kün olduğunu ve bir gün kendisine gelerek bu diyaloglardan bazı sayfaları göstererek okuduğunu belirtmiştir. Golovinsky Prenses'e Çar'a Yahudilerin dünyayı ele geçirmek için planları olduğunu kanıtlamanın kendi görevi olduğunu söylemiştir."

Prensese Golovinsky'nin müsveddelerini tanımlayabilip tanımlayamayacağı sorulmuştur. Prenses bu soruya, "Evet. O bana okudukça müsveddeleri tanımaya başladım. Sonrada kendisi tüm müsveddeleri bana gösterdi. Bunlar daha sonra Nilus'un yayınladığı Yahudi Protokollerinin aynısıydı. Değişik el yazılarıyla Fransızca yazılmışlardı. İlk sayfasında koyu mavi bir mürekkep lekesi olan sarımtırak bir kâğıda yazılmışlardı!" diye cevap vermiştir.

"Bu ifade Kont Çayla tarafından da doğrulanmıştır. Kont gördüğü yazının bir yabancının elinden çıktığından emin olduğunu, ucuz sarı bir kâğıtta bulunduğunu ve birinci sayfada dairesel bir mürekkep lekesi olduğunu belirtmiştir."

Bu ifadelerin 1935'te yani Yahudi Protokollerinin 1905'te yayınlanmalarından 30 yıl sonra verilmiş olmaları ifadeyi veren tanıkların kendilerini hiç ilgilendirmeyen bir konuda yazılanları hatta yazılı oldukları kâğıdın özellikleri ve üstündeki lekeleri hatırlamaları, onların hafızalarının ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir. Şaka bir yana bu ifadeler sahtedir. İfadeler doğru bile olsa bu Nilus'un Yahudi Protokollerini sahtekârlıkla yazdığını ispat edemezler.

Liberty Magazine yazarlarının makalelerinde belirtmeye unuttukları Bern Mahkemesi kararının Bern Temyiz Mahkemesi tarafından bozulduğudur. Kararın bozulması kanıtların ve ifadelerin yetersizlikleri göz önüne alındığında gayet doğal bir durumdur. Ayrıca bilinmesi gereken, Yahudilerin dava açacakları mahkemeleri kendilerinin seçmiş olmalarıdır. Yahudiler genelde Yahudi yargıçlar veya Yahudilere sempati duyan yargıçlardan oluşan mahkemeleri dava açmak için seçmektedirler. Yahudilerin yapmak istedikleri dünyaya Yahudi Proto-

kollerinin olmadığı yalanını yutturmaktır. Yahudilerin dini ve hukuki yaşamlarını dayandırdıkları Talmud da Hıristiyanların kandırılması ve aldatılmasına izin vermektedir. Sonuçta "Goyim" aldatılmak ve güdülmek için yaratılmış aptal Hıristiyanlardan oluşmaktadır.

Bu kitabın okuyacağınız bölümlerinde Siyonist İhtiyar Meclisi veya şimdiki ismiyle Yahudi Ajansı Kurulu'nun dünya imparatorluğu kurmak için dünya halklarının köleleştirilmesi projesini göreceksiniz. Bu projenin sonuçları dışında kanıtı yoktur. Son 150 yıldır dünya finansal sisteminin yapılandırılması ve Yahudi kontrolü altında çalışması dışında dünyada olan bitenlerin başka açıklaması da yoktur.

Bundan sonra okuyacaklarınızdan Yahudi Protokollerinin bu gün ABD de dâhil olmak üzere dünyadaki tüm ülkeleri yöneten Rothschild Para Hukuku'nu oluşturduğunu göreceksiniz. Haham Reichhorn'un cenaze töreninde okunmak üzere hazırladığı yazıda Yahudi Protokolleri "Bankamızın Kanunu" diye geçmektedir. Kanunların geçtiği bankalar: Bank of England, Bank of France, The New York Federal Reserve Bank, The Washington Federal Reserve Board, J. P. Morgan&Company, Kuhn, Loeb&Co ve N. M. Rothschild&Sons ve Georges Mandel (Jeroboam Rothschild) gibidir.

Bu bankalardaki finansal güç Yahudilerin korkunç planları için kullandıkları siyasi gücü de oluşturmaktadır. Bu dev finansal kuruluşların Rothschild ailesinin lideri tarafından yani "Siyonist Kral" tarafından yönetildikleri anlaşıldığında dünyadaki kargaşa ve ekonomik krizlerin nedenleri daha iyi anlaşılacaktır.

Bu bölümün başında belirtilen Yahudi Protokollerinde dünyada iki tür Masonluk olduğunu açıklamaktadır. Bunlardan ilki "Gizli Masonluk" diğeri ise "Şov Masonluğudur". Gizli Masonların amaçları sadece kendileri tarafından bilinir ve sığır sürüsü olarak görülen Şov Masonları tarafından fark bile edilmezler.

Fransa'da Gizli Mason Örgütü Illuminati, Rusya ve Güçler Dengesi içindeki Avrupa ülkelerinde Nihilistler ve ABD'de ise B'nai B'rith (Ahit'in Çocuklarının Bağımsız Tarikatı) isimleri altında faaliyet göstermektedirler. Yahudi Protokolleri Şov Mason Localarına ait "sığır sürüleriyle" kendi gizli teşkilatlarına üye olan kişiler arasında da ayrım yapmaktadır. Illuminati ve Nihilistler katil sürüsüdür, B'nai B'rith ise arkasında hiçbir tarihi geçmiş bulunmayan ve dünyada modern düzeni savunan ırkçı bir örgüttür.

Mayer Amschel Rothschild, Yahudilerin İlk Kralı

"Yahudilerin Kralı evrenin Papası ve Uluslar arası Kilisenin Baş Piskoposu olacaktır."

Yahudi Protokolü 17

Mayer Amschel Rothschild I - 1790-1812.

Mayer Amschel 1743'de doğmuş ve 29 Eylül 1812'de ölmüştür. 1770'de Gutter Schnaper ile evlenen Amschel 'in bu evlilikten beş kızı ve beş oğlu olmuştur. Haham olarak yetiştirilen Amschel ilk başlarda hahamlık, eskicilik ve eski para tacirliği yapmıştır. Daha sonra tefeciliğe başlayan Amschel kısa sürede ilişkileriyle Hesse-Cassel Prensi IX. William'ın özel bankeri haline gelmiştir.

Rothschild ailesinin tarihçesi, faaliyetlerinin her zaman gizli olması nedeni ile tam olarak bilinemez. Yazılı olan tarihçelerin çoğu da Yahudi veya Yahudi sempatizanı tarihçiler tarafından kaleme alınmıştır. Dolayısıyla bu belgelerdeki sonuçlarda da Yahudi veya Yahudi sempatizanı görüşler bulunmaktadır. Bu kitapta 400 Yahudi uzman ve araştırmacı tarafından yazılan Yahudi Ansiklopedisi'nden sıkça yararlanılmıştır.

Bu ansiklopedi ilk önce 1906 sonra da 1909'da iki baskı yapmıştır. Partizan olmasına karşın ansiklopedi olaylara Yahudi bakış açısını yansıtması açısından çok önemlidir.

Yahudi Ansiklopedisi, Cilt X, Sayfa 499 şöyle demektedir:

"Daha sonra Hesse–Cassel Prensi IX. William'ın özel bankeri olmuştur. IX. William babasının 1785 yılındaki ölümü üzerine Avrupa'da o zaman için en büyük mirasa sahip kişidir (yaklaşık 40.000.000 dolar). Bu para Prens'in babasının İngiliz devletine Amerika'daki bağımsızlık hareketini bastırmak için kiraladığı paralı askerler karşılığında kazanılmıştır. 1806 yılındaki savaş sonrası Prens Danimarka'ya kaçmış ve kaçarken Mayer Rothschild'a saklaması için yaklaşık 3.000.000 dolar bırakmıştır.

Hikâyeye göre Napolyon'un Frankfurt'a giren askerlerinden saklamak için bu para şarap fıçılarında muhafaza edilmiştir ve 1814 yılında prensin geri dönüşü sonrası kendisine teslim edilmiştir. Ancak gerçekler bu kadar romantik olmayıp biraz daha profesyonel bir uygulamayı işaret etmektedir.

Evet, Yahudiler açısından gerçekler ansiklopedinin anlattığı gibi romantik değildir. Aslında Mayer Amschel Rothschild kazanılışı bile haram olan bu parayı zimmetine geçirmiştir. Bu paranın sahibi Prens'in babası Amerikan Devrimi'ni bastırmak için kiralanan paralı askerlerin hakkı olan parayı çalarak bu serveti yapmıştır. Yani bu haram para önce Hesse Prensi sonra da Mayer Amschel tarafından çalınmış bir kazançtır. Bu çift hırsızlık ürünü sermaye Rothschild servetinin temelini oluşturmuş ve her zaman kazanılış metodu açısından kökenine sadık kalmıştır. Yani bu gün Rothschild para imparatorluğunda helal tek dolar yoktur. Kendisine emanet edilen parayı Mayer Rothschild şarap fıçılarına filan saklamamış ve oğlu Nathan ile Londra'ya göndererek orada Rothschild şubesini kurmuştur.

"Nathan elindeki sermayeyi Doğu Hindistan Şirketinden aldığı 450.000 ton altına yatırmıştır.

Nathan yarımada çıkartması için İngilizlerin altına ihtiyaçları olacağını hesaplamıştır. Bu sermaye üzerinde dört çeşit kâr elde edilmiştir:

1) % 50 ıskontoyla satın alınan İngiliz devlet tahvillerinden elde edilen kazanç,

2) İngiliz Hükümeti'ne satılan altınlar,

3) Repo operasyonları,

4) Paranın Portekiz'e havalesi bu büyük servetin başlangıcıdır." (Yahudi Ansiklopedisi, Cilt X, Sayfa 494).

Bu gerçekten de romantizmden uzak profesyonel bir alışveriştir. Kazanılan parayla Rothschild ailesinin Paris, Berlin, Viyana ve Napoli şubeleri açılmış ve bunların başlarına ailenin oğulları geçirilmiştir. Paris ve Londra şubeleri başta olmak üzere ailenin tüm şubeleri korkunç bir servete ulaşmıştır.

Bu para imparatorluğunun kurucusu Mayer Amschel Rothschild çocukları ve varislerinin takip etmesi için dört koşul koymuştur:

(1) Büyük oğlun en büyük oğlu servetin ve ailenin lideri olacaktır. Aile bireylerinin çoğunluğu karşı çıkmadıkça bu koşul değişmeyecektir. Şimdiye kadar bu kurala iki istisna yapılmıştır. Bunlardan ilki ailenin üçüncü oğlu olan Nathan'ın lider olması ve onu ailenin beşinci oğlu James'in takip etmesidir. Nathan gösterdiği başarılardan dolayı Mayer Amschel'in 1812 yılındaki ölümü sonrası başa geçirilmiştir.

(2) Kuzenler arası evlilik. Bu kural aile servetinin eksilmeden aile içinde kalmasını sağlamak içindir. Bu kural özellikle ailenin kadın üyeleri tarafından kesinlikle uygulanmıştır. Dışarıdan yapılan evliliklerde ise zaten zengin Yahudi ailelerden kişiler seçildiğinden Rothschild ailesinin serveti her zaman artmıştır.

"Son dönemde yapılan 58 evlilikten 29'u birinci derece kuzenler arasında gerçekleşmiştir. Bu evliliklerden pek çocuk

doğmuş ve biyolojik olarak yeni doğanların çoğunluğunu kızlar oluşturmuştur."

(3) Aile servetinin bölünmemesi ve gizli tutulması. Mayer Amschel'in vasiyeti ailenin tarihçileri tarafından hiçbir zaman yayınlanmamıştır. Bu şahsın vasiyeti hakkında tüm bildiklerimiz aile tarihçilerinin anlattıkları ve Viyana'daki torunlardan Amschel'in vasiyeti hakkında konuşulanlardan ibarettir. Viyana'da yapılan bu vasiyette aşağıdakilerin söylendiği anlatılmaktadır:

"Babamın tavsiyeleri ve büyük babamızın vasiyetinin 15. maddesinde kendilerine olan sevgisini gösteren ifadeleri nedeni ile soyumdan gelen herkes Yahudi inancı ve geleneklerine sadık kalacaktır. Soyumdan gelen kişilerin herhangi bir nedenle servetimizin dökümünü mahkemeler veya başka yerlerde yapmalarını yasaklamaktayım. Ayrıca soyumdan gelenlerin servetimizin büyüklüğünü gösterecek şekilde yapılacak yayınlar veya açılacak davalara karışmalarını da yasaklıyorum. Soyumdan gelenlerin bu yasaklarımı hiçe sayması veya göz önüne almadan yaptıkları hareketler vasiyetimden atılmaları anlamına gelmektedir ve bu kişiler yaptıklarının cezalarını çekeceklerdir." (The Reign of the House of Rothschild, sayfa 405)

(4) Aile içi ortaklıklar. Mayer Amschel'in ölümünde aile serveti kendisi ve beş oğlu arasında ortak paylaşılmış bir firma altında toplanmıştır. Bu firmanın ismi M. A. Rothschild&Sons'dır. Firmanın ana sözleşmesi ve Mayer Amschel'in vasiyeti firmanın bu oğullar ve onların soylarından gelen erkek çocuklar arasında sonsuza kadar devam etmesini öngörmektedir. Vasiyette ailenin kız çocukları ve kocalarının servetin idaresinde kesinlikle söz sahibi olmayacakları, servetten alacakları kâr paylarının ise erkek çocuklar tarafından belirleneceği açıkça belirtilmektedir. Bu kurala aykırı davranan herhangi bir aile bireyi servetteki kazanç payını kaybedecektir. Babasının ölümü sonrası Nathan Londra'da aynı prensipler üzerine N. M. Rothschild&Sons isimli firmayı kurmuştur.

Bu firma da Nathan ve erkek kardeşleri arasında aynı şekilde paylaşılarak yönetilecektir. Babaları tarafından kurulan firma ana sözleşmesinde tüm önemli kararların tüm ortakların onayıyla gerçekleşmesi gerektiği belirtilmektedir. Ancak servetin ve aile birey sayısının dev boyutlara ulaşması sonucu alınacak kararlar için yüzlerce ortağı bir araya toplamak pratikte mümkün olmayacak hale gelmiştir.

Tahminen Nathan'ın Londra'da ayrı bir firma kurması yukarıda belirtilen zorluklar nedeniyle ailenin İngiltere operasyonlarını kıta Avrupa'sındaki şubelerden ayırmak istemesine neden olmuştur. Yine tahminen Mayer Amschel'in esas amacı erkek evlatlar tarafından yönetilen bir Yahudi hanedanlığı kurmaktır. Amacı bu olsun veya olmasın Mayer Amschel'in vasiyetinin sonucu bu olmuştur. Bu şahıs sonuçta erkek evlatlar tarafından yönetilen bir Yahudi hükümdarlığı kurmuştur. Dünyanın herhangi bir yerinde ve herhangi bir milliyet altında yaşayan her Yahudi bu hükümdarlığın vatandaşıdır. Bu Yahudi'nin Yahudi hükümdarlığına karşı görev ve sorumlulukları kendinin yaşadığı ülkeye karşı olan görev ve sorumluluklarının üstündedir.

Yahudi'nin yaşadığı ülke ile Yahudi hükümdarlığı arasında çıkabilecek bir çıkar çatışmasında Yahudi hükümdarlığını seçme yükümlülüğü vardır. Bu Yahudi, Yahudi hükümdarlığının yöneticilerini tanımayabilir veya bu hükümdarlığın kararları yazılı olmayabilir ancak Yahudi hükümdarlığının kararları bu Yahudi'ye hahamlar ve gizli teşkilat tarafından ulaştırılır ve o bu kararlara uymak zorundadır. İşte bu gerçek tüm Yahudilerin savaş propagandalarını sorgulamaksızın kabul etmelerinin nedenini oluşturmaktadır.

Ölümünde Mayer Amschel dünyadaki en zengin insandır. Öldüğünde servetinin büyüklüğü hesaplanamayacak düzeydedir ve bu servet baş döndürücü bir hızla artmaktadır. Mayer Amschel paranın ve gizliliğin gücünü iyi anlamış ve kavramış-

tır. Mayer Amschel ayrıca Yahudilerin Tanrı tarafından seçilmiş ve dünyayı yönetmek üzere görevlendirilmiş insanlar olduğuna da inanmaktadır. Bu şahsın kendi döneminde Yahudi dünya imparatorluğunun gerçekleşmesi üzerine beklentisi var mıdır bilinmez çünkü bu hayalin Teodor Herzl tarafından Yahudi Protokollerinin 1905 yılında yayınlanmasından kısa bir süre önce dile getirildiği bilinmektedir.

Herzl aktif ve hırslı bir haham–politikacıdır ve Yahudi olmayan herkese olan nefreti çok ünlüdür. 1897 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde yapılan Yahudi Konferansı'nda Herzl modern Siyonist düşünceyi kuran kişi olmuştur. Bu konferansta Yahudi Protokollerinden bazı maddelerin kurulması planlanan Yahudi imparatorluğunun anayasasına temel oluşturdukları bilinmektedir.

Herzl tahminen iki büyük Yahudi kurumu planlamıştır:

(1) 300 Yahudi liderden oluşan çok gizli Yahudi derin hükümeti,

(2) 450 delegeden oluşan ve delegelerin hahamlar ve sinagoglar tarafından seçildiği dini bir organizasyon.

Bu dönemde Rothschild ailesinin serveti inanılmaz boyutlara ulaşmıştır ancak aile pahalı zevkleri ve aile içi evlilikler nedeniyle dejenerasyona uğramıştır. Bu dönemde Rothschild hükümdarlığı kurulmuş gibidir ve ellerindeki servet dünyada Yahudi imparatorluğu kuracak düzeydedir. Ancak bu ailenin gerek siyasi gerekse ekonomik potansiyelini daha etkin kullanabilmesi için aile dışı insan kaynaklarına ihtiyacı ortaya çıkmıştır. İşte tam bu noktada Rothschildların izniyle Herzl 300 kişiden oluşan gizli ve derin Yahudi hükümetini kurma fikrini ortaya atmıştır. Teodor Herzl'in Lord Rothschild II'nin yakın arkadaşı olduğu bilinmektedir. Yahudi Protokollerinin veya bu protokolleri oluşturan fikirlerin yayınlandıkları 1905 yılından çok önce ortaya çıktıkları bellidir. Zaten bu belgelerin kaynağı Talmud'a kadar uzanmaktadır.

Bu protokoller ayrıca Hahambaşı Reichhorn'un 1869 yılındaki cenaze töreninde okunan söylevinde de açıkça görülmektedir. Protokoller Yahudilik dışı hükümet ve kurumların zayıf noktalarını belirterek bunları yıkmanın etkili yollarını özetlemektedir.

Protokoller Yahudilerin dünya imparatorluğunda ilk adım olarak proletarya diktatörlüğünün kurulmasını amaçlamaktadırlar. Kurulacak Yahudi imparatorluğundaki baş despotun elinde olması gereken güçler, imparatorluğun amaçları olan Yahudi olmayanların mal varlıklarının ellerinden alınarak ekonomik ve siyasi olarak köleleştirilmeleri, protokollerde detaylı şekilde açıklanmaktadır. Zaten Yahudiler Yahudi olmayanları borçlandırarak ekonomik olarak köleleştirmiş durumdadırlar ve şimdi sırada siyasi köleleştirme vardır.

Rothschild Hanedanı

"Sarsak güçler üzerindeki etkimiz dayanılmaz olacaktır. Çünkü gücümüzü onu hiçbir karşı güç durduramayacak hale gelene kadar saklayacağız."

Protokol 1'den alıntı

Kral Amschel Rothschild I, ölümü sonrası hanedanlığın yönetimini finansal dehası ve başarıları tartışılmaz olan Londra'daki oğlu Nathan'a bıraktı. Nathan babasının ölümünden önce Londra'da N. M. Rothschild&Sons isimli özel yatırım bankasını kurarak ailenin mal varlığını büyük ölçüde arttırmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Nathan'ın ağabeyi ve ailenin Frankfurt operasyonlarını yöneten Mayer Amschel jr, kardeşinin üstün kabiliyetine saygı duyarak aslında kendi hakkı olan hanedanlığın yönetimini Nathan'a bırakmıştı. Dolayısı ile Nathan dört erkek kardeşin ortak kararıyla babasının tahtına oturmuştur.

Nathan Moses Montefiore'nin baldızı ile evlenerek Amsterdam bağlantıları sayesinde Londra finans piyasasını ellerinde bulunduran Sefarad Yahudileri ile akraba oldu. Tarihçi John Reeves, Nathan Rothschild'ı "tam bir partizan, amacına ulaşmak için kural tanımayan acımasız bir kişi" olarak tanımlamaktadır. Tarihçi Nathan'ın çalışanlarına asgari ücret hatta çalışanların kendisini ödemeye zorlayabilecekleri en düşük maaştan daha fazlasını vermediğini söylemektedir.

Bir Yahudi olan romancı Benjamin Disraeli 'Coningsby' isimli eserinde Nathan ve oğlu Lionel'i "Sidonia" diye isimlendirmekte ve "Büyük Sidonia Londra'ya büyük sermayesiyle Paris Barış Anlaşması'ndan sonra geldi. Ve tüm servetini Waterloo savaş kredisine yatırdı. Bu savaş onu Avrupa'nın en büyük kapitalisti yapmıştı... Büyük Sidonia üstün zekâsının getirisini fazlasıyla aldı. Bulunduğu dönemde Avrupa'nın paraya ihtiyacı vardı ve Sidonia kredi vermeye hazırdı. Fransa, Avusturya, Rusya ve Prusya'nın hepsinin paraya ihtiyacı vardı ve Sidonia'da hepsine yetecek servet mevcuttu. Sidonia'nın uzak durduğu tek ülke İspanya'ydı ve kendisi bu ülkenin kaynaklarının farkındaydı..." demektedir. Disraeli romanında şöyle devam etmektedir:

"Avrupa'nın tüm başkentlerine kardeşlerini veya kardeşi kadar yakın akrabalarını yerleştirmişti. Büyük Sidonia dünya para piyasalarının ve dolayısı ile her şeyin hâkimi ve hükümdarıydı. Bu adam güney İtalya prensliklerinin tüm gelirlerini ipotek altına almış, dünyadaki tüm önemli hükümdarlar onu danışman olarak kabul etmiş ve o da bu hükümdarları yönlendirmiştir."

'The Rothschilds' isimli eserinde John Reeves, "Nathan'ın başarısının en önemli kaynağı operasyonlarını her zaman gizli tutması ve ona samimiyetle inananları her zaman yanlış yön-

lendirmesidir!" demektedir. Buna ek olarak bu gizliliğin Rothschild imparatorluğunun kurulduğu andan şimdiye kadar devam etmesi söylenebilir.

Tarihçi Reeves, Nathan'ın Waterloo Savaşı'ndan Londra'ya dönüşünü grafik olarak şöyle anlatır:

"Nathan Yahudilere verilen imtiyaz sayesinde savaşa gözlemci olarak katılmıştır ve Manş Denizi'ni çok pahalı bir tekne kiralayarak fırtınada geçmiş alelacele Londra'ya ulaşmıştır. Londra Borsa binasına sırılsıklam ve çamur içinde giren Nathan, İngiltere'nin savaşı kaybettiği söylentisini yayarak elindeki tüm İngiliz hisseleri satmaya başlamıştır. Borsada herkesin paniğe kapılarak hisselerini satması sonucu endeks korkunç derecede düşmüş bu arada Nathan gizli bağlantıları sayesinde hisseleri taban fiyatlardan toplamaya başlamıştır. Telgraf, telefon, radyonun olmadığı ve ülke sınırlarını geçmenin sadece Yahudi kuryelere verilmiş bir hak olduğu o günlerde İngiltere'nin Waterloo Savaşı'nı kazandığı haberi ancak günler sonra Londra'ya ulaşmıştır. Bu haber Londra Borsası'nı coşturmuş ve bu anı bekleyen Nathan elinde taban fiyatlardan topladığı tüm İngiliz kâğıtlarını satmaya başlamıştır. Bu başlangıçtan beri uygulanan bir Rothschild taktiğidir."

Nathan Rothschild beş yılda servetini 2.500 katına çıkardığını herkese övünerek anlatır. Bu doğruysa 1820 yılı civarlarında Londra'da kurulu olan Rothschild bankasının serveti beş yılda 3.000.000 dolardan 7.500.000.000 dolara artmıştır. Nathan'ın Londra'da kurduğu özel yatırım bankası N. M. Rothschild&Sons'ın Paris, Berlin, Viyana ve Napoli'de şubeleri vardır. Bu firma para piyasalarında oynar, devletlerin bono ve tahvillerini satın alır, değişik isimler altında pek çok bankanın, demiryolu şirketinin ve silah fabrikasının sahibidir. Firma Amerika'da eski ismi August Belmont&Co olan Kuhn, Loeb&Co ismiyle faaliyet gösterir. Ancak büyük olasılıkla J. P. Morgan&Co, Seligman&Co, Speyer&Co, Lehman&Co ve di-

ğer özel Yahudi yatırım bankaları da Rothschildların gizli yatırımlarıdır.

Nathan'ın büyük oğlu Lionel Rothschild babasından sonra N. M. Rothschild&Sons firmasının başına geçmiştir. Lionel Yahudi romancı Disraeli tarafından şöyle tanımlanmaktadır:

"O kendini herkesten farklı ve yalnız bir adam olarak görüyordu. Onun için insani sorumluluk veya görev bulunmamaktaydı... O hissiz bir insan tipiydi... Dini onu normal bir insan olmaktan uzak tutuyordu... Sidonia'nın ilgilendiği tek insani şey istihbarattı... Sidonia kadar gizli bağlantısı ve casusu bulunan hiçbir hükümet görevlisi veya bakan yoktu... Sidonia dünyada iteklenmiş her grup insanla temas sağlamıştı. Rumlar, Ermeniler, Tatarlar, kripto Yahudiler, Magribiler, vatansız Polonyalılar hatta Carbonariler bile Nathan'la bağlantı içindeydiler. Bu bağlantılar sayesinde dünyadaki toplumsal olaylar üzerinde Rothschild etkisi çok yüksek hale gelmişti."

Yahudi Ansiklopedisi şöyle yazmaktadır:

"Coningsby isimli romanda Sidonia olarak mükemmel şekilde tanımlanan Lionel Prens Consort ve yazar Disraeli'nin yakın dostudur. ... Lionel 1858'de İngiltere'de kabul edilen Azınlıklar Kanunu'nu geçirerek Yahudilerin resmi dairelerde çalışmalarına olanak sağlamıştır... İrlanda kıtlık felaketinde İngiliz hükümetine 40.000.000 dolar kredi vermiştir... Kırım Savaşı'nda İngiliz Hükümeti'ne 80.000.000 dolar kredi veren Lionel aynı dönemde Rus Hükümeti'ne 20 yıl mali danışmanlık da yapmıştır... Lionel Amerikan iç borçlanma senetlerinin büyük çoğunluğuna sahiptir; Süveyş Kanal hisselerinin satın alınabilmesi için devletlere kredi açmıştır; Fransa'nın Almanya'ya olan savaş tazminatı Rothschild kurumları tarafından kredi olarak verilmiştir; ayrıca Avusturya ve Mısır hükümetlerine verilen kredi toplamları yaklaşık 40.000.000 dolardır."

Başkan Clevland yönetiminde ortada gözükmeyen Rothschild ailesi için Morgan&Company Amerikan iç borçlanma se-

netlerini toplamıştır. Fransız hükümetinin Almanya'ya ödediği savaş tazminatı sırasında, yani 1873 yılında banknotlardan gümüş karşılıkları kaldırılmıştır. Bu olay dünya finans çevrelerinde "73 Suçu" diye adlandırılır. Lionel Aylesbury'den İngiliz Avam Kamarası'na seçilmiş ancak İncil üzerine yemin etmek istemediğinden hiçbir zaman parlamentoya girmemiştir. Daha sonra bir kere daha seçimi kazanan Lionel yine aynı nedenle parlamentoya katılmayı ret etmiştir. Üçüncü seçilişinde parlamento kendisinin İncil yerine Eski Ahit üzerine yemin etmesini kabul etmiştir. Lionel Rothschild İngiliz Parlamentosu'na seçilen ilk Yahudi'dir. Bu noktadan sonra İngiliz Parlamentosu'nda yolsuzluk ve rüşvet iddiaları başlamıştır. Lionel'ın 1879'daki ölümü üzerine büyük oğlu Nathan Mayer (Lord Rothschild I) N. M. Rothschild&Sons isimli aile firmasının başına geçmiştir.

Yahudi Ansiklopedisi Cilt 10, sayfa 501-502 şöyle demektedir:

"1885 yılında Nathan İngiliz Avam Kamarası'ndan Lordlar Kamarası'na geçerek ülkedeki Yahudi özgürlüğünü en üst seviyeye çekmiştir... Lord Rothschild hem İngiliz Merkez Bankası olan Bank of England'ın başıdır hem de pek çok büyük İngiliz firmasının yönetim kurulu başkanıdır... Nathan 1902 yılında İngiliz Kraliyet Yabancılar Muhacirlik Komisyonu üyesi seçilmiş ve bu vasıta ile Teodor Herzl ile tanışıklığı başlamıştır."

Nathan'ın Avam Kamarasından Lordlar Kamarasına yükselişi İngiliz Başbakanı Wm. E. Gladstone ve Lord Grenville sayesinde olmuştur. Kraliçe Victoria bu duruma, "Bir Yahudi'nin Lordlar Kamarası'na sokulmasının yaratacağı zararlar" açısından karşı çıkmıştır. Kraliçe'nin içgüdüsel olarak karşı çıktığı bu karar kendisine karşın uygulamaya konmuştur. Nathan'ın yükselişi İngilizlerin Yahudilik dışı aristokrasinin Yahudilerin plütokrasisi tarafından ekarte edilmesine neden olmuştur. Bu noktadan sonra İngiltere, Yahudi hükümetler dönemine başlayacaktır.

1940'larda İngiliz Lordlar Kamarası'nda melez Yahudiler dışında 60 Yahudi Lord bulunmaktadır. İngilizlerin fakir aristokratlarının zengin Yahudi kadınlarla yaptıkları evlilikler sonucu İngilizlerin her zaman övündükleri asil aristokrat kanları bozulmuştur. Kendi ırklarını korumakta çok titiz olan Yahudiler, kadınlarının asilzade İngilizler ile evlenerek unvan ve prestij almalarını desteklemektedirler. Bugün Yahudi ve Yahudi melezleri Lordlar Kamarası gibi Avam Kamarası'nda da çok önemli bir sayıya sahiptirler. Avam Kamarası'na seçilen Yahudiler büyük toprak sahipleri olup bu topraklarda yaşayan kişilerce seçilmektedirler. Şu anda Churchill, Eden ve Cooper gibi başbakanlar yönetimindeki İngiliz Hükümeti ve imparatorluk topraklarındaki çöküş Yahudiler sayesinde hızlanmaktadır. Bunlar Yahudi Protokollerinde belirtilen hükümetlerdir. Protokoller Nilus tarafından 1905 yılında yayınlansalar da bu tarihten çok önceden beri kullanımdadırlar.

Basel şehrinde yapılan Siyonist İhtiyar Meclisi toplantısında kabul edilen protokollerin biri veya bir kaçını Teodor Herzl'in yazdığı sanılmaktadır. Kim yazarsa yazsın protokollerin Rothschild ailesinin servetinin arkasındaki ahlak ve siyasi felsefeyi gösterdiği kesindir. Mayer Amschel Rothschild, Yahudi olmayanlardan nefret eden ve bu nefreti dine dayandıran bir kişiliktir. Bu nefret nesiller boyunca bu ailede süre gelmiştir. Bu dini nefret nesillerce Yahudi olmayanlar için uygulanan "göze göz, dişe diş" prensibini aile felsefesinin temelini oluşturan Talmud, Yahudi Protokolleri ve Komünist Manifesto'dan almaktadır. Belki bu prensip Mayer Amschel zamanında özellikle Rusya ve Almanya'da yaşayıp ezilen Yahudiler için geçerli olabilir. Fakat bu nefret hahamlar, Talmud öğretisi, protokoller ve Yahudi Ajansı Kurulu tarafından hala canlı tutulmaktadır.

Nathan Mayer Rothschild 1915 yılında ölmüştür ve Londra'daki bankada yerine büyük oğlu Lord II. Lionel Walter geçmiştir. Lionel Walter'ın Yahudi Ajansı Kurulu üyesi olduğu bilinmektedir. 1937 yılında ölen Lionel Walter'ın yerine en büyük oğlu Lord III. Nathan Mayer Victor bankanın başına

geçmiştir. Bu kişi halen Bank of England'ın Altın dairesinin başındadır. İkinci ve üçüncü lord Rothschildların tarihçeleri çok yenidir ve halen kayıt edilmemiştir. Bu noktada sağlıklı her erkek Rothschild'ın Yahudi Ajansı Kurulu üyesi olduğunu düşünmek normaldir. Bu ajans Rothschild ailesinin servetinin siyasi gücünü oluşturmaktadır.

Baron James Rothschild Dönemi - 1836-1868

Nathan'ın 1836 yılında ölümünden sonra hanedanda kontrol Londra teşkilat başkanı olan Nathan'ın en büyük oğlu Lionel yerine Paris teşkilat başkanı Amschel'in beşinci oğlu James'e geçmiştir. O sırada Lionel 28 yaşındadır ve amcası Solomon'un kızı Carlotta ile evlenmiştir. Solomon o anda ailenin en zengin ve güçlü bireyidir. Tüm Yahudi tarihi uzmanları Lionel yerine James'in geçtiğini kabul ederler ancak bunun nedenini tam açıklayamazlar.

Kont Cherep-Spiridovich bu değişikliğin nedenini şöyle açıklıyor:

"James Rothschild 1792 yılında doğmuş ve 1836–1868 arası imparatorluğu yönetmiştir. James Viyana'da yaşayan öz kardeşinin kızı 'Çirkin Betty' lakaplı kadınla evlenmiştir. Nathan'ın işlediği 'suçtan' dolayı oğlu Lionel'a dünya imparatorluğundan el çektirilmiştir. Böylece James Rothschild'ların üçüncü hükümdarı olmuştur."

Temmuz 1836 yılında Amschel (Anselm) Salomon ve Karl Rothschild Frankfurt'ta bir araya gelerek Nathan'ı yargılamışlardır. Nathan ailenin en pervasız üyesi olarak İngilizleri daha kolay kandırmanın yolu olarak Hıristiyan olmayı görmektedir ve din değiştirmeye niyetlidir. Tüm Yahudi tarihi uzmanları Lionel'in nikâhı nedeniyle Paris'te büyük bir aile yemeği verildiğini ve bu yemek sonrası Nathan'ın zehirlenmeyi işaret eden ancak doktorlar tarafından teşhis edilemeyen ve korkunç

spazmlar geçirmesine neden olan bir rahatsızlıktan dolayı birkaç saat içinde öldüğünü bildirmektedirler. Nasıl ölürse ölsün Nathan hanedanlığı artık amcası James ve oğullarına geçmiştir.

Tarih James hakkında çok az şey söylemekle beraber onun acımasız, soğuk, ketum ve kural tanımayan bir adam olduğu ve ailenin Paris ayağını çok güçlendirdiği bilinmektedir. Öldüğünde James'in kişisel serveti 200.000.000 dolardan fazladır. Doğal olarak bu ailede servet üzerine hiçbir kayıt tutulmadığından veya devletlere bildirim yapılmadığından mal varlıkları üzerine sadece tahminler yapılabilmektedir.

Baron Alphonse D. Rothschild Dönemi - 1868 -

Cecil Roth'un yazdığı eser Rothschild ailesinin Londra ayağının tarihini 1939 yılına kadar taşımaktadır ancak ailenin Paris ayağı konusuna değinmemektedir. Dolayısı ile Paris hanedanı hakkında bildiklerimiz oldukça sınırlıdır.

John Reeves'in 1887 yılında basılan kitabında, "Baron Alphonse D. Rothschild şu anda ailenin reisidir. Baron James'in en büyük oğlu olan bu adam babasının finansal zekâsına sahiptir ve diğer aile bireyleri tarafından en güçlü kişi olarak kabul edilmektedir. Alphonse sadece zekâsı ve yeteneği nedeni ile değil büyük babası Mayer Amschel'in en büyük torunu olarak da bulunduğu pozisyonu hak etmektedir..." demektedir.

Jeroboam Rothschild
(Namı diğer Georges Mandel) Dönemi

Georges Mandel (Jeroboam Rothschild) hanedanı 1940'larda güncel olup medyada çıkan haberler dışında haklarında bilgi yoktur. Bu kralın Kral Alphonse'u takip edip etmediği veya Alphonse sonrası başka bir kralın olup olmadığı bilinme-

mektedir. Ancak 1940 yılında ailenin Paris ayağından Georges Mandel'in hanedanın ve aile servetinin başında olduğu kesindir.

Bu şahsın 1918 yılında imzalanan Versay Barış Anlaşması esnasında başta olduğu bilinmektedir. Bir Yahudi kurumu olan Time Magazine 27 Mayıs 1940 baskısında Georges Mandel'in kuklası Fransa Başkanı Paul Reynaud ile bir fotoğrafı bulunmaktadır. Sadece resminden bile bu kişinin aile içi evlilikler nedeniyle bozulmuş genleriyle 'Çirkin Betty'nin torunu olduğu bellidir. Bu kişinin Versay Anlaşması, Brüksel Finans Konferansı, 1920, 1930 ve 1937 ekonomik depresyonlarındaki payı çok büyüktür. Georges Mandel'in Franklin D. Roosevelt'in Amerikan Başkanı seçilmesi, "New Deal" isimli Amerikan politikası ve 2. Dünya Savaşı üzerinde de etkileri vardır.

Gerçek ismi Jeroboam Rothschild olan bu Yahudi kralın ismini neden Georges Mandel'e çevirdiği net olarak bilinmemekle beraber herhalde diğer Yahudilerin çevrelerini kandırmak için yaptıkları gibi bir şey yapmaya çalışmıştır. Ama bu kişi tüm dünyadaki insanların haklarını yiyenlerin başı olması dışında ismini saklayarak etrafını kandıracak neyi olabilir ki?

Isidore Isokowitz isimli bir Yahudi'nin ismini Eddie Cantor'a çevirmesi normaldir. Ama Rothschild soyadı kesinlikle Mandel'den daha önemlidir. Bu aileye ait olan hiçbir kimsenin dünyadaki siyasi ve ekonomik hâkimiyeti temsil eden Rothschild isminden utanması düşünülemez. Rothschild ismi ayrıca pek çok kraliyet tarafından aristokrat unvanlarla taçlandırılmış bir soyadıdır. Bu büyük aileyi yöneten bu şahsın ismini değiştirmesi kanında olan paranoyaklık ve gizlilik düşkünlüğünden gelmektedir.

"Gizli El" kitabının yazarı 1925 yılında Rothschild ailesinin servetinin başında Paris'ten Edward Rothschild'ın olduğunu söylemektedir. Jeroboam Rothschild'ın 1925 öncesi ve sonrası Fransız Hükümeti'nin önemli bir üyesi olduğu ve Versay Anlaşması sırasında Clemenceau'ya danışmanlık yaptığı düşünül-

düğünde Edward'ın ailenin başında olması mümkün değildir. Yahudi ırkı için en büyük aile liderinin resmi bir görevde olması en büyük onurdur.

Rothschild Ailesinin Serveti

"Altın her zaman dayanılmaz bir güçtür ve böyle olmaya devam edecektir. Altın ona sahip olanlar için çok yararlı bir araçken ona sahip olmayanlar için ise kıskançlık nedenidir."

Hahambaşı Reichhorn Cenazesindeki söylevden alıntı

Nathan Rothschild'ın 1820 yılında bahsedip övündüğüne bakılırsa kendisi aile servetini beş yıl içinde 3.000.000 dolardan 7.500.000.000 dolara taşımıştır. 1848'de bu aile dışındaki tüm bankaların toplam servetleri 362.000.000 frank iken Rothschild ailesinin Paris ayağının servet toplamı 600.000.000 frankın üzerindedir.

Ailenin Berlin, Viyana ve Napoli ayakları hakkında bilgimiz yoktur ancak bu grupların da bulundukları ülkelerin para piyasalarını ellerinde tutuklarından şüphe yoktur.

Nathan'ın Londra merkezinde gerçekleştirdiği yılda % 500 servet artışının sürdüğü varsayılırsa ailenin Londra ayağının 1840 yılındaki serveti 100.000.000.000 dolardan fazla olacaktır. Tabii ki % 500 yıllık servet artışı sürdürülebilir bir başarı değildir. Fakat sadece % 10'luk yıllık artış ile bile ailenin Londra servetini 1840 yılında 20.000.000.000 doların üstüne çıkarmaktadır. Bu servet bu kitabı yazmamdan (1940) yüz yıl önce elde edilmiştir. 1940 yılında Rockefeller, Carnegie ve Ford firmalarının (Amerika'nın en büyük üç firması) toplam servetleri 2.000.000.000 doları geçmemektedir.

Faiz gelirleri Rothschild ailesinin gelirlerinin çok küçük bir parçasıdır. Bu ailenin ana geliri savaşlar ve ekonomik depresyonlar öncesi ve sonrası yaptıkları spekülasyonlardan gel-

mektedir. Bu aile son yüzyıldır dünyadaki tüm önemli borsaların en önemli oyunculardandır. Aile elindeki korkunç servet sayesinde her borsada fiyatları hareket ettirebilecek güçtedir. Rothschild ailesinin serveti 1940 yılında dünyada ekonomik depresyon veya piyasalarda yüksek konjonktür yaratacak düzeydedir. Bu güçle aile, borsaları düşürüp hisseleri düşük fiyatlardan toplamakta ve daha sonra astronomik fiyatlarla satmaktadır. Bu ahlaksız uygulamalar sayesinde Yahudi ırkı dünya servetinin çoğunu ele geçirmiş durumdadır.

Resmi kayıtlara göre Rothschild ailesinin 1817-1848 yılları arasında çeşitli devletlere verdikleri krediler toplamı 654.487.200 sterlin tutarındadır. Resmi belgelere göre bu aile Amerikan İç Savaşı'nı da finanse etmiştir. Aile Napolyon ve düşmanlarını aynı anda kredi vermek suretiyle desteklemiştir.

"Amerikan tarihinde Avrupa bağlantıları nedeniyle bazı Yahudi finansörler büyük rol oynamıştır. Hamym Solomon Amerikan Bağımsızlık Mücadelesi'ni finanse etmiştir. İç Savaş'ta ise Seligman Brothers ve Speyer&Co. Kuzey'i desteklerken, Erlanger Güney'i finanse etmiştir. Daha sonraları Kuhn, Loeb&Co. Amerikan Demiryolları finansmanını sağlamıştır."

Amerikalılar tarafından özgürlük kahramanı olarak bilinen Hamyn Solomon aslında Rothschild ailesinin acentesidir. Rothschild ailesi Amerikan Bağımsızlık Mücadelesi ve İç Savaşı'nın gizli finansörüdür. Bu aile savaşlarda taraf tutmaz çünkü sadece paranın peşindedir. Dünya üzerindeki devletlerin yıkılıp Yahudi imparatorluğunun kurulmasını hayal eden bu aile önce savaş çıkarır sonra düşman devletleri finanse eder.

Rus Tümgeneral Kont Cherep-Spiridovich'in iddiasına göre Rothschild aile serveti 1925 yılında 300.000.000.000 dolardır bu miktarın 100.000.000.000 dolarlık kısmı 1. Dünya Savaşı finansmanından kazanılmıştır. 1. Dünya Savaşı sonrası pek çok küçük savaş, iki büyük ekonomik depresyon, 1929-1930 felaketi ve 1937 Roosevelt mağlubiyeti borsaları alt üst etmiş-

tir. Bunlar göz önüne alınınca Rothschild aile servetinin 1940 yılında 500.000.000.000 dolar civarında yani ABD Gayri Safi Milli Hâsılası'nın iki katı olduğu tahmin edilmektedir.

Şu anda tüm Rothschild ailesi üyelerinin mal varlıklarını tespit etmek imkânsızdır. Çünkü bu kişilerin bir tekinin bile mal varlığı açıklanmaz. Ailedeki bu gizlilik sadece büyükbabalarının vasiyeti uyarınca değil Yahudi Protokollerinde belirtilen amaçlarına ulaşmak için de uygulanmaktadır. Yapılan tahminlere göre Yahudiler Almanya, Avusturya, Polonya ve Çekoslavakya'nın tüm varlıklarının beşte dördüne sahiptirler. İngiltere, Fransa ve İtalya'da ise bu oran yüzde elliden fazladır. Yahudiler bu ülkelerde belli başlı bankalar, demiryolları, medya, silah ve çelik fabrikalarının sahibidirler. Amerikan mal varlığının yarısı da Yahudilere aittir. Bir iki istisna dışında Yahudiler New York'taki tüm büyük bankalara sahiptirler; New York Federal Bank'i kontrol etmektedirler, sigorta şirketleri ve demiryollarının nerdeyse tümü Yahudilere aittir. Demir çelik endüstrisi ve silah sanayinin % 70'i, medya kuruluşları, haber ve reklam ajansları, radyolar ile sinema endüstrisinin % 80'i Yahudilere aittir. Amerika'daki tüm tekeller Yahudilerindir.

640.000.000 dolar tutarındaki toplam varlıklarının yarısı nakit diğer yarısı ise vergiden muaf devlet tahvillerinden oluşan J. P. Morgan&Co yatırım bankası her zaman Morgan ailesi tarafından kontrol edilen Yahudi kökenli olmayan bir kurum olarak bilinir. Ancak yakınlarda Geçici Milli İktisat Komitesi'nin araştırmasına göre bu firmanın sadece % 9,1'i J.P. Morgan'a aittir. H. B. Davison % 1,2; George Whitney % 1,9; Chas. W. Steele Estate ve Thos. W. Lamont diğer ortaklar ise % 1 - % 6,1 arası hisseye sahiptirler. Bu istisnai ortaklar firmanın % 36,6 ve % 34,2'sine sahip görünmektedirler.

J. P. Morgan zenginliği bilinen bir kişidir; Thos. W. Lamont hiç bir zaman zengin sayılmamıştır ve Chas. W. Steele'i tanıyan yoktur. Fakat bu adamlar firmadaki hisseleri düşünüldüğünde

J. P. Morgan'dan en az üç kat daha zengindirler. Lamont ve Steele'in firmadaki hisselerin gerçek sahibi olmadıkları kesindir. Tahminen bu kişiler Rothschild sermayesinin paravanı görevini yerine getirmektedirler.

Yani J. P. Morgan&Company bir Rothschild firmasıdır. Belki de Morgan&Company ile Kuhn, Loeb&Company isimli firmaların hiçbir zaman birbirlerine rakip olmayışları hatta sürekli birbirlerini desteklemeleri bu nedenledir. Geçici Milli İktisat Komitesi'nin Kuhn, Loeb&Company isimli firmayı soruşturmaya katmamış olması enteresandır. Bu firma daha önce de Senato Araştırma Komitesi tarafından da incelenmemiştir. Kuhn, Loeb&Company firmasının her zaman soruşturma dışı bırakılması bir tesadüf müdür? Bu firma her türlü pis işin içinde olmakla suçlanan ve gizli operasyonları finanse ettiği söylenen bir kurumdur. Amerikan halkının bu firmanın Lenin ve Troçki gibi kişilere finansman desteği vermesi gibi gerçekleri öğrenmeye hakkı vardır.

Kuhn, Loeb&Co firmasının her şeyiyle Rothschild ailesine ait olduğu bilinmektedir. Bu firmayı kapsayacak bir soruşturma bu sermaye yapısını ortaya çıkaracaktır. Ayrıca böyle bir soruşturmanın bu firmanın varlıklarının nakit ve vergiden muaf devlet tahvillerinden oluştuğu gerçeğini ortaya dökeceği açıktır. Rothschild ailesi halkın merakını gidermek için sadece % 70'ine sahip oldukları J.P. Morgan&Company defterlerini resmi komiteye açmaya razı olmuştur. Daha önce yapılan Senato soruşturmalarında J. P. Morgan veya Thos. W. Lamont'un hiçbir zaman gelir vergisi vermedikleri saptanmıştır. Bu adamlar Aralık ayında hisselerini zararına tanıdıklarına satarak yıl içindeki karlarını yılsonu zararlarıyla yok etmekte ve vergi ödememektedirler. Tahminen Kuhn-Loeb firmasının sahipleri de benzer şekilde davranmaktadırlar. Yahudi kökenli olmayanların vergi ödedikleri Yahudilerin ise vergiden muaf tahvil gelirleri veya vergi kaçakçılığı ile meşgul olduğu bir ülkede milli varlığın çoğunun Yahudilerin eline geçmesi normaldir.

Tabii ki Rothschild ailesi dışında pek çok zengin Yahudi aile vardır ancak dünyadaki Yahudi servetinin çoğu Rothschild ailesine aittir. Resmi makamlar "Rothschild ailesinin Lazard, Stern, Speyer ve Seligman aileleri gibi Yahudi rakipleri vardır. Bu aileler de Rothschild Planı'nı uygulamaktadırlar!" demektedirler. Bahsi geçen "Rothschild Planı" Avrupa başkentleri ve Amerika'da şubeler açmayı ve bu şubelerin başına aile bireylerinden birini koymaktır. Tahminen tüm bu Yahudi ailelerin yatırımlarını da Rothschild ailesi desteklemektedir. Çünkü Rothschildların korkunç serveti kendi dışındaki acentelere ihtiyaç duymaktadır. Rothschild Planı vergiden kaçmak için de idealdir. Bu ailede miras olmadığından veraset vergisi de olmaz. Ayrıca Rothschildlar muhakkak bulundukları ülkelerin vergi koyucusu ve toplayıcısı olan resmi kurumları da ele geçirirler.

Rothschildların Korkunç Kudreti

"Amacımıza hizmet ettiği sürece yalan, ihanet ve rüşvete devam etmeliyiz. Siyasette bize güç kazandıracak şekilde başkalarının servetlerine el koymayı öğrenmeliyiz."

Protokol 2'den alıntı

Yahudilerin gücü ellerine geçirmeleriyle birlikte Avrupa'da kendilerini denetim altında tutan hükümetlerin baskılarından kurtulmaları bir oldu. Hesse Prens William'ın servetini kendisine emanet ettiği süreçte Mayer Amschel Rothschild ve Yahudiler Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde vatandaşlık statüsüne sahip olmamakla beraber vergi mükellefleriydiler. Norman hükümdarlığı zamanında İngiltere'de Yahudilere "kralın gayri resmi vergi tahsildarları" derlerdi. Yahudiler bu ülkenin vatandaşlarının suyunu aldıkları faizlerle çıkarıyor, krallar ise Yahudilerin suyunu sıkıyorlardı.

Tarihçi John Reeves Rothschild servetinin kudretini açıkça şöyle anlatmaktadır:

"Mayer Amschel gelecek yıllarda oğullarının ülkelerin savaş ve barış kararları almasında bu kadar etkin olabileceklerini tahmin etmemiş olabilir. Gerçekten de Avrupa para piyasalarında çok güçlü olan aile, ülkeler arası anlaşmazlıklar ve barışı tesis edecek paraya sahip olmuştu. Sonuçta savaş ve barış için her zaman paraya ihtiyaç vardı. Bu ailenin karşısında durabilecek hiçbir ticari güç yoktur ve Rothschildların istemedikleri ticari bir faaliyete hiçbir Avrupalı firma cesaret edip giremez. Tabii ki bu güçlü duruma gelebilmek için başta Mayer Amschel ve oğulları arkalarına Avrupalı devlet ve hükümetleri almışlardır. Ancak yeterli ekonomik güce sahip olduklarında bu aile devletleri adeta köleleri haline getirmesini bilmiştir."

Rothschild ailesinin gücü ilk başta İngiliz İmparatorluğu'nda ve daha sonra diğer ülkelerde "Altın Standardı"nın oluşturulmasını sağladı. Aile Bank of England(İngiliz Merkez Bankası)'nın çoğunluk hissesine sahiptir ve bu bankanın başkanı ile altın dairesi sorumlusu aileden gelmektedir. Ailenin kesinlikle diğer ülkelerin merkez bankalarının da çoğunluk hisselerine sahiptir.

Başlangıçtan beri gizliliğe aşırı önem veren ailenin kuralları uyarınca İngiliz Merkez Bankası da sermayedarlarının isimlerini açıklamaktan imtina etmektedir. İngiliz Parlamentosu'nun emirlerine rağmen bu bankanın sermaye yapısı halen açıklanmamaktadır. Avrupa'daki diğer merkez bankalarının da sermaye yapılarının gizli tutuldukları bilinmektedir.

Rothschild ailesi Paul Warburg'u 1. Dünya Savaşı öncesi ABD'ye temsilcileri olarak göndermişlerdir. Aile savaş sırasında ABD'nin savaş esnasında yapacağı ihracata karşı diğer devletlerin yapacakları altın bazındaki ödemeleri ele geçirmeyi planlamıştır. Uluslar arası ticaretin arttırılması için Amerika'nın kredi hacmini arttırmak bahanesiyle Rothschild ailesi paranın gücünü ve değerini arttıracak bir kredi sözleşme mekanizması geliştirdi.

Rothschild ailesi Morgan&Co, Kuhn, Loeb&Co, özel bankalar, New York'taki milli bankalar ve fonların sermayelerini kontrol ederek aslında New York Federal Reserve Bank'i de kontrol etmektedir. Federal sistemin bu şubesi diğer tüm şubelerin kaynakları (11 diğer Federal Reserve Bankası) 11.744.034.000 dolar iken tek başına 10.035.211.000 dolar kaynağa sahiptir. New York Federal Reserve Bank'in elindeki altın sertifikaları 8.934.442.000 dolar iken diğer 11 bankanın altın sertifika toplamı 10.094.036.000 dolardır. Senatör Carter Glass bu altın sertifikaların kişilere ait olduğunu iddia etmektedir. Amerikan hükümeti altın sertifikalarını yabancılar ve Federal Reserve bankaları için çıkarmıştır. Bu altın sertifikalarının başka Amerikan bankaları veya Amerikan vatandaşlarınca satın alınması ve saklanması yasaktır. Amerikan vatandaşları veya bankalarına satılan Federal Reserve bonoları enflasyonu önlemek ve paranın değerini korumak açısından Reserve tarafından her an geri toplanma özelliğine sahiptirler.

Rothschild ailesi akraba oldukları Sassoon ailesi sayesinde ayrıca Çin ve Hindistan'daki bankacılık sistemini de kontrol etmektedir. Sassoon ailesi ayrıca çok karlı olan kaçak afyon ticaretinde de lider pozisyondadır.

1830'lu yıllarda bazı zengin Katolikler Rothschildlara rakip olmak üzere bir banka kurmuşlar ancak bu kurum Rothschildlar tarafından iflas ettirilmiştir. Yahudi ansiklopedisi, "Katolik bankanın batışı üzerine Rothschild ailesi Fransız devlet borçlanmasında rakipsiz kalmakla beraber bu iflas Fransa'da Yahudi düşmanlığını körüklemiştir!" demektedir. Ansiklopedi şöyle devam etmektedir:

"Rothschildların Vatikan Katolik Kilisesi'nin hazinesini yönettikleri düşünüldüğünde bir Katolik Bankası kurma fikri baştan mantıksızdır."

Eğer bu söylem doğruysa Rothschild ailesinin elinde inanılmaz büyüklükte nakit bulunmaktadır.

Ancak bu iddianın doğru olması mümkün değildir çünkü Rothschild ailesi ticari bankacılık değil yatırım bankacılığı yapmaktadır. Tahminen Vatikan hazinesi Bank of England veya başka bir paravan Rothschild kurumunda durmakta ve oradan yönetilmektedir.

Yukarıda belirtilen ifadeden Rothschild ailesinin neden olduğu ekonomik krizin Yahudi düşmanlığını körüklediği anlaşılabilir. 1839-1840 yıllarında yaşanıp "Kıtlık Dönemi" diye adlandırılan bu dönem, Amerikan tarihçileri tarafından yanlış olarak başkan Andrew Jackson'ın ikinci Bank of United States kuruluşunu engellemesine bağlamaktadırlar.

Bu dönemden sonra Amerika'nın yaşadığı ikinci büyük ekonomik kriz "73 Suçu" diye adlandırılan ve 1873'de gerçekleşen depresyondur. Ekonomik bunalımın nedeni paradan gümüşün çıkarılmasıdır. Fransız savaş tazminatı borcunun ödenmesi sürecinde Almanya'da paradan gümüşün çıkarılma işlemini gerçekleştirin Rothschild ailesi dünyadaki sistemi kendi lehine mükemmelleştirmek adına Amerika'da "Altın Standardı"nı uygulamaya koymuştur. Rüşvet sayesinde bu aile Amerika'da 1873 yılında geçen Para Kanunu'na bir madde ekleterek madeni paralardan gümüşü çıkartmıştır.

Amerika ve dünyada 1893 yılında yaşanan ekonomik panik ise Rothschild ve başka bir Yahudi firma olan Baring Brothers arasındaki rekabet sonucu ortaya çıkmıştır. Bu dönemde Rothschild ailesi Baring Brothers'ı yok etmek istemiştir. Yahudi Ansiklopedisi olayın sonuçlarını şöyle anlatmaktadır:

"İngiltere dışında Almanya, Avusturya ve Amerika'da Yahudi bankacıların acımasızca görüp de mani olmadıkları borsa faciası, bu ülkelerdeki Yahudi düşmanlığını arttırmıştır."

Yahudiler ekonomik krizleri her zaman görürler çünkü bu krizleri kendileri yaratırlar. Bu insanlar ekonomik krizleri önlemedikleri gibi kriz öncesi hisse senetlerini yüksek fiyatlardan satıp borsaların dibe vurması sonrası geri toplarlar.

Böyle durumlarda hisseleri yok pahasına toplayan Yahudiler servetlerine servet katarlar. Defalardır yarattıkları bu panikler sayesinde Yahudiler çok kısa sürede dünya servetinin büyük kısmını ellerine geçirmişlerdir. Yahudiler borsadaki paniklerde kaybetmezler çünkü onların önceden haberleri vardır. Demin belirttiğim gibi panikler onlar için hasat dönemleridir.

1907 yılında ise Rothschild kontrolündeki bankalar müşterileri olan ticari bankalar ve muhabir bankalara vadesi gelen mevduatlarını geri ödemeyi ret etmişler ve bu büyük bir bankacılık krizine neden olmuştur. Rothschild bankalarından mevduatlarını kurtaramayan ticari bankalar müşterilerine ödeme yapamaz olmuş ve tüm ekonomi kilitlenmiştir. Bu olay tüm bankaların toplanarak para ve kredi piyasalarını kontrol edecek bir sistem oluşturmalarını sağlamıştır. Bu işin en kötü tarafı ise para ve kredi piyasalarını düzenleyecek sistemin Rothschildlar tarafından kurulmuş olmasıdır. Bu sistem gelecekte yine panikler yaratmak ve ancak Rothschild bankaları tarafından düzeltilebilecek şekilde yaratılmıştır. 1920, 1930 ve şimdi yaşadığımız 1937 "Roosevelt Ekonomik Depresyonu" bu sistemden kaynaklanmaktadır. Amerika bu krizleri o kadar sık yaşamaya başlamıştır ki artık bu facialar bize "doğal bir şey" olarak yutturulmaya başlanmıştır. Bazı ekonomistler bu krizleri tahmin etmekle iştigal eder olmuşlardır.

Ekonomik krizler genelde her on yılda bir gerçekleşseler de F. D. Roosevelt Komünist yaklaşımı ile 1933 yılında başlattığı "Yeni İş" projesini bitirmeye sabırsızlanmış ve krizi erkenden tetiklemiştir. Tüm bu ekonomik krizler hırsızlık, soygunculuk ve dünyada Yahudi hükümdarlığını kurmak için yaratılmaktadırlar.

Ekonomik krizler her ne kadar kötü olsalar da savaşlar kadar kötü değillerdir. Rothschild sermayesi 1. Dünya Savaşı ve kitabın ileriki bölümlerinde anlatacağım üzere 2. Dünya Savaşı'ndan sorumludurlar. Bu aile aslında son 150 yılda çıkan pek çok savaştan sorumludur.

Aile savaşan tüm tarafları finanse etmektedir ve tuttuğu bir taraf yoktur. Rothschild ailesi için savaşlar Yahudi olmayanları yıpratan, morallerini çökerten dolayısı ile Yahudi hükümranlığını kurmalarına yardım eden olaylardır. Savaşlar onlar için amaçlarına ulaşmanın en kısa yoludur. Bu hırsızlar için faiz tahakkukunu beklemek çok uzun sürmektedir. İnsanları ekonomik krizlerle soymak da oldukça yavaştır. Hâlbuki insanlık acılarının ve dramlarının yaşandığı savaşlar çok karlı ve hızlıdır. Bu Yahudi sermayesi dünyayı yönettiği sürece savaşlar sona ermeyecektir.

"Sidonia" (Rothschild) 1844 yılında "Coningsby" isimli kitapta şunları söylemektedir:

"Hiçbir ceza kanunu veya işkence üstün ırkın zayıf ırk tarafından yutulmasına veya yok edilmesine neden olmayacaktır. İşkence yapan karışık ve melez ırklar sonunda yok olacaklar ve saf üstün ırk yaşamaya devam edecektir..."

"İlk Cizvitler Yahudi'dir. Batı Avrupa'yı iliklerine kadar ürküten Rus diplomasisi de Yahudiler tarafından kurulmuş ve idare edilmektedir. Almanya'da şimdi hazırlanmakta olan büyük devrim de Yahudilerin ürünüdür çünkü bu ülkedeki tüm üst düzey akademik görevleri Yahudiler ellerinde tutmaktadırlar."

"Sidonia" devam eder:

"St. Petersburg'a vardığımda Rus Maliye Bakanı Kont Cancrin ile görüşmem vardı. Orada Litvanyalı bir Yahudi'nin oğluna rastladım... Madrid'de İspanyol bakanla görüşmemizde bana benzeyen Aragonlu bir Yahudi'nin oğluna rastladım. Madrid'de olanlardan dolayı Fransız Konseyi Başkanı'yla hemen görüşmeye gittim, orada da bir Fransız Yahudi'sinin oğluna rastladım... Daha şimdiden Prusya'yı ele geçirdik... Kont Armim yani dönme bir Yahudi hükümete girdi. Yani anlayacağın sevgili Coningsby, dünya aslında arka planda ne olduğunu bilmeyenlerin tahmin edemeyeceği kişiler tarafından yönetilmektedir."

Sidonia şimdi yani 1940 yılında dünya başkentlerini gelip bir dolaşsa durumun değiştiğini fark edecektir. Bu günlerde Yahudiler politik güçlerini ve kutsal "Altın Standartlarını" Hıristiyanları birbirleriyle savaştırarak korumakla uğraşmaktadırlar. Tüm ordu ve donanmalar bu amaçla oluşturulmuşlardır. Sidonia şimdi Hitler'in Yahudileri Almanya, Çekoslavakya, Polonya, Danimarka, Norveç, Hollanda, Belçika, Fransa ve Romanya'dan kovduğunu ve İngiltere Yahudilerinin de güçlerini ellerinden almayı planladığını görecektir. Benzer şekilde Mussolini İtalya, Arnavutluk ve Etiyopya'yı Yahudilerden kurtarmıştır. Ancak maalesef biz hala Yahudileri İngiliz ve Amerikan hükümetlerinde görebilmekteyiz. Savaşa giren her ülke diğer ülkelerden gelecek mal ve malzemeye ihtiyaç duyar. Tabii bu ticaret de satıcının kabul edeceği bir para üstünden yapılır. Belli başlı ihracatçı ülkelerin paraları altına bağlı olduğu için dünya ticaretinde altına büyük ihtiyaç vardır. Dolayısı ile savaşan her ülkenin Rothschild ailesine veya onların bankalarına gitmesi gereklidir. Çünkü dünyadaki altın piyasaları bu aile tarafından yönetilir. Yani bu aile savaşları durdurmaya kabildir. Uluslar arası altın standardı, medya ve gizlilik Rothschild ailesini dünyanın efendisi yapmıştır.

Yandaş Medya

"Medyanın kötü ve kaçınılmaz olayları haber yapması, vatandaşların şikâyetlerine yer vermesi ve insanların rahatsızlıklarını topluma yansıtması gerekir. 'Konuşma Özgürlüğünün' vücut bulduğu yerin 'Medya' olması gerekir. Fakat Hıristiyan ülkeler medyanın gücünü kullanmayı bilmez ve bu silahlarını kaybetmişlerdir. Medya sayesinde kendimizi gizleyerek insanların düşüncelerini etkileyebiliriz. Şükürler olsun ki medya elimize geçmiştir. Elimizdeki bu altını elde edene kadar döktüğümüz gözyaşı ve kan çok büyüktür. Pek çok Yahudi canını vermiş olsa da sonunda kazanan biz olduk. Tanrının gözünde bizden bir şehit bin tane Hıristiyan'a bedeldir."

Protokol 2 'den alıntı

Gerçekten de Hıristiyan ülkelerdeki tüm medya kurumları Yahudilerin elindedir. Ayrıca Yahudilerin kimlikleri bilinmeden halkın düşüncelerini etkiledikleri de doğrudur. Yalnız protokollerde belirtilen "kan ve gözyaşı" Yahudilere değil Hıristiyanlara aittir. Hıristiyanların kan ve gözyaşları Yahudilerin medyası ve onun sayesinde çıkarttıkları savaşlar sayesinde dökülmektedir.

Yahudilerin medyadaki sermaye payları gizli tutulmaya çalışılmakla beraber İngiltere ve Fransa'daki büyük gazetelerin % 100, reklam, haber ajansları ve film endüstrilerinin de % 100'üne sahip oldukları bilinmektedir. Amerika'da Yahudiler medyanın tümünü henüz ellerine geçirememişlerdir ancak büyük gazetelerin % 80, reklam ve haber ajanslarının % 100'ü Yahudilere aittir. Yahudiler henüz yerel veya küçük gazeteleri ele geçirememişlerdir ancak bu gazeteler üstlerindeki etkilerini haber ve reklam ajansları kanalıyla sağlamaktadırlar. Bugün Amerika'da radyo yayın kurumlarının % 80'i Yahudilere aittir. CBS, RCA ve MBC Yahudilerin ellerindedir. Bir Yahudi olan Sarnoff RCA'in başkanıdır ve bir başka Yahudi Strauss MBC'nin sahibidir. Yahudiler süreli yayınları da hızla satın almaktadırlar. Yahudiler çok aydınlatıcı olan 'Literary Digest'i alarak batırmışlar yerine uyduruk 'Time' ve 'Life' dergilerini koymuşlardır. Yahudilerin 'Saturday Evening Post' gazetesini aldıktan sonra rezil hale getirmeleri de ünlüdür.

The Post, Benjamin Franklin tarafından kurulmuş ve her zaman bağımsız kalmış bir gazete olarak Roosevelt Hükümeti'ni acımasızca eleştirirken, yeni Yahudi sahibi tarafından susturulmuştur. Bu gün Amerika'da kurucularımız tarafından bize miras bırakılan anayasal düzeni destekleyen bir tek büyük medya kuruluşu kalmamıştır.

Medya amacı insanları kandırmak ve propaganda ile yönlendirmek olan Yahudi sermayesi tarafından dejenere edilmiştir. 12. Yahudi protokolü şöyle demektedir:

"Bizim denetimimizden geçmeden hiç bir haber halka ulaşmayacaktır. Şu anda dünyanın birçok yerindeki haberler birkaç haber ajansı tarafından dağıtılmaktadır. Bu ajansların hepsi kontrolümüze girdiğinde halk sadece bizim izin verdiğimiz haberleri öğrenecektir."

Haberler birkaç haber ajansı tarafından dağıtılmaktadır. Bu ajansların artık Yahudilerin ellerinde olduğu da doğrudur. Tüm haberlerin halka onların kontrolünde iletildiği de doğrudur. 12. Yahudi Protokolü 1905 yılından önce kabul edilmiştir. Bu belgede açıklananların hepsi şimdi geçerli hale gelmiştir. Bugün biz Amerikalılar sadece Yahudilerin verdikleri savaş haberlerini almaktayız. Ve bu haberler İngiliz taraftarı haberlerdir çünkü Yahudiler savaşlarını İngiltere üstünden götürmekte, "Altın Standardını" eski haline getirmeyi amaçlamakta, Polonya ve Çekoslavakya'yı yeniden inşa etmek istemektedirler.

İngiliz medyası gücünü göstererek Chamberlain Hükümeti'ni devirmiş ve yerine Yahudi taraftarı Churchill-Eden-Cooper hükümetini kurmuştur. İngiliz medyası savaş taraftarıdır ve Norveç'te olan terslikler yüzünden eski Başbakan Chamberlain'ı korkaklıkla suçlamıştır. İngiliz halkının da Amerikalılar gibi savaşı aslında istemediği ortadadır ancak Yahudiler ve kontrollerindeki medya sayesinde İngiliz Hükümeti savaşın içine tam anlamıyla girmiştir.

1869 yılında Prag'da yapılan cenaze töreninde Hahambaşı Simeon-ben-Ihuda'nın kabri başında şöyle söylenmektedir:

"Diğer büyük güç medyadır. Bazı fikirleri durmaksızın tekrarlayarak medya toplumda bu fikirleri gerçekler haline getirmektedir. Ve her yerde medya bizim elimizdedir."

Bu sözler bizim şimdi etkisi altında kaldığımız medya kampanyalarını iyice açıklamaktadır. Yalan haberlerin sürekli tekrarlanmaları sonunda onları hayatın gerçekleri haline getirmektedir. Bu bizim her gün yaşadığımız bir olaydır.

Paradan ve finanstan biraz anlayan her Kongre üyesi şimdi içinde bulunduğumuz ekonomik krizden çıkış için Yahudiler ve "yandaş" medyanın kötülediği enflasyona ihtiyacımız olduğunu bilmektedir. Kongre üyeleri enflasyonun yüksek fiyat ve maaşlar, düşük para değeri olduğunu iyi bilmektedir ancak bu kongre üyelerinden hiç biri ortaya çıkıp enflasyon taraftarı olduğunu söyleyemez. Tam tersine bu kongre üyeleri ellerini enflasyon karşıtı olarak kaldırır ve enflasyonun Almanya, Fransa ve diğer ülkelerde yarattığı zararlardan söz ederler.

Peki, neden böyle davranılmaktadır? Bunun nedeni Yahudilerin enflasyonu sıkça istismar ederek dünyada kaçınılmaz bir felaket haline getirmeleridir. Herkes deflâsyondan kurtulmanın yolunun enflasyon yaratmak olduğunu bilmesine rağmen yaratılan medya baskısıyla bunu söylemekten kaçınmaktadır. Yahudi medyası politikacılar üstünde korku salmaktadır.

Yahudiler Amerika ve diğer ülkelerde medyayı kontrolleri altına almaktadırlar? Dünyadaki insanların fikir ve yaşamlarını çok etkileyen medyayı Yahudilerin kontrol etmesi bir tesadüf müdür? Medya halkın duygu ve düşüncelerini yansıtmak durumundadır ancak artık medya Yahudilerin duygu ve düşüncelerini yansıtmaktadır. Amerikan seçimlerinde de medya büyük rol oynar. Amerikan başkanlığına oynayan bir insanın Yahudiler ve onların kontrolündeki medyaya gitmek dışında bir seçenekleri yoktur çünkü halka inmenin yolu medyadan geçmektedir.

Sonuçta Amerikan başkanları Yahudilerce seçilmekte ve seçtirilmektedirler. İki tane demokrat başkanın ve cumhuriyetçi kanattan en azından Hoover'ın Yahudiler sayesinde seçildiği bilinmektedir. Başkanlar ve Kongre Yahudilerin kölesidir dolayısı ile Yahudi ırkını eleştirecek veya ırkçılığa karşı çıkacak Amerikalı politikacı yoktur.

Medyanın gücü İngiliz Parlamentosunda Richard B. Sheridan tarafından aşağıdaki gibi açıklanmaktadır:

"Bana medya gücünü verin size ve bakanlara Lordlar Kamarası'nı rüşvetten arındırarak teslim edeyim veya bakanlara gurusuz ve yozlaşmış Avam Kamarası'nı temiz olarak hediye edeyim. Bana medya gücünü verin, size bakanların tüm resmi kurumları kontrol etme hakkını sağlayayım; o bakanlara kendilerine verilen tüm gücü kullanma hakkını vereyim. Evet, arkamda medya gücü olursa kimse bana dokunamaz ve ben istediğim her yere ve her şeye saldırabilirim. Medya gücüyle sistemdeki tüm yozlaşmayı ortadan kaldırabilir ve kokuşmuşluğu tarihin derinliklerine gömebiliriz."

7. Protokol'de şöyle denmektedir:

"Yahudi olmayanların hükümetlerini isteklerimiz doğrultusunda ve amacımıza hizmet edecek şekilde yönlendirmeliyiz. Medyanın büyük gücü sayesinde hükümetlerin çoğu zaten elimizdedir."

Yahudilerin 1940'ta yaptığı tam anlamıyla budur. Yahudiler dünya devletlerini savaşa sürüklemektedirler. Böyle bir savaşın neden olacağı kan ve gözyaşları ile Yahudiler yeniden altın rezervlerine kavuşacaklar, politik güce ulaşacaklar ve sonucunda "Siyon kanından gelen büyük despotun krallığını" kuracaklardır.

Bu Yahudi planı gözümüzün önündedir ancak biz görmek istememekteyiz ve tehlikeyi göz ardı etmekteyiz. Bu gün en önemli gazete ve dergilerin Yahudilerin elinde olduğunu biliyoruz. Ayrıca tüm önemli gazetecilerin ve politikacıların halkla ilişkiler yöneticilerinin Yahudi olduklarını biliyoruz. Bizi savaşa zorlayanların Yahudi medyası, gazetecileri, radyoları ve sineması olduğunun da farkındayız. Peki, bunu kamu yararına mı yapıyorlar? Hayır, bunu kendi gizli Yahudi planlarını gerçekleştirmek için yapıyorlar. Bizim yöneticilerimizin ise dilleri, elleri ve ayakları bağlanmış yasama olarak yapabilecekleri bir şey kalmamıştır.

Yahudilerin 7. Protokolü şöyle der:

"Politikada başarı, yapılan işlerin gizliliğinde saklıdır."

Yani kandırma ve aldatma politikada geçerlidir. Ne kadar acı ama doğru bir söz! Gerçekleri ve doğruyu bilebilsek yanlışlarımızı düzeltebiliriz ancak bizi kandırdıkları sürece bunu yapma şansımız çok az. Yahudiler gazeteleri, dergileri ve bankaları kontrol ettiklerini kabul etmezler. Her zaman firma isimlerinin ve paravan sermayedar isimlerinin arkasına saklanırlar. Doğru söylendiğinde ise hemen bunu yalanlarlar.

Yahudiler protokollerinde "Birkaç istisna dışında medya tamamen elimizdedir..." demektedirler. Tabii bu dünyanın önemli merkezlerindeki medyaya yapılmış bir referanstır. 1905 öncesi durum da gerçekten budur ve halen Almanya, İtalya Fransa ve Romanya dışındaki ülkeler için geçerlidir. Almanya, İtalya, Fransa ve Romanya Yahudileri ulusal medyalarından uzaklaştırmış ve medya firmalarında sermayedar olmalarını yasaklamışlardır. Rothschild ailesinin medyası sayesinde dünya kamuoyunu yönlendirdiği, savaşlara neden olduğu ve kan ile gözyaşı üzerinden altın rezervlerini arttırdığı açıktır.

Yahudilerin protokollerinde ifade ettiklerini, yani "Dünyadaki Hıristiyan hükümetleri istediğimiz doğrultuda ve planımız uyarınca medya vasıtasıyla yönlendirmeliyiz!" cümlesi ve diğerleri bu gün tamamen doğru olduğuna göre hala protokollerin varlığını tartışmanın anlamı var mıdır?

Aşağıda bazı ünlü Yahudi gazeteci ve köşe yazarlarının isimleri verilmektedir:

F. P. Adams ("F.P.A."), Walter Lippmann, David Lawrence, Louis Lipsky, Isaac F, Marcosson, Charles Michaelson, Joseph Pulitzer, Marcus Eli Ravage, George E. Sokolsky, John L. Spivak, Herbert Bayard Swope, Walter Winchel, James Waterman Wise, Frederick William Wile, Morris Fishbein, Emil Ludwig-Cohen ve pek çokları.

Ünlü bazı Yahudi yayınevleri de aşağıdaki gibidir:

"Moses Annenburg, Philadelphia; David A. Brown, Detroit;

Lowell Brentano, New York; Paul Block; J. H. Biben, New York; Abraham Caban, New York; Levand Bros, Kansas; Adler Chain, Kuzey Batı; Eugene Meyer, Washington, D.C.; Arthur Newman, New York Journal; Liberty'nin sahibi Bernarr McFadden, New York; J. David Stern of New York; Arthur Hays Sulzberg, New York Times; David Shapiro, New York.

Ünlü gazetelerin köşe yazarları, reklam firmalarının baskısıyla her zaman Yahudilere verilmektedir. Associated Press ve United Press kadroları ise Yahudiler ile doldurulmuştur.

Köşe yazarı Boake Carter bir köşe yazısında Chicago Daily News gazetesinin halka arz edildiğini ve büyük alıcılar içinde Kuhn, Loeb&Co olduğunu yazmaktadır. İşte bu da Yahudilerin medyayı ele geçirmekte kullandıkları başka bir yöntemdir. Yahudiler ayrıca gazetelere kâğıt sağlayan, onlara kredi açan ve çoğunun maddi sıkışıklıklar nedeniyle hisselerine el koyan International Paper Company isimli firmaya da sahiptirler. Büyük bir medya grubu ne zaman finansal krize girse Yahudiler hemen bu grubun üstüne atlamaktadırlar.

Bu günlerde enteresan olan her Yahudi gazeteci savaş yanlısıyken her Hıristiyan gazeteci savaşa karşıdır; her Yahudi Kongre Üyesi savaş taraftarı iken her Hıristiyan Kongre Üyesi savaşa karşıdır; büyük şehirlerdeki Yahudi sermayesinin gazeteleri savaşı körüklerken yerel gazeteler savaşa karşı durmaktadırlar. Biz Hıristiyanlar 1. Dünya Savaşı sonrası Avrupalı güçlerin bize gösterdikleri saygısızlığı unutmadık. Avrupalı Müttefik Güçler savaşı bizim değil kendilerinin kazandığını ve bizim için savaştıklarını, dolayısı ile bizim savaş Müttefiklerin savaş borçlarını ödememiz gerektiğini söylemişlerdir.

Müttefikler bizi acımasızca "Tefeci Amca" diye nitelendirmiş ve onların 12.000.000.000 dolar üzeri savaş borçlarını kapatmamızı istemişlerdir. İngiltere'nin bu günkü Başbakanı olan Winston Churchill Amerika'nın 1. Dünya Savaşı'na girerek Müttefiklere büyük zarar verdiğini çünkü Amerikasız bir savaşın iki yıl daha erken bitebileceğini söylemiştir. Madem

durum böyledir şimdi de biz yani "Tefeci Amcalar" savaşa girmek istemiyoruz; Amerika savaşı ve savaşın sorumluluğunu istememektedir. Avrupalı Müttefikler istedikleri gibi savaşabilir ve istedikleri zaman da barış yapabilirler.

Ancak maalesef görünen odur ki Yahudiler radyoları ve ellerindeki medya gücüyle bizim geçmişi unutmamızı sağlayacak ve bizi Avrupa'yı kurtarmak için savaşa sürükleyeceklerdir. Hâlbuki Amerika'da gerçekler bilinse ve halkın duyguları yönlendirilmese İngiliz taraftarı bir kişi bulunamaz. Eğer isimlerini değiştiren Yahudi köşe yazarları gerçek isimlerini açıklasalar ve gerçek niyetlerini ortaya koysalar onlara inanacak Amerikalı kalmaz.

Aşağıda isimleri veya soyadlarını değiştirerek hayatımıza giren bazı sinema yıldızları verilmektedir:

Eddie Cantor (Isidore Isokowitz); Edward G. Robinson (Emanuel Goldenberg); Paul Muni (Muni Weisenfreund); Jack Benny (John Kubelsky); Ben Bernie (Benjamin Anzelovitz); John Garfield (Julius Garfinkle); Ricardo Cortez (Jack Krantz); George Burns (Nathan Birbaum); Bela Lugosi (Bela Blasko); Ed Wynn (Ed Leopold); Nick Stuart (Nikolas Pratza); Bert Lahr (Irving Lahrheim); George Sidney (Sammy Greenfield); Joe Penner (Joseph Pinter); Raquel Torres (Paula Osterman); Fanny Brice (Fanny Borach Arnstein Rosenberg); Sophie Tucker (Sophie Abuza); Harry Green (Harry Blitzer); Harry Richman (Henry Reichman); Ted Lewis (Theodore Friedman); Kenneth MacKenna (Leo Mielziner); Ina Clair (Fagan); Douglas Fairbanks, Jr. (Ullman); Sylvia Sidney (Jason); Al Jolson (Yoelson); Charlie Chaplin (Thonstein); Paulette Goddard (Levy); Elaine Barry (Jacobs); Ethel Merman (Zinnerman); Sybil Jason (Jacobs); Luise Rainer; Bobby Breen; Joseph Schildkraut; Lionel Stander; Gregory Ratoff; Tony Martin; Jack Pearl; George Jessel; Irving Pichel; Ritz Brothers, Marx Brothers ve pek çokları.

Sinema yıldızları tabii ki gazete köşe yazarları kadar önemli değildirler ancak onlar Amerikan sinemasının yozlaşmasına, Yahudi esprilerinin tanınmasına ve Yahudi sempatizanlığının

artmasına hizmet etmektedirler. Amerikan sineması ve radyoları neden savaş taraftarıdır? Yahudi sermayesinin elinde olup kontrol edildiklerinden dolayı tabii ki! Yahudi gizli planını kan ve gözyaşları ile gerçekleştirmeyi kafaya koymuştur ve bu plan tüm Hıristiyan yönetimlerin yok edilmesini amaçlamaktadır. Radyo ve sinema doğal olarak Yahudi Protokollerinde geçmemektedir çünkü bu belgelerin kaleme alındığı zaman diliminde radyo ve sinema bulunmamaktadır. Ancak insanların düşüncelerini kolayca etkileyebilecek bu iki endüstri ortaya çıkar çıkmaz hemen Yahudilerce kontrol altına alınmışlardır. Hem de sadece Amerika'da değil dünyanın tüm önemli ülkelerinde durum budur. Neden acaba? Bu bir tesadüf değildir ve Yahudi amaçları doğrultusunda gerçekleştirilmektedir. Sinema ve radyo dünyada tutarlı, ısrarlı ve fütursuzcasına Yahudi emelleri doğrultusunda kullanılmaktadır.

Yahudi Protokollerinin gerçek olduğu bu belgelerde yazılanların doğru çıkmasıyla kanıtlanmaktadır. Yahudiler protokollerinde söyledikleri gibi altını, borsaları ve medyayı kontrol etmekte, siyasileri yönlendirmekte, savaşlara neden olarak dünya tarihini amaçları doğrultusunda değiştirmektedirler.

Cinayet Şebekesi

"Ölüm herkes için kaçınılmazdır. Ölümü amaçlarımıza karşı çıkanlar için hızlandırmak daha iyidir. Masonları öyle gizlilik içinde kullanmalıyız ki kardeşlerimiz dışındakiler yani kurbanlar amaçlarımızdan haberdar olmasınlar. Kurbanlar kendilerine verilen idam cezalarını fark etmeyecekler ve doğal nedenlerle öldüklerini sanacaklardır... Bunu bildiğimiz takdirde kardeşlerimiz bile amaçlarımızın karşısına çıkmayacaklardır. Amaçlarımıza karşı gelmemeleri için Masonların kalplerine kadar girmiş durumdayız. Hıristiyanları liberalizme teşvik ederken kendi halkımızı amaçlarımıza uymaya teşvik etmeliyiz."

Protokol 15'ten alıntı

Söyledikleri gibi belki Yahudiler Masonluğu başlatmışlardır. Masonların kullandığı pek çok sembol Yahudilik ile bağlantılıdır. Ancak Amerikan Masonluğu Yahudilerin kıta Avrupa'sındaki Yahudilik ideallerine hizmet eden gizli bir politik organizasyon değildir.

Ahit'in Çocuklarının Bağımsız Tarikatı (B'nai B'rith) Amerika'da kıta Avrupa'sında kurulu gizli Yahudi Mason teşkilatının devamı olarak kurulmuştur. Yahudilerin Amerikan Mason Örgütü'ne katılmaları serbest olduğuna göre yeni bir teşkilata neden gerek duyulmuştur?

Ahit'in Çocuklarının Bağımsız Tarikatı (B'nai B'rith) nedir?

Bu uluslar arası gizli bir Yahudi Mason teşkilatıdır. Bu teşkilat Yahudi kabileleri arasında "Ahit'in Çocukları" diye bilinen ve Chicago'dan Henry Monsky'nin başkanı olduğu bir örgüttür. 1843 yılında New York'ta kurulan teşkilat Yahudi yazar Ludwig Lewisohn'a göre, "Yahudilerin dünya hükümranlığını temsil eden bir örgüttür."

"Bu örgütün amaçları nedir?"

"Örgütün amacı 'Yahudi genel amacına' ulaşmaktır. Bu da Yahudilerin Hıristiyanlar üstündeki hükümranlıklarını işaret etmektedir."

Illinois'nin Yahudi Valisi Henry Horner B'nai B'rith dergisi 26 Nisan 1934 tarihli yayınına "B'nai B'rith amaçlarıyla başkan Roosevelt'inkiler örtüşmektedir!" demiştir.

Fransız devrimi esnasında Hıristiyan kadın, çocuk ve erkekleri acımasızca öldüren Illuminati de bu örgütün bir şubesidir. Rus çarları ve diğer devletlerin hükümdarlarını öldürmekle ünlenen Nihilistler de bu örgüte bağlıdırlar.

Yahudilerin kahraman ilan ettiği ve Almanya'nın Fransa'daki ataşesi Von Rath'ı öldüren Herschel Grynszpan kıta Avrupa'sı Mason Örgütü tarafından kiralanmıştır. Dünyadaki Yahudiler katil için para toplayarak onu savunması için en önemli avukatları bir araya getirmişlerdir.

Yahudi Fransız Hükümeti bu katili yargılamaya yanaşmamış olsa da şimdiki hükümetin yargılaması beklenmektedir. Bu katil Yahudi gazetelerine verdiği yalan dolu demeçlerde Fransa adına gönüllü olarak savaşmak istediğini belirtmektedir. Adolf Hitler, Alman Ataşesi'nin öldürülmesini ırkçı bir suikast olarak nitelendirmiş ve Almanya'daki Yahudilere 400.000.000 dolar tutarında tazminat cezası kesmiştir.

Rus hükümetini ellerine geçirdiklerinde Yahudilerin Rus İmparatorluğu'nda bulunan en değerli 3.000.000 Hıristiyan aydını öldürdüğü ve 20.000.000'dan fazla Hıristiyan'ı açlıkla telef ettikleri bilinmektedir. Yahudi Bela Kuhn (Aaron Cohn) Macar hükümetinin başına geçtiğinde ilk işi üst düzeylerde bulunan 20.000 Hıristiyan'ı öldürmek olmuştur. Bu şahsın 133 günlük iktidarı esnasında 700.000 Macar'ın öldürüldüğü tahmin edilmektedir.

Benzer Hıristiyan cinayetleri Almanya'da da olmuştur. Hükümetin Yahudi yönetiminde olduğu dönemde 4.000 ile 5.000 Alman Hıristiyan aydın katledilmişlerdir. Bu cinayetler Yahudilerin Protokolleri, Talmud inancı ve Komünist amaçlarıyla tam uyum içindedir. Talmud Yahudilere "Yahudi olmayanların yaşamları Yahudilere aittir!" demektedir. Protokollerde ise ölümün kaçınılmaz olduğu ve Yahudi amacına karşı çıkanların erken ölmelerinin yararlı olduğu mealinde sözler bulunmaktadır.

Tarihte Yahudiler maalesef Hz. Musa'nın dönüşünü beklemeden tapmaya başladıkları "Altın Dana" ile birlikte Tanrı'larını para olarak seçmişlerdir. Yahudiler her zaman kendilerini yaşadıkları ülkelerin insanlarından üstün görmüşler ve onları kandırmayı, aldatmayı yaşam tarzı haline getirmişlerdir. Bugün Yahudiler atalarının pek çok özelliğini taşımaktadırlar. Yahudi medeniyeti yok denecek kadar zayıftır. Yahudi benmerkezciliğini, kötü niyetini ve acımasızlığını son noktaya kadar saklar.

Tüm cinayetleri kanıtlamak çok zordur; özellikle bu cinayetler, "Kardeşlerimiz dışında kimsenin kuşkusu olmayacaktır.

Kurban bile kendisine verilen idam cezasından haberdar edilmeyecektir. Tüm kurbanlar doğal nedenlerle öldüklerini sanacaklardır!" şeklindeki bir prensiple işlenmişlerse, bunları kanıtlamak nerdeyse imkânsızdır. Bu prensip sayesinde Başkan Harding ve Amerika'daki Yahudi yönetimine karşı eleştirileriyle tanınan kör Minnesota Senatörü Schall'ın öldürülmeleri açıklanamaz olmuştur. Senatör yolda yürürken bir araç tarafından ezilerek öldürülmüş ve failler bulunamamıştır. "Yeni iş" projesinin amansız eleştirmeni Senatör Bronson Cutting ise bir uçak kazasında yaşamını yitirmiştir. Uçağa sabotaj yapıldığı iddiaları karşısında araştırma yapılmışsa da sonuç alınamamıştır. Yahudi etkisinin Amerika'da zayıf olduğu, Amerikan İç Savaşı yılları öncesi 90 sene boyunca hiçbir Amerikan başkanına suikast yapılmamıştır. Ancak İç Savaş'ı takip eden 75 senede 4 başkan öldürülmüştür. Başkan Lincoln Yahudi Booth tarafından; Başkan Garfield kökeni bilinmeyen Chas Jules Guitau tarafından; Başkan McKinney Yahudi Leon Czolgosz tarafından öldürülmüşler ve son olarak başkan Harding aniden şüpheli şekilde yaşamını yitirmiştir.

İç savaş sonrasında Yahudiler Woodrow Wilson ve Franklin D. Roosevelt'in seçim kampanyalarını desteklemişlerdir. Bu başkanlar sonrası seçimlerde, Yahudiler seçim yarışına giren üç Demokrat başkan adayından ikisine büyük maddi destek yapmışlardır. Hoover ve Coolidge dışında Yahudilerin desteklediği Cumhuriyetçi başkan adayı bilinmemektedir.

Bu dönemde seçilen diğer beş Cumhuriyetçi başkandan üçü suikasta kurban gitmişlerdir.

Belki tüm bu ölümler o korkunç gizli örgütün işi olmayıp tamamen tesadüfî gelişmiş olaylardır ancak "Yahudilerin işlerini zorlaştırdığı" bilinen senatör Huey Long'un Louisiana Meclisi'nde vurularak öldürülmesinde Yahudi parmağı herkesçe kabul edilmektedir. Huey Long'un yakın arkadaşı Louisiana Valisi Allen bu cinayeti soruşturmaya başlamış ancak aniden "doğal nedenlerle" ölmüştür.

Senatör Long'un ölümüne kadar Yahudilerce yönetilen Federal Hükümet Louisiana eyaletine kaynak aktarımını ve sosyal destek fonlarını vermeyi ret ederken ölümü sonrası para musluklarını sonuna kadar açılmıştır.

Hatta bu bonkör federal yardım politik çevrelerce "İkinci Louisiana Alımı" diye adlandırılmıştır. Long'un ölümü öncesi Hazine Bakanı Sol Weiss ve yakın çevresi hakkında pek çok soruşturma vardır.

Ölümü üzerine ise tüm bu soruşturmalar sona erdirilmiştir. Belli ki bu adamlar birileri tarafından güvence altına alınmışlardır. Ancak bu şahısların sürdürdükleri aşırı renkli yaşamlar daha sonraları başlarına bela olarak yeniden soruşturma açılmasına sebep vermiş ve hapse girmelerine neden olmuştur.

Şimdiye kadar pek çok kere Long cinayetinin "iç çekişmeler" nedeniyle olduğu medyada yazılıp çizilmiştir. Tahminen cinayet sonrası bazı yetkililer üzerindeki soruşturulmaların kaldırılması cinayet öncesi anlaşılmış senaryolardır.

Huey Long Yahudi Hazine Bakanı Sol Weiss'in bir akrabası tarafından vurulmuştur.

Henry Ford Amerikan kamuoyunun gözlerini Yahudi oyununa karşı açılmasını sağlayan ilk önemli kişidir. Ford "Uluslar arası Yahudi" isimli üç ciltlik bir projeyi destekleyerek Yahudilerin Amerika'yı kontrol eden mali güç olduklarını herkese duyurmuştur. Henry Ford ayrıca bir milyon tirajlı "The Dearborn Independent" gazetesini çıkararak Yahudi düzenbazlıklarını sergilemeye çalışmıştır. Bu gazete ayrıca Yahudi olan Aaron Shapiro'nun tarım kooperatifleriyle olan rüşvet ilişkilerini gündeme taşımıştır. Shapiro, Henry Ford'a iftira nedeni ile milyon dolarlık dava açmış ve avukat olarak Rothschild ailesinin vekilleri Yahudi Untermeyer&Marshall hukuk bürosunu kullanmıştır.

Henry Ford bir gece ofisinden evine dönerken aracı başka bir araç tarafından banketten düşürülmüş ve Ford ağır yaralanmıştır.

Kazadan kısa süre sonra Ford bir şekilde Yahudilerle anlaşarak gazetesi The Dearborn Independent'i kapatmıştır. Shapiro davası geri çekilmiş, medyanın Ford karşıtı kampanyaları durmuş hatta medya Ford'u över yazılara yer vermeye başlamıştır.

Ford'un aracını banketten yuvarlayan kişi hiçbir zaman yakalanmamıştır. Ford eğer kazada ölmüş olsa aynı senatörler Schall ve Cutting gibi trafik kazasında yaşamını yitirmiş olacaktır. Henry Ford'un Yahudilerle hangi koşullarda anlaştığı kesin belli değildir ancak Ford bir şekilde yaşamını güvence altına almıştır.

Çok yakın süre önce Minnesota Senatörü Lundeen, Senatör Cutting benzeri bir şekilde yani uçak kazasında yaşamını yitirmiştir. Bu uçak kazalarında ölen iki senatör de Washington'dan seyahatlerine başlamışlar ve her iki uçakta da motor problemleri kalkıştan hemen sonra meydana gelmiştir.

Tabii ki uçakta başka yolcular da vardır ancak bu kişilere suikast yapılmış olma şansı yoktur. Bu cinayetler "normal uçak kazaları" olarak medyaya yansıtılmış ve kazalardan kurtulan olmadığı için neler olduğu hiçbir zaman öğrenilmemiştir. Ancak bunlar "normal" kazalar değildir çünkü Amerikan hava yolcu taşımacılığı tarihinde bu iki kazadan başka kaza olmamıştır.

1. Dünya Savaşı

"Hıristiyanları gurur ve aptallıklarını kullanarak savaşa sürüklemeliyiz. Hıristiyanlar birbirlerini keserek bize yer açacaklardır."

Hahambaşı Reichhorn cenaze töreni söylevinden

Kayser Wilhelm çok gösteriş düşkünü, halkla ilişkilere çok önem veren biriydi. Kayser kendini otokrat sansa da sadece İngiliz kralı VI. George gibi bir kuklaydı.

Yahudiler Alman hükümetini yönetirlerken Kayser'i hayal görmeye teşvik ettiler. Alman Hükümeti'ni gerçekten yöneten bakanların hepsi Yahudi'ydi. Rothschildların soyundan gelen Bethmann Holweg Şansölye ve Hükümet Sözcüsü, Walter Rathneau Hazine Bakanı, Felix Warburg ise Gizli Servis'in başındaydı. Bunlardan başka o günlerde Alman Hükümeti'nde beş Yahudi bakan daha bulunmaktaydı. 1914 yılında Yahudiler Avrupa başkentlerinde Disraeli'nin "Sidonia"sı (Rothschild) 1844'te Avrupa başkentlerini gezerken gördüklerinden çok daha güçlüydüler. O zaman "Sidonia" savaş hakkında aşağıdaki kehanette bulunmuştu:

"Almanya'da hazırlanan büyük devrim tamamen Yahudilerin imzasını taşımaktadır. Çünkü bu ülkede tüm üst düzey akademik görevler Yahudilerin ellerindedir."

Yalnız Yahudilerin geliştirdiği sadece devrim değil ayrıca dünya savaşıydı. Arşidük Ferdinand ve karısının uğradıkları suikast bir mazeret olsa da savaşın nedeni değildi. Zaten arşidük ve karısı da kısa sürede unutulup gittiler. Savaşın asıl nedeni Yahudilerin hırsı ve açgözlülükleriydi. Savaş uzun süredir planlanmaktaydı ancak Yahudiler aptal Hıristiyanların zayıf noktasını beklemişlerdi. Tüm insanlar yaptıklarından sorumlu tutulurlar. Bizim kültürümüzde neden sonuç ile değerlendirilir. Savaşın sonucu Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu, dünyada "Altın Standardının" kabulü ve Yahudilere Filistin yolunun açılması olmuştu. Savaşı Almanya kazansa bile bu sonuç değişmeyecekti çünkü bu sefer barış anlaşmasını yazanlar Almanya'daki Yahudi bakanlar olacaktı. Bu üç kazanım 1. Dünya Savaşı'nın amaçlarıydı.

Tüm bunlar tesadüfen olmuş şeyler değildir ve hepsi uzun süre planlanmıştır. Yahudiler arasında yüzyıllar boyu süren üstün ırk hayalleri, baskı, tuzaklar ve nefret sonucu buraya getirmiştir. Savaş bezirgânları Avrupalı tüm ülkelerin 1. Dünya Savaşı tuzağına düşeceklerini tahmin etmekteydiler. Hatta Amerika'yı da savaşa sokacaklarını tahmin etmişlerdir.

Savaş bezirgânları için savaşı kimin kazandığının önemi yoktur. Onlar sadece barış anlaşmalarını kendilerinin hazırlayıp savaş ganimetlerini iç edeceklerini bilirler.

Almanya Rusya'yı 1. Dünya Savaşı'nda Müttefiklerden uzaklaştırmayı planlamıştı ve Yahudiler sayesinde bunu başardı. Almanya'nın Yahudi yönetimi Lenin ve çetesine Moskova'ya kadar gideceği treni ve lojistiği sağladı. Yahudi bankacılar ise devrimi finanse etti. Devrimin finansörleri arasında Federal Reserve bankalarının başındaki Paul Warburg ve bir Rothschild firması olan Kuhn, Loeb&Co vardı.

Bu kişi ve adı geçen kurum şimdi bu yaptıklarını yalanlamaktırlar ancak tipik Yahudi stratejisi yakalandığında "iddiaları yalanlamak ve karşı tarafa meydan okumaktan" geçmektedir. Rahip Coughlin bu kişi ve kurum hakkındaki iddialarını bir radyo programında dillendirmiş ve daha sonra Kuhn, Loeb&Co firmasınca mahkemeye verilmiştir. "Rahip Coughlin'in Eleştirilerine Cevaplar" isimli kitapta tüm bu iddialar net şekilde kanıtlanmıştır. Bu kitapta ayrıca Yahudilerin Rusya'da sadece Çar'ı devirmekle kalmayıp Çar ve ailesini öldürdükleri de kanıtlanmaktadır.

Yirmi beş Rus devrimi lideri arasında Yahudi olmayan tek kişi Lenin'dir ancak onun da annesi ve karısı Yahudi'dir. Amerikan Resmi raporları II. Bölümünde bahsedilen Rus liderlerinin gerçek isimleri aşağıda verilmektedir:

TAKMA İSİM	GERÇEK İSİM
Lenin Oulianow	(Ulianoff)
Trotsky	(Trotzky) Bronstein
Steckloff	Nakhames
Martoff	Zederbaum
Zinovieff	Apfelbaum

Kameneff	Rosenfeld
Dan Gourevitch	(Yurewitsch)
Ganetzky	Furstenberg
Parvus	Helpfand
Uritzky	Padomilsky
Larin	Lurge
Bohrin	Nathansohn
Martinoff	Zibar
Bogdanoff	Zilberstein
Garin	Garfeld
Suchanoff	Gimel
Kairmelff	Goldmann
Sagrersky	Krochmann
Kiazanoff	Goldenbach
Solutzeff	Bleichmann
Piatnitzky	Ziwin
Axelrod	Orthodox
Glasunoff	Sehultze
Zuriesain	Weinstein
Lapinsky	Loewensohn

Görüldüğü kadarıyla bizleri aldıkları İngilizce isimlerle kandırdıkları gibi Yahudiler, Rusları da Rusça isimler alarak kandırmışlardır. Yahudi Rus Devrimi 1917 yılında biz Rusya ile aynı tarafta savaşırken meydana geldi.

Paul Warburg, Jacob Schiff ve Kuhn, Loeb&Company firmasının diğer yöneticileri Amerikan vatandaşlığı almış kişilerdir ve vatana ihanetle yargılanmalarında bir engel yoktur. Aslında bu kişilerin vatana ihanetten yargılanmaları gerekirken Yahudilerin Amerikan yönetimlerindeki güçleri sayesinde suçlarının cezalarını çekmemişlerdir. Tam tersine Başkan

Wilson'un ısrarı üzerine Yahudilere bir de Filistin toprakları verilmiştir.

1. Dünya Savaşı'nda uğradığımız ihaneti öğrene kadar 22 yıl geçti. Kuzey Dakota senatörü Gerald P. Nye sayesinde Balfour-Lansing yazışmalarını öğrendik. Bu yazışmalarda Başkan Wilson'un Lusitania gemisinin batırılması öncesi Müttefiklere savaşa girme sözü verdiği ortaya çıktı. Yine de biz savaşa neden girdiğimizi anlayamamıştık. Başkan Wilson neden savaştan uzak kalma fikrini değiştirmişti? Senatör Nye ülkesini savaştan uzak tutmayı söz veren Başkan Wilson'un neden fikir değiştirdiğini bulmuştur. O zamana kadar Amerikan halkı tarafsız bir ülke olarak Lusitania isimli gemimizin batırılması üzerine savaşa girdiğimizi düşünüyorduk. Hâlbuki Balfour-Lansing yazışmalarında durumun değişik olduğu görüldü. Lusitania'nın batırılışı bir senaryo idi ve Kongre ile halkın desteğini kazanmak için sahneye koyulmuştu.

1916 yılında ikinci kere başkanlığa seçilmeden önce Başkan Wilson'un ülkesini savaştan uzak tuttuğu doğrudur. Zaten aksi halde ikinci kere seçilmesi imkânsız olurdu. Ama seçildikten sonra Başkan neden fikrini değiştirip İngiliz Hükümeti'yle anlaşıp Müttefiklere yardıma koşmuştu?

Bu sorunun cevabı: Yahudiler ve Filistin'dir. İster inanın ister inanmayın Başkan Wilson bu ülkenin 50.000 gencinin ölmesine, 200.000 gencin sakat kalmasına ve yaralanmasına neden olmuş hatta Amerikan halkının servetinden 50.000.000.000 doları Yahudilerin Filistin denilen kıraç topraklara yerleştirilmesine harcamıştır. Filistin dönüm fiyatıyla alınsa bir milyar dolar bile etmeyecek bir toprak parçasıdır. Daha da beteri Başkan Wilson bu işleri hep yanımızda çarpışan Arap dostlarımızı arkadan vurarak yapmıştır.

25 Nisan 1939 tarihli Senato konuşmasında Senatör Nye şöyle söylemektedir(bu konuşma için bakınız Kongre kayıtları, 76. Kongre, sayı 84, No 82, sayfa 6597-6604):

"Bu sıralar 'Yeni Savaş' isimli çalışmalar yayınlanmaktadır. Bu çalışmaların bir cildi 'Yeni Savaşta Propaganda' ismini taşımaktadır. Bu cilt W. Sidney Rogerson tarafından yazılmıştır. Bu adamın özgeçmişini ve güçlü bağlantılarının kaynağını bulamadım ancak tüm bu çalışmaların başındaki Şef Editör dünyaca İngiltere uzmanı olarak tanınan Yüzbaşı Liddell Hart'tır. Liddell Hart hem London Times yazarı hem de Avrupa'da askeri bir uzmandır."

Aşağıdakiler bu çalışmadan alıntılardır:

"Uzun süredir ABD'nin hangi tarafta savaşa gireceği merak konusuydu ve propagandamız (İngiliz propagandası) sayesinde Amerika tarafımızdadır... Şimdi bir de Yahudi sorunu vardır. Dünyadaki 15.000.000 Yahudi'nin en az 5.000.000'u Amerika'da yaşamaktadır. Bu gün New York nüfusunun % 25'i Yahudi'dir. Dünya Savaşı'nda bu büyük Yahudi nüfusu onlara Filistin'de bağımsız bir ülke sözü vererek satın aldık. Ludendorff'un başkanlığında götürülen bu propaganda sadece Amerika'daki değil Almanya'daki Yahudileri de tarafımıza kazandırdı."

Amerika'daki büyük Yahudi nüfusu neyle satın almışlar? Onlara Filistin'de bağımsız bir devlet vaat ederek satın almışlar. Bu büyük Yahudi nüfus sayesinde de Yahudi medyası ve başkan Wilson'u etkilediler. Bunlar benim sözlerim veya iddialarım değildir ve bu sözler tanınmış bir İngiliz uzmanının İngiliz çıkarları için yaptığı propagandadan alınmıştır.

Aynı kişi şöyle devam etmektedir:

"Amerikalılara artık aynı yöntemlerle yaklaşılamaz. Yeni savaş için yeni yöntemler geliştirmemiz gereklidir. Amerikalılar saf, kolay kandırılan ve duygusal insanlardır. Şu anda İngiltere'nin Amerika'ya olan borçlarını ödememesinden dolayı Amerikalılar arasında İngiliz düşmanlığı görülse de uygun bir yöntemle Amerikalıları yanımıza çekebiliriz. Amerika'yı ikna ederek savaş sokmak imkânsız kadar zordur. Amerika'yı

savaşa sokmak için Amerika'ya ciddi bir tehdidin ortaya çıkması ve Amerikan vatandaşlarının evlerine korkuyla gitmeleri ve propagandayı devam ettirmeleri gereklidir. Ancak bu şekilde Amerikan devleti silaha sarılır... Japonya'nın devreye girmesi bu işi kolaylaştırır. Bizim propagandacıların amacı Dünya Savaşı'nda Amerika ile Almanya arasında yaptığımız şekilde çalışmaları gereklidir. Allah'tan Amerika'da propagandamız için uygun zemin vardır. Yöntemimiz her zamanki gibi demokratik olacağından samimi olamamızda mahsur yoktur. Demokratik yönetimlere olan inancımızı vurgulamamız ve demokratik hükümetlere tutunmamız gereklidir. Bu arada Yahudiler gibi önemli azınlıkların desteği Filistin'de toprak sözü veya Yahudi karşıtlığının önlenmesi konusunda propaganda yapılarak kazanılabilir. Benzer şekilde Katoliklere de yaklaşabiliriz... Film endüstrisinde Amerikan film yapımcılarının Almanya, Japonya ve İtalya aleyhine olan önyargıları İngiltere'nin yararınadır."

Yani plan Yahudi azınlık, Katolikler, Yahudi medya, Yahudi film endüstrisi, Yahudi Başkan ve Yahudi yönetimin bir araya getirilmesinden oluşmaktadır. Ancak Protestan Amerikalı yanmış kavrulmuş, savaşlardan bıkmış ve kuru sözle savaşa girecek durumda değildir. Bunun için de Japon tehdidini devreye sokmayı planlamışlardır. İngiliz Hükümeti bu propaganda yöntemini benimseyerek Japonya'yı Amerika'ya karşı kışkırtabilir ve Amerika'yı bu şekilde yanına çekmeyi düşünebilir.

Amerikan Başkanı donanmayı Pasifik Okyanusu'na salmıştır. Bu donanma Japonya ile savaş dışında neden oradadır? Eğer Japonlar Amerikan Donanması'ndan bir gemiye torpido atsalar gerisi Yahudi medyası, Yahudi radyoları ve Yahudi sineması tarafından getirilecektir. Yahudi Amiral Taussig Kongre Araştırma Komitesi'ne,"Japonya ile savaş kaçınılmaz!" demiştir.

Bu Yahudi savaş bezirgânları Allah bilir Amerikan Donanması'na torpili kendileri atıp sinema, radyo ve gazeteleriyle Japonları suçlayacaklardır. Sonuç yine aynı olacaktır ve biz önce savaşıp sonra konuyu araştıracağız.

Tahminen doğruları yine yirmi küsur yıl sonra öğreneceğiz.

İngilizler Protestan Amerikalılara klasik demokrat yöntemle yaklaşacaklarını onlara demokrasiye ve demokratik hükümetlere inandıklarını söyleyeceklerini bildirmektedirler. Böyle demokrasinin cehenneme kadar yolu var!

İngiliz İmparatorluğu bir Kral ve Yahudilerden oluşan Kraliyet Konseyi, babadan oğla geçen Lortlar Kamarası ve silahlı kuvvetlerce yönetilmektedir. Fransız İmparatorluğu dünyada üçüncü büyük güç olup başta Rothschild'ın bulunduğu hükümetlerce yönetilmektedir. Yahudiler İngiliz Avam Kamarası'nı İşçi Partisi ile Lortlar Kamarası'nı ise satın aldıkları unvanlar ve asillerle yaptıkları evlilikler sayesinde kontrol etmektedirler. Eskiden kralın cesur savaşçılar ve toprak sahiplerine dağıttığı unvanlar artık kraliyet ailesine gelir sağlamak için satılmaktadırlar. Ve alıcılar da genelde zengin Yahudiler olmaktadır. İngiliz hükümeti Churchill, Eden, Cooper gibi Yahudi destekçisi ve Hitler düşmanı kişilerden oluşmaktadır.

Amerika demokrasiyle yönetilmez, hiçbir zaman yönetilmedi ve Allah izin verirse hiçbir zaman yönetilmeyecektir. Amerika güç ayrılığı anayasayla belirlenmiş bir cumhuriyettir. Yazar Dünya Savaşı'nda daha önce Alman ve İngilizlerin Amerika'da yaptıkları propagandaların bu sefer geçersiz olacağını söylese de bu propaganda şimdi Yahudilerce kontrol edilen medya ve film endüstrisi tarafından yapılmaktadır. Tüm radyo, sinema ve gazetelerin kapatılması gerekse bile bu propagandaya Amerika'da son verilmelidir.

Senatör Nye kitap hakkında şöyle demektedir:

"Anladığım kadarıyla Yeni Savaş çalışmaları kapsamında basılan Propaganda isimli kitap geçen sonbahar yayınlanmıştır. Ancak bu kitap artık basılmamaktadır. Birkaç gün önce Senato Kütüphanesi'nden bu kitabı ödünç aldım ama bu gün yanımda yok. Bana söylenen elimdeki kopyanın Amerika'daki tek kopya olduğudur. Gerekirse tekrar kütüphaneden alabilirim ancak

bu kitap bulunması oldukça zor olan bir parçadır ve her senatörün okuması gereklidir."

Bu kitap İngiliz Hükümeti'nin yarı resmi bir yayını gibidir. Kitabın basımının durdurulması ve kopyalarının yok edilmesi Yahudi İngiliz Savaş Bakanı Hore-Belisha veya başka Yahudi liderlerin emirleriyle olmuştur. Bu Yahudiler aynı şeyleri protokollere, Pinckney'nin anıları ve yukarıda belirttiğim Amerikan Resmi Hizmet kayıtlarına da yapmışlardır.

Milletler Cemiyeti

"Goyimi elimizden geldiği kadar ve şiddet gerektirmeyecek şekilde dünyadaki tüm devletleri ve güçlerini kuracağımız süper gücün eline teslim etmeye zorlamalıyız. Bugünkü yöneticiler yerine dünya devletlerinden oluşacak sanal Süper Hükümet oluşumunu desteklemeliyiz."

Protokol 5'ten alıntı

Dünya Savaşı sona erdiğinde Rothschild ailesi ve temsilcileri arta kalan yıkıntıları ele geçirmek üzere harekete geçtiler. Yahudi "akil adamı" Bernard Baruch, Başkan Wilson'un danışmanı olarak tüm kabinenin karşı çıkmasına rağmen Fransa'daki Barış Konferansı'na katılmaya ikna etti. "Akil adam" Baruch savaş süresince Silah Endüstrisi Komisyonun Başkanlığını yapmaktaydı ve tüm alım satımlardan pay almaktaydı.

Hatıralarında on başkana Beyaz saray'da mübaşirlik yapan Ike Hoover, "Bugün Başkan ve eşi Bayan Wilson ile Bay Baruch'un kiraladığı kır evine yemeğe gittik. Her birimiz sanki birbirimizden kaçar gibi ayrı yerlere dağıldık. Aslında hepimiz birbirimize bakmaktan sıkılmıştık. Akşam yemeğinde hepimizin birbirimizden sıkıldığımızı söylediğimde masada büyük bir kahkaha koptu!" demektedir. (Saturday Evening Post, 7, Temmuz, 1934.)

Bu işe yaramaz Yahudi neden kır evi kiralamıştı veya neden Versay Sarayı'nın yanına Milletler Cemiyeti'nin kurulmasına neden olan barış görüşmeleri sırasında adeta kamp kurmuştu? Bu adamın Milletler Cemiyeti'yle ne alakası olabilirdi? Barış Anlaşması'nın şartları ve Milletler Cemiyeti'nin prensipleri başkan Woodrow Wilson'ın Amerika'yı, Lloyd George'un İngiltere'yi ve Georges Clemenceau'nun Fransa'yı temsil ettiği toplantılarda kabul edilmişti. Ama tüm bunların arka planında çalışan "Siyon kanının büyük despotu" Yahudi sermayesi ve ırkının çabaları vardı.

Başkan Wilson'un danışmanı olan Baruch'un o zaman ve sonrası Rothschildların Amerika'daki siyasi danışmanı olduğu bilinmektedir. İngiliz Başbakanı David Lloyd-George'un danışmanı ise Kraliyet Konseyi Üyesi Sir Philip A. G. D. Sassoon'dur ve bu kişi direkt olarak Mayer Amschel Rothschild'ın soyundan gelmektedir. Bu kişi Lloyd-George'un özel sekreteri olarak barış görüşmelerinde başbakanın yaptığı özel ikili görüşmelere bile katılmıştır. Jeroboam Rothschild (Mandel) ise buna benzer bir görevi Fransız Başkanı Clemenceau için yapmıştır. Baruch'un Başkan Wilson ile olan ilişkisi yakın arkadaşlık ve danışmanlıktır. Time dergisi Georges Mandel (Jeroboam Rothschild), için Clemenceau'nun "sağ kolu" diye bahsetmektedir. Dergi şöyle demektedir:

"Başbakan Reynaud İç İşleri Bakanlığı gibi önemli bir makama Koloniler Bakanı 54 yaşında enerjik Georges Mandel'i atamıştır. Bu iş Clemensist Mandel için zor bir şey değildir zira kendisi geçen savaşta da ülkenin iç işlerini idare etmiş ve halkın moralini yüksek tutmuş bir kişidir. Jeroboam Rothschild ismiyle doğan Mandel'e Fransa'nın Disraeli'si denmektedir. Politikacılar ülkesi olan Fransa'da çok başarılı bir siyasi olan Mandel daha önce Posta ve Koloniler Bakanlıklarında bulunmuştur."

Şimdi 1. Dünya Savaşı'ndaki ihanetleri ve suç dolu barış anlaşmalarını anlamamız daha mümkün gözükmektedir.

Dünya Savaşı'nda Almanları arkalarından vuran Başkan Wilson değildir. Yalan vaatlerle Arapları savaşa sokup ortada bırakan da Lloyd George değildir. Bu ihanetlerin arkasında Jeroboam Rothschild, Sir Philip Sassoon ve Bernard Baruch vardır. Wilson, Lloyd George ve Clemenceau sadece karşı gelmeye cesaret edemedikleri kötü güçlere hizmet etmekten dolayı sorumludurlar.

Rothschild ailesinin parasal gücünü temsil eden bu üç Yahudi o meşhur barış anlaşmasının ana prensiplerini belirlemiş, Uluslararası İşçi Kurulu'nu oluşturmuş, Tazminat Komisyonu'nun alt yapısını oluşturmuş, Brüksel Finans Konferansı'nı düzenlemiş, Filistin'i Yahudilere vermiş, Amerika katılmadığı halde Milletler Cemiyeti'ni ve Dünya Adalet Divanı'nı kurmuştur. Dünyada kurulacak tek hükümetli devletin oluşumunu önleyen Amerika'nın Milletler Cemiyeti'ne gösterdiği tepkidir. Bu Yahudiler ayrıca başkan Wilson'un 14 maddelik prensiplerini işlemez hale getirmiş ve Almanya'nın silahlarını bırakmasına neden olan sözlerden geri dönülmesine neden olmuşlardır. Eğer Başkan Wilson prensipleri ve sözleri tutulsaydı bu gün 2. Dünya Savaşı olmayacaktı. Belki de Milletler Cemiyeti'ne girseydik de savaş çıkmayacaktı çünkü o zaman tüm dünya "Despot Kralın" demir yumruğu altında ezilmiş olacaktı. Yahudiler 2. Dünya Savaşı'nın tohumlarını o zamandan beri atmaya koyulmuşlardır.

Jeroboam Rothschild (Mandel) Reynaud kabinesinin bir üyesi olarak Fransa topraklarını İngiltere'ye ilhak etmeyip Almanlara teslim olmaya karar verdiğinde, Reynaud ile birlikte İngiltere'ye kaçmıştır. Gazetelerden öğrendiğimiz kadarıyla Fransız halkı savaş çığırtkanlarının kurbanı olduğunu anlamış durumdadır. Hatırlanacağı gibi Başkan Wilson Avrupa ziyaretinden döndükten sonra Amerika turuna çıkarak halka Milletler Cemiyeti'ne katılmamızın faydalarını anlatmaya başlamıştı. Tanrı'nın bir hediyesi olarak Başkan bu turda hastalanmış ve söylevlerini yarıda kesmek durumunda kalmıştır.

Bu Milletler Cemiyeti tuzağının bozulmasında ayrıca senatörler Borah, Johnson, Lodge ve Reed'in büyük katkıları bulunmaktadır. Senato'da hala Milletler Cemiyeti'ne karşı durabilecek Borah, Johnson ve Huey Long gibi milliyetçilerin olduğunu görmek, Hoover ve Roosevelt yönetimlerinin yapılan tüm baskılara rağmen Dünya Adalet Divanı'nı kabul etmemeleri gurur vericidir.

Milletler Cemiyeti fikri Başkan Wilson'dan kaynaklanmamıştır. Kimin fikri olduğu da tam belli değildir ancak Yahudiler bu fikrin babaları olduğunu söylerler. Şüphesiz Milletler Cemiyeti Yahudilerin icadıdır çünkü onların tüm kurnazlıklarını içinde barındırmaktadır. Görünüşte tüm ülkelerin üye olacağı ve gelecekteki savaşları önleyecek bir oluşum gibi durmaktadır ancak asıl amaç tüm dünya ülkelerinin yönetimi altında toplanacakları "Süper Dünya Hükümeti"dir. Amerikan Anayasası hiç bir Amerikan Hükümeti'ne böyle bir şeyi kabul etme hakkı vermemektedir. Yine de Amerikan Anayasası ne Başkan Wilson'un ne de Yahudi "akil adamların" fikirlerini değiştirmelerine yetmemiştir. London Daily Mail Milletler Cemiyeti'ni "tarihte sahneye konan en büyük sahtekârlık" olarak nitelendirmiştir. Şimdi bu Milletler Cemiyeti tüm çalışanlarını kovmuş ve kepenklerini indirmiştir.

Barış Konferansı Stockholm İsveç'ten ekonomist Gustav Cassel'i, danışman olarak tutmuştur. Cassel bu görevde yazdığı iki memorandumda yüksek maaş ve fiyatların desteklenerek paranın değerinin düşürülmesini dünya devletlerinin borçlarını ödemeleri için gerekli olduğunu söylemiştir. Gustav Cassel uluslar arası Altın Standardının kurulmasının imkânsız olduğunu, ülkeleri iflasa götüreceğini ve sonuçta savaşa neden olacağını belirtmiştir. Brüksel Finans Konferansı'na uyarı olarak yaptırılan bu çalışma dikkate alınmamış ve Altın Standardına düşük maaş ve fiyatlarla dönülmesine karar verilmiştir. Profesör Cassel'in raporlarında dillendirdiği kehanetler aynen gerçekleşmiştir. Brüksel Finans Konferansı'ndaki açıkgöz para uzmanları yaptıklarının ne sonuç vereceğini gayet iyi bilmek-

teydiler ve bilerek dünyayı savaşa sürükleyecek kararları uygulamaya koydular.

Almanya ile barış anlaşması bahanesiyle toplanan konferansta Filistin Yahudilere verildi ve İngiliz mandası altına sokuldu. O günden itibaren Yahudiler ile Araplar arası çatışmalar o kadar arttı ki sonuçta İngiliz Hükümeti Filistin'i Yahudiler ve Araplar arasında bölmeye ve bölgedeki manda yönetimi bırakmaya karar vermiştir. Araplar Filistin'in kendilerine ait olduğunu iddia ederken bölgeye henüz tamamen yerleşmemiş olan Yahudiler tüm Filistin'i istemektedirler. Son yirmi iki yılda ancak 500.000 Yahudi Filistin'e yerleşmiş, bu yerleşimcilerin pek çoğu daha sonra ABD'ye göç etmiştir. ABD bugün Yahudilerin Filistin'idir. Yahudiler Amerika'da çiftçi veya zanaatkâr olmak istemezler; onların gözleri ticaret ve para piyasalarındadır. Yahudiler için ağır iş "goyime" aittir.

Yahudi devletinin kurulması ne barış görüşmelerinin ne de 1. Dünya Savaşı'nın amaçları arasında vardır. Araplar Müttefiklere güvenerek Türklere karşı savaşmışlardır. Şimdi Araplara yapılan Yahudi "akil adamlar" vasıtasıyla kandırılan Lloyd George, Woodrow Wilson ve Georges Clemenceau'nun büyük ihanetleridir. Bir oldubittiye getireceği yerde İngiliz Hükümeti Araplardan Filistin topraklarını rızalarını alarak ve bedelini ödeyerek alsa ve bu topraklara Yahudileri yerleştirseydi, bu durum dünya barışı için Brüksel Finans Konferansı, Uluslar arası İşçi Kurulu ve Milletler Cemiyeti'nden çok daha yararlı olabilirdi. Araplar Türklere karşı ayaklanmaları için teşvik edilmiş ve Müttefiklerin yanında toprakları için savaşmışlardır. Bu süreçte Araplara Balfour Deklarasyonu'nun kaldırılarak kendi topraklarında bağımsız olacakları sözü verilmiştir. Yani Filistin bölgesi hem Araplara hem de Yahudilere bağımsız devlet kurma vaadi yapılarak "iki kere vaat edilmiş" topraklar haline gelmiştir. Savunmasız Araplar maalesef güvendikleri Müttefiklerce arkadan vurulmuşlardır. Yahudilerin çok büyük servetleri olduğuna göre bu toprakları Araplardan rızaları olduğu halde parayla satın almaları gerekir.

Bu toprakların ataları bin beş yüz yıl önce o bölgede yaşadığı için Yahudilere ait olması kabul edilemez. Yahudilerin çoğunun o topraklarla duygusal bir bağı yoktur. Zaten Yahudilikte duygusallığa yer yoktur. Onlar için her şeyin altında ticaret ve para yatar.

Sonuçta Yahudilere verilecek Filistin toprakları, işçi maaşlarını düzenleyecek Uluslar arası İşçi Kurulu veya Milletler Cemiyeti, 1. Dünya Savaşı sonrası yapılan barış görüşmelerinin konuları değillerdir ancak tüm bunlar Yahudilerce barış anlaşması sürecine dâhil edilmişlerdir.

Altın

"Altın sayesinde en asi ruhlar satın alınabilir, tüm para değerleri ayarlanabilir ve ülkelerin borçları değiştirilebilir. Böylece tüm devletler merhametimize muhtaç olurlar."

Hahambaşı Reichhorn'un cenaze söylevinden alıntı

"Altın Standardı, bu kuralı kabul eden tüm ülke ekonomilerini çökertmiştir çünkü para talebini karşılayacak altın miktarı yoktur ve olanları da biz toplamaktayız."

Protokol 20'den alıntı

Rothschild servetinin temelinde tekelci politikalar yatar. Aile rekabete katlanmaz ve bulunduğu iş kolunda tüm kuralları kendisi koyar. Başlangıçta devletlere verilen krediler ailenin ana çalışma alanı olmuş ve bu işte kar yanında politik güç kazanılmıştır. Politik güçleri ve servetleri arttıkça Rothschild ailesi işlerini ve iş alanlarını genişletmiştir. İlk başta devletlere verilen krediler konusunda aile rekabetle karşılaşmış ve her zaman istediği faiz oranını alamamıştır ancak kısa süre sonra tüm rakipler ezilerek yok edilmişlerdir.

Başlangıçtaki rakipler arasında İngiliz Hükümeti'ni finanse etmek için 1694 yılında kurulmuş Bank of England vardır. İngiliz Hükümeti bu bankaya Londra şehri ve şehrin çevresindeki 65 mil yarıçapındaki alanda para basma imtiyazı vermiştir. Bu iş için kuruma hükümetçe 1.200.000 pound avans verilmiştir. Banka ayrıca İngiliz Hükümeti'nin işlerini yapmak için yıllık 100.000 pound almaktadır ve gelirleri ile mal varlığı vergiden muaftır.

Adam Smith Bank of England için şöyle der:

"Bu kurum sadece bir banka değil aynı zamanda İngiltere'nin motorudur. Devletten alacakları olanlara faizleri bu kurum tarafından ödenir, hazine senetleri bu kurumca alınır ve satılır ve bu kurum İngiliz devletine yıllık emlak ve içki vergilerini avans olarak öder. Çünkü bu vergiler ancak yıllar sonra toplanabilir."

Bankanın tüm fonksiyonları Rothschild ailesinin iştahını kabartmaktaydı ve sonunda bu bankayı ele geçirdiler. Gizlilik ailede esas olduğundan Rothschildların bankayı ne zaman ele geçirdikleri bilinmese de tahminen 1830'lu yıllarda Nathan devrinde olduğu düşünülmektedir. Nathan Rothschild bankanın piyasadaki tüm tahvillerini ele geçirerek kurumun tüm kaynaklarını tüketene kadar bu tahvilleri kullanmıştır. O tarihten itibaren banka Rothschild ailesinin en önemli yatırımlarından biri olmuştur.

Bankanın ana sözleşmesi 1694-1844 arası sekiz kere değiştirilmiştir ve sonunda sözleşmede "Peel Tadilatı" yapılmıştır ve halen geçerlidir. İngiliz devletinden başlangıçta alınan 1.200.000 poundluk borç hiçbir zaman geri ödenmediği gibi yapılan artırımlarla 1844 yılında 11.015.000 pounda çıkarılmıştır. Banka ana sözleşmesinde yapılan "Peel Tadilatı" Bank of England'ın varlıkları oranında 15 milyon pounda kadar para basmasına cevaz vermektedir. Bu miktarın üzerinde basılan her para karşılığı altın olarak tutulmak zorundadır.

Tadilat ayrıca para basma imtiyazı olan diğer bankaların da dolaşımdaki banknotları aynı prensiple arttırma durumunda olduklarına ve ana sözleşmelerinin sona ermesi ile para basma haklarının Bank of England'a geçeceğine işaret etmektedir.

"Peel Tadilatı" diye tarihe geçen bu değişiklik çok önemli sonuçlara neden olmuştur:

(1) Bu değişiklik gümüşü İngiltere ve dünyada para karşılığı olmaktan çıkarmıştır.

(2) Bank of England İngiliz İmparatorluğu'nda para basma tekelini eline geçirmiştir.

(3) % 100 altın karşılığı para basımını zorunlu hale getirmiştir.

(4) Bank of England İngiliz İmparatorluğu'nun takas merkezi haline gelmiştir ve İngiliz Poundu dünya parası haline taşınmıştır.

(5) Bankaya İngiliz İmparatorluğu ve bir anlamda dünyada fiyatları ve ücretleri belirleme yetkisi verilmiştir.

The Encyclopedia Britannica Cilt III, sayfa 323 Peel Tadilatı ile ilgili şunları söylemektedir:

"Para sistemindeki kusurları düzeltmek için bu değişiklik kaçınılmazdı ancak kamuoyunda panik yaratmamak, var olan haklara tecavüze etmemek için dikkatlice uygulanması gerekiyordu... Bu anlaşma o kadar mükemmel uygulamaya konmuştu ki çok önemli bir değişiklik olduğu halde çok zayıf bir muhalefetle karşılaştı."

Bu değişikliğe ismini veren Sir Robert Peel doğal olarak olanlardan memnundu. O sıralarda Yahudi Benjamin Disraeli, Peel Hükümeti'ni 1848'de devirecek olan muhalefetin başkanıydı. Disraeli Bank of England'ın ve dünyadaki altın rezervlerinin büyük bölümünü elinde bulunduran Rotschild ailesinin yakın dostuydu ve Peel sonrası İngiltere Başbakanı seçildi. Dolayısıyla yukarıda ansiklopediden alıntıda verilen "değişiklik

çok zayıf bir muhalefetle karşılandı" cümlesi pek anlamlı sayılamaz çünkü muhalefette değişikliğin gerçek babası Disraeli vardır. Tahminen bu değişikliğin yaşamsal önemi ne parlamento üyeleri ne de kamuoyu tarafından doğru anlaşılmamıştır.

1840 yılında İngiltere'de yaratılan mali kriz sonrası Rothschildlar devreye girer, "Peel Tadilatı"nı yaptırdıkları gibi 1907 yılında Amerika'da çıkarılan mali panik sonrası aynı aile Federal Reserve Yasası'nı çıkarttırmıştır. Bu iki yasa aileye tüm İngiliz ve Amerikan halkları üzerinde tam kontrol sağlamıştır. "Peel Tadilatı"nın Disraeli'nin Yahudi ve Rothschild ailesini yücelttiği "Coningsby" kitabının yayın yılında yapılması da ayrıca manidardır. Kitapta Disraeli Lionel Rothschild için, "O dünya para piyasalarının hükümdarı veya imparatoruydu. Dolayısı ile o aslında her şeyin hükümdarı ve kralıydı!" demektedir.

"Peel Tadilatı" Rothschildların servetini korkunç şekilde arttırdı. O zamana kadar zaten dünyadaki her şeyin efendisi olan aile artık dünyada mutlak hükümdar olmuştu. "Altın Standardı" para arzını sınırlayarak alım gücünü arttırmayı amaçlayan ve para basımını altın karşılıklara bağlayarak altın sahiplerini zenginleştiren bir uygulamadır. Bu uygulamaya göre tedavüldeki para hacmi piyasadaki altın miktarını aşamayacağından, krediler ve bankacılık işlemleri altın miktarıyla sınırlandırılmakta, bankacılık ve iş dünyasına yapay bir limit konmaktaydı. Dolayısıyla "Altın Standardına" bağlı para sistemlerinde para ve kredi talepleri savaşlar nedeni ile arttığında tüm sistemler çökmekteydi. Bu nedenle dünyadaki tüm büyük devletler 1. Dünya Savaşı sırasında "Altın Standardını" kullanımdan kaldırmışlardı. Tabii ki Rothschild ailesi hemen savaş sonrası aynı standardı tekrardan ülkelerin başına bela etmek içim işe koyulmuştu.

Barış Konferansı'nda Lloyd George, Clemenceau ve Başkan Wilson, iki alt komite kurarak alt yapı çalışmalarına başlamışlardır. Bunlardan ilki Ekonomi Çalışma Grubu diğeri ise Finans Komitesiydi.

Başkan Wilson "akil adam" Baruch'u Ekonomi Çalışma Grubu'na, J. P. Morgan&Co firması ortağı Thos. W. Lamont'u ise Finans Komitesi'ne Amerikan temsilcileri olarak atamıştı. Ekonomi Çalışma Grubu Versay Konferansı esnasında toplanmış Finans Komitesi ise daha sonra Brüksel'de ilk toplantısını yapmıştı.

Ekonomi Çalışma Grubu Başkan Wilson'un 14 prensibini teslim olma sürecinde ihlal ettiğinden dolayı Almanya'nın 12.000.000.000 dolar savaş tazminatı ödemesine karar vermişti. İsveçli Profesör Cassel'in aleyhte rapor vermesine karşın Brüksel Finans Konferansı'nda "Altın Standardına" dönüş kararı kabul edilmişti. Standarda dönüş tüm paraların değer kazanması anlamına geliyordu ve Amerikan Doları bir gecede iki veya üç kat değer kazanırken işçi ücretleri aynı miktarda gerileyecekti. Bu karar Almanya'nın Ekonomik Çalışma Grubu tarafından tespit edilen savaş tazminatını, Müttefiklerin ise savaş boyunca Amerika'dan aldıkları kredileri ödeyememe durumunu ortaya çıkartmıştı.

Brüksel Finans Konferansı sonrası Yahudi "akil adamlar" Profesör Kemmerer ve diğer taraftar uzmanları dünyanın önemli başkentlerine göndererek finanssal sistemlerin "Altın Standardına" geçişini sağlamaya çalışmışlardı. Bu uzmanlar her zaman para birimi olarak gümüş kullanan ve insan başı milli geliri 2.50 dolara eşit gümüşe tekabül eden Çin'e bile giderek sistemi değiştirmişler ve bu nedenle milyonlarca Çinli açlıktan kırılarak ölmüştü.

Müttefikler bir yerde Almanya'yı acımasız Yahudilerin ellerine teslim etmişlerdi. Altın Standardına geçiş sonrası savaş tazminatını ödeyemeyeceği kesinleşen Almanya'ya bir de Federal Rezerv sistemine benzer ve "Dawes Planı" diye adlandırılan para sistemi empoze edilmiştir. Bu sistemde Yahudi "akil adamlara" Almanya'nın para arzı, ücretler ve fiyatları belirleme hakkı verilmişti. Bu konferanslar ve alınan kararlar sonrası İngiltere, Fransa ve diğer Müttefikler Amerika'ya olan kredilerini

ödeyemez hale gelmişlerdir. Zaten bu krediler Amerika'ya geri ödenmek niyetiyle alınmamışlardır. Bunun sorumlusu savaş esnasında Başkan Wilson'un sağ kolu ve dış işlerinden sorumlu danışmanı olan Baruch'tur. Amerikan Anayasası'nda yabancı ülkelerden alacaklarımızı silme hakkı hiçbir başkana verilmemiştir. Başkan Wilson ve "akil adam" Baruch'un yaptığı tamamen yasalarımızın ihlalidir. Tüm bu ihlaller yabancı devletler "altın standardında" kalsınlar ve Rothschildlara olan borçları ödesinler diye yapılmıştır.

Yahudiler ülkeler arası sürekli barışın sağlanması ve Almanya'dan savaş tazminatı alınması gerekçeleriyle topladıkları konferanslarda kısa süreli de olsa Milletler Cemiyeti, Uluslararası İşçi Kurulu gibi kurumları kurmuş "Altın Standardını" geri getirmişlerdir. Bu kararlardan sonraki yıllarda tüm ülkeler "Altın Standardından" vazgeçmişlerdir ancak bu gelişme halklar perişan olup demoralize hale geldikten sonra sağlanabilmiştir. Perişan kalabalıklar başlarındaki hükümetleri devirmiş, diktatörlük ve yarı diktatörlüklerin kurulmasına neden olmuş sonunda da 2. Dünya Savaşı çıkmıştır. Tüm bunlar Yahudi Protokollerinde belirtilen amaçlar doğrultusunda gelişmiştir.

Thos. W. Lamont kendisine Brüksel'de net olarak açıklanarak ispat edildiği gibi "Altın Standardına" dönüşün ülkelerin ekonomik çöküşü olacağını iyi bilmektedir. Profesör Gustav Cassel komiteye "Altın Standardının" olası etkilerini açıklamak için davet edilmiştir. Cassel açıkça "Altın Standardına" dönüşün ülkeleri borçlarını ödeyemez hale getireceğini ve devlet hazinelerinin iflas edeceklerini kanıtlamıştır. Cassel'in tüm ispatına rağmen Lamont ve yandaşları dünya devletlerinin borçlarını Rothschild ailesinin piyasasına hâkim olduğu altın bazında ödemeleri konusunda ısrarcı olmuşlardır. Bu davranışın tek açıklaması tüm dünya ülkelerinin yıkılmasını istemektir ve sonucu da zaten bu olmuştur. Yahudi Protokollerindeki devletlerin yıkılarak başında Siyon kanından gelen despot bir hükümdarın bulunduğu dünya devleti kurulmasıdır.

2. Dünya Savaşı da "Altın Standardını" korumak için çıkarılmıştır. Başta Hitler'in amacı Almanya'nın ekonomisini düzeltmek olsa da artık bu nokta aşılmış ve bu diktatör Yahudi ve içine sızdığı İngiliz İmparatorluklarını yok etmeyi amaç edinmiştir. Churchill Yahudi çıkarlarını korumak için tüm İngilizlerin ölmesine razıdır. Zafere çok yaklaştığı anda Hitler'in İngiliz İmparatorluğu'nu kurtaracak barış teklifi Churchill tarafından ret edilmiştir.

Aynı şekilde Amerikan Başkanı da Amerikan gençliği ve milli servetini Yahudiler için harcamaya hazırlanmaktadır. Sumner Welles'in hazine için 20 milyar dolar tutarında altın toplamaya çalışması ve Devlet bakanı Hull'un Havana Konferansı'nı toplayarak büyük bir ordu ve donanma için kolları sıvaması bu nedenledir.

2. Dünya Savaşı

"Bize karşı çıkan devletleri komşularıyla birbirine düşürecek durumda olmalıyız. Ancak eğer karşı çıkan devlet ve komşuları birlik olarak bize karşı çıkarlarsa o zaman da dünya savaşı çıkaracak güçte olmalıyız."

Protokol 7'den alıntı

1. Dünya Savaşı sonrası Kayser ve Bethmann Holweg yok edildi ancak Rathnau ve diğer Yahudiler güçlerini korudular. 1. Dünya Savaşı Almanya'yı Yahudi kontrolündeki monarşiden Yahudi kontrolündeki demokrasiye taşıdı. Almanya'nın başına yeni kişiler ve kadrolar getirildi ancak eski Rothschild etkisi, idealleri ve planları aynen yerlerinde kaldılar. Bu Yahudilerin ilk işi Alman parası olan reichsmarkı yok etmek oldu. Para arzı milyarlarca reichsmark basılarak arttırıldı ve para değersiz hale getirildi. Bu para birimi üzerinden Alman tahvilleri büyük miktarlarda ve büyük ıskonto oranlarıyla uluslar arası piyasa-

larda satılarak değersizleştirmeye devam edildi. Alman milli servetini, yani toprağını, fabrikalarını bir zamanlar yüksek gibi gözüken fiyatlardan alan Yahudiler ödemelerini değersiz para birimi üzerinden yaptılar. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Yahudi etkisi altındaki Dawes Komisyonu ile Alman Merkez Bankası yeniden yapılandırılarak "Altın Standardına" geçildi. Almanlar tam anlamıyla Yahudiler tarafından köleleştirildi. Adolf Hitler Yahudilerin Alman milli servetinin beşte dördünü kontrol ettiklerini söylemektedir. Yani % 1 nüfus Alman milli servetinin % 80'nine sahiptir.

Başkan Wilson prensiplerini Almanya'ya ateşkes ve barışı sağlamak için sunduğunu söylemektedir. Bu prensipler uyulduklarında takdirde Alman devleti ve milletinin cezalandırılmayacağı söylenmiştir. Prensipler ve barış koşulları Kayser tarafından resmen kabul edilmiştir ve Versay Barış Konferansı'nda onaylanmıştır. Ancak Almanya silahlarını bırakıp teslim olduğunda bu ülke paramparça edilmek üzere Yahudilere teslim edildi. Adolf Hitler 2. Dünya Savaşı'ndan bir-iki ay önce yaptığı radyo konuşmasında Almanlara Başkan Wilson prensiplerini kabul etmeleri için verilen yalan sözleri hatırlatmış, bu sözlerin ABD garantisi altında olması gerektiğini söylemiş ve silahsızlandırma sonrası Almanya'ya karşılayamayacağı cezalar kesildiğini anlatmıştır. Hitler konuşmasında Yahudi kökenli Alman yönetiminin Almanları düşürdüğü zavallı hale işaret etmiştir. Hitler konuşmasında şöyle devam etmektedir:

"Yahudi parazitler milleti iliklerine kadar sömürmüş sonra da halkı kışkırtmaya başlamışlardır. Tek amacı milletimizi yok etmek olan Yahudiler korkunç bir işsiz ordusu yaratarak Bolşevik Devrimi'ne benzer bir Komünist devrime zemin hazırlamaktadırlar. Çürüyen siyasi erk, Yahudi medyası sayesinde kafaları karışan halk, artan açlık, işsizlik ve ekonomik acılar Bolşevik fikirlerin yeşermesine zemin hazırlamaktadırlar. İşsizlerden oluşan ve kendine 'Dünya Yahudi Devrim Ordusu' diyen bu kitle bu gün yedi milyon kişiye ulaşmıştır."

Bu gün Amerika'da yapılan da aynı şeydir. Bu yaklaşım Almanya gibi Avusturya'da da belli bir zemin bulmuştur. Amerikan halkı henüz Almanların 1. Dünya Savaşı sonrası düştükleri açlık ve yok olma noktasına gelmemiştir ancak Komünist fikirler Amerika'da yayılmaya başlamıştır.

Hitler konuşmasını şöyle devam ettirmektedir:

"Yakarış ve çığlıklarımız bu gün dünyada duyuluyorsa bunun nedeni savaş tacirlerinin barışı istememeleridir. Bu tacirler kan dökülmemesinden hoşlanmazlar. Tabii ki bu alçaklar hiçbir zaman kendi kanlarını dökmezler; onlar savaş meydanlarında değil para kazanacakları borsalarda bulunurlar. Dökülen isimsiz askerlerin kanlarıdır!"

Konuşmasında Hitler Polonya'dan 1. Dünya Savaşı öncesi Almanya'ya ait olan Danzig ve Polonya Koridoru'nu istemekte ancak şartları zorlamamak için yine 1. Dünya Savaşı öncesi Almanya'ya ait olan Silesia'ya üzerinde hak iddia etmemektedir. Hitler Fransa ile yaptığı barış anlaşması uyarınca 1. Dünya Savaşı öncesi Almanya'ya ait olan Alsace'sı da istememektedir. Polonya ile 1. Dünya Savaşı öncesi Almanya'ya ait olan topraklar üzerinde görüşmeler başlamışken Polonya'daki Almanlara karşı saldırılar başlamıştır. Bu gelişmelere karşın Hitler Polonya'nın Yahudi Dışişleri Bakanı Beck'e anlaşmayı imzalamak üzere randevu vermiş ancak Polonyalı Bakan randevuya gelmemiştir. Polonyalı Bakan Hitler yerine Londra Downing Street'teki İngiliz Başbakanlığı'na giderek destek istemiştir. Bunun üzerine Almanya Polonya'ya girmiş, akabinde İngiltere ve Fransa Almanya'ya savaş ilan etmişlerdir. Böylece 2. Dünya Savaşı başlamıştır.

Savaş başladığında Müttefikler Almanya'yı Rusya ve Balkan ülkeleriyle anlaşmalar yapmaya çalışarak çember altına almayı planladılar. Bu gelişmelere karşı Almanya Sovyetler ile detayları tam bilinmeyen ancak askeri olmaktan çok ekonomik olduğu anlaşılan bir dostluk anlaşması imzaladı.

Bu anlaşmadan dolayı hem Alman hem de Sovyet yönetimleri eleştirilmiştir çünkü bu iki güç birbirinin aksi ideolojilere bağlıdırlar. Almanlar bu anlaşmanın kendi güvenliklerini sağlamak için yapıldığını aksi halde Müttefiklerin Sovyetlerle anlaşma yapacaklarını söylemektedirler. Aslında bu doğrudur. Komünistler ise Almanlarla yapılan anlaşmanın prensiplerine uyduğunu çünkü bir dünya savaşı sonrası yıkıntılarda Komünizm'i yaymanın daha kolay olacağını söylemektedirler. Bu savunma da ayrıca doğrudur. Zaten dünya ülkelerindeki komünistlerin Alman-Sovyet anlaşmasını onaylamaları da bu nedenledir.

Polonya işgali sonrası Almanya Müttefiklere tekrar barış çağrısı yapmış ve koşul olarak Versay Barış Anlaşması tarafından Almanya'dan koparılan toprakların Alsace dışında geri verilmesini önermiştir. Bu barış çağrısının daha öncekinden farkı Almanya'nın Versay Anlaşması'yla İngiltere'ye verilen sömürgelerini de geri istemesi olmuştur. Bu barış çağrısına Müttefikler Hitler Hükümeti ve anti-semitik bir siyasi görüşle masaya oturmayacaklarını söyleyerek cevap vermişlerdir.

Geleneksel İngiliz savaş stratejisi üstün olduğu deniz kuvvetleriyle düşmanını abluka altına almaktır. Uluslar arası deniz hukukunu ağırlıkla kendi yazmasına rağmen İngiltere yarattığı hukuku çiğneyerek Alman ticaretine abluka uygulamaya başlamıştır. Buna karşılık olarak da Almanlar denizaltı ve uçak filolarıyla karşılık vermişlerdir. Şimdi abluka tersine dönmüş durumdadır ve İngiltere ticaretine büyük darbe vurulmuştur.

Bu noktaya kadar Almanya savaşta nizami ve kurallara uygun oynamıştır; hava gücündeki üstünlüğünü hiçbir zaman İngilizlerin beklediği gibi gaz bombası atmakta kullanmamıştır. Almanya İngiliz liderlere suikast düzenlememiştir ve esir İngiliz denizcilere iyi davranmıştır. Bir Norveç limanında demirli bulunan Altmark isimli teknede İngiliz esirler vardır. Churchill'in emriyle bir İngiliz gemisi Norveç'in tarafsızlığını ihlal ederek Altmark'a saldırmış teknedeki silahsız denizcileri

öldürerek İngiliz esirleri kurtarmıştır. Almanların bu esir denizcileri gemileri batırdığında ölüme terk etmesi olasıdır ancak Almanya bu insanları kurtarmıştır. Hâlbuki İngilizler Altmark mürettebatını öldürmüşlerdir. İngilizlerin yaptığı bu operasyon Yahudi İngiliz ve Amerikan medyası tarafından göklere çıkarılmıştır.

Associated Press'e göre tanınmış Norveçli yazar Knut Hamsun bu çapulculuk hakkında halkına şöyle seslenmektedir:

"Eşkıya İngilizler Jossing Fiyordu'nu tarafsızlığımızı ihlal ederek geçerken siz hiçbir şey yapmıyordunuz. Ama Almanlar Norveç'i işgal ettiklerinde bir şey yaptınız: Bizim korkak ve kaçak kralımız ve hükümetini kullanarak Norveçlileri ayaklandırdınız. Tüfeklerinizi bırakın ve evlerinize dönün. Almanya bizim için savaşmakta ve biz İngilizlerin bağımsız ve tarafsızlar üstündeki hegemonyasını yıkıyoruz."

Winston Churchill ayrıca kıta sahanlığını mayınlayarak Norveç'in tarafsızlığını ihlal etmiştir. Oslo'yu aldıklarında Almanların eline geçen resmi yazışmalara göre İngilizler kaçak Yahudi Norveç Başbakanı Hambro'yu kullanarak bu ülkeye asker gönderip stratejik limanları ele geçirmeyi planlamışlardır. Bu askerler yoldayken Almanya hızla harekete geçerek Norveç'i işgal etmiştir. Müttefikler bu işgalden çok rahatsızdırlar. Yahudi medyası savaşın daha sert geçmesini talep etmektedir. Savaş Konseyi'nde olan Amiral Churchill Norveç yenilgisinden sorumlu olmasına rağmen İngiliz Başbakanı Chamberlain istifa ettirilerek yerine Churchill getirilmiştir. Churchill kabinesinde iki Yahudi yanlısını yani Anthony Eden ve Duff-Cooper'ı bakan yapmıştır. Yeni kabine Müttefiklerin saldırıya geçmesine karar vermiş ve aynı zamanda İngiliz Donanması'nı Scapa'dan Akdeniz'e geçirmiştir. Bu manevranın iki amacı olabilir: Bunlardan biri Müttefiklerin Almanya'ya Balkanlar üzerinden saldırma olasılığıdır. İkincisi ise Müttefikler aslında Almanya'ya Hollanda veya Belçika'dan saldırmayı planlarlarken Almanya'yı kandırmak için donanmayı Akdeniz'e sokmalarıdır.

Donanmanın Akdeniz'e gönderilmesi Almanları kandırmaya yönelik bir taktik ise bu taktik ölü doğmuştur çünkü Hitler buna inanmamıştır.

Almanlar Müttefiklerin Hollanda ve Belçika hükümetleriyle önceden anlaştıklarını söylemektedirler. Dolayısıyla Almanlar bu ülkelere saldırarak bunları kolayca ele geçirmişlerdir. Şimdiye kadar Müttefiklerin kazandıkları hiçbir askeri zafer yoktur. Diğer taraftan diplomatik alanda 140.000.000 dolarlık kredi karşılığı Türkiye'nin desteğini almak dışında başarıları bulunmamaktadır. Almanların silahları, komuta düzeyleri ve askerlerinin morallerinin Müttefiklerden iyi olduğu açıktır.

Chicago'dan yazar Newton Jenkins Fransa'nın teslimi öncesi durum için şöyle konuşmaktadır:

"Bağımsız Avusturya'nın düşmesine kim neden olmuştur? Neden Çekoslovakya bağımsızlığını kaybetmiştir? Polonya, Belçika, Hollanda, Danimarka ve Norveç tarafsız ülkeler olarak neden işgal edilmişlerdir? Hepiniz bu soruya Almanya yüzünden diyeceksiniz. Ancak 'organize Yahudi güçleri yüzünden' doğru yanıttır. Organize Yahudi gücü Schushnigg Avusturya'daki diğer liderleri milli intihara sürükleyecek bir politika izlemeye yönlendirmiştir. Organize Yahudi güçleri Benes, Massaryk ve diğer Çekoslovak liderleri çılgın bir politikaya teşvik etmiştir. Aynı Yahudi güçleri Negrin, Del Vayo İspanya'daki diğer liderleri Franco gelene kadar milletlerinin sonunu getirecek çılgın siyasete itmiştir. Organize Yahudi güçleri Beck, Smigly Ridz ve Polonya'daki diğerlerini ülkelerinin sonunu getirecek işlere yönlendirmiştir. Norveç'te Yahudiler Hambro sayesinde İngiliz sempatizanı bir siyaset izleterek bağımsızlıklarının kaybolmasına neden olmuşlardır. Belçika Kralı ve Hollanda Kraliçesi organize Yahudi güçlerinin istekleri doğrultusunda hareket ederek ülkelerini kaybetmişlerdir. İngiltere ve Fransa yıllardır organize Yahudi güçlerinin yuvası olmuşlardır. Churchill, Eden, Duff Cooper, Hore Belishas ve pek çok kişi İngiltere'de Reynaud, Daladier ve diğerleri ise Fransa'da

Rothschild, Sassoon ve diğer Yahudi finansörlerin aletleri olmuşlardır. İngiltere ve Fransa gibi iki büyük imparatorluğun siyasi liderleri ülkelerini sona taşımaktadırlar. Hoover, Roosevelt, Hull, Taft, Landon, Frank Knox ve Key Pitman gibi kişilerin yönettiği Amerikan dış politikası da bizi sonumuza doğru götürmektedir. Baruch, Kuhn Loebs, Morgenthaus ve diğerleri zayıf siyasilerimizi boyunduruk altına alarak Avrupalı devletler gibi yok etmeye çalışmaktadırlar. Ancak Amerika ölüm dansına katılmayacaktır. Amerika Yahudi hainleri ve bunları savunanları üstünden atarak eski günlerine dönecektir.

Almanlar daha önce yenilgiyi yaşadılar. Almanlar yenildiklerinde Yahudilerce yönetildiler. Şimdi de yenilirlerse yine Yahudi yönetiminin geleceğini iyi bilmekteler. Bu gerçek erinden generaline kadar tüm Almanlarca bilinmektedir ve onlar bağımsızlıkları için savaşmaktadırlar. İngiliz ve Fransız askerleri de cesur ve iyi savaşçılardır ancak onlar kalplerinden savaşmamaktadırlar. Bu askerler artık savaştıkları amaçların Yahudi amaçları olduğunun farkına varmaya başladılar. Yahudilerin yenilgisi bu noktada kaçınılmaz görülmektedir. Almanlar tahminen Roosevelt bizi savaşa sokamadan Londra'yı alacaklar. Yahudi Protokolleri uyarınca Almanya'nın direnişi önce bölgesel savaşla bastırılmaya çalışılmış ancak bu sağlanamayınca dünya savaşı devreye sokulmuştur. Yalnız dünya savaşında Çin ve Japonya Alman tarafını seçmiş ve Sam Amca ise savaştan uzak kalmayı şimdiye kadar tercih etmiştir."

Siyonist Despot

"Dünya için hükümdarın Katolik veya bizim Siyon kanından gelen despotumuzun oluşu bir şey fark ettirmeyebilir ancak bizim gibi seçilmiş bir ırk için bu çok önemlidir."

Protokol 5'ten alıntı

Amerikan halkı dünya hükümeti, Katolik Papası veya Siyon kanından gelen despot tarafından yönetilmek istememektedir. Milletler Cemiyeti denilen dünya hükümetine girmekten Cumhuriyetçiler ve on iki "aklı başında" Demokrat parlamenter sayesinde son anda kurtulduk. Yahudi medyası 2. Dünya Savaşı diye adlandırılan bu yeni savaşın amacının Avrupa Birliği devleti kurmak olduğunu bize bildirmektedir. Başbakan Chamberlain'de Avrupa Birleşik Devletleri projesinden bir konuşmasında söz etmiştir. Yahudiler İngiltere İmparatorluğu'nun kanını son damlasına kadar emmişler, tüm kolonileri ve özellikle Hindistan ve Güney Afrika'yı sömürüleri altına almışlardır. Şu anda sadece Avustralya, Kanada ve Yeni Zelanda Yahudilerden kaçabilmiştir. İrlanda ise halk ayaklanması çıkana dek Yahudilerce sömürülmüştür. İrlanda, Hindistan ve Arap ülkelerinin bu savaşta "ana vatan" İngiltere'ye yardıma gelmemiş olmaları dikkat çekicidir. Araplar bir kere Filistin konusunda kandırılmışlardır ve tekrar kandırılmak istememektedirler. Yahudi medyasından duyduğumuza göre Filistinli Yahudiler de savaşta İngiltere'yi desteklememektedirler. Yahudiler için askerlik gibi pis işler Hıristiyan veya diğer dinlere ait kişilerce yapılmalıdır. Askere çağrıldıklarında Yahudiler ya "vicdani ret" mekanizmasını kullanırlar ya da "levazım" birliklerine katılırlar. Müttefik güçlerinde tüm "levazım" birlikleri Yahudilerin elindedir.

Bu gün Vatikan, Meksika ve Çekoslovakya gibi tarihsel bağları olan ülkelerde gücünü korumaya çalışmaktadır. Papalık şimdilerde Yahudileşmiş Amerikan yönetimini en fazla eleştiren kurumların başında gelmektedir. Amerika'da Katolik kilisesinin eleştirel sesini en yüksek düzeyden duyuran Detroit'ten Rahip Coughlin olmuştur. Medyaya göre Papa da Roosevelt yönetiminin Yahudi taraftarı deflâsyon politikaları karşıtı siyasi kampanyasında Coughlin'i desteklemektedir. Katolik kilisesi Avrupa'yı Roma İmparatorluğu sonrası bin yıl yönetmiştir. "Orta Çağ" diye bilinen bu dönemde insanlar cahil,

fakir ve batıl itikatlar içinde kaybolmuş haldedirler. Kilisenin de insanları aydınlatma veya onlara yardım etme konusunda hiçbir çabası yoktur. Bu sancılı dönem sonrası Katolik Kilisesi hükümranlık haklarını kanlı savaşlar sonucunda kaybetmiştir. Şimdi Vatikan'da Katolik Kilisesi devletimsi bir statüde bulunmaktadır ve bazı ülkelere elçi tayin etmekte ve diğer ülkelerden elçi kabul etmektedir. Geleneksel diplomasi kurallarının aksine başkan United States Steel Corporation Yönetim Kurulu Başkanını Vatikan'a elçi olarak atamıştır. Avrupa'da nerdeyse her ülkede "Katolik Parti " ismi altında kilisenin amaçlarına hizmeti amaç edinmiş partiler bulunur. Kilise içinde organize olan politik gruplardan Cizvitler siyasi ahlak açısından Yahudi İhtiyarlar Meclisi ile büyük benzerlik gösterirler. Cizvitler bu gün Amerika'da faal değillerdir. Bu gün devam eden 2. Dünya Savaşı anti-semitist Hitlerizm ile Yahudi emperyalizmi arasında geçmektedir. Çekoslovakya veya Polonya gibi ülkelerin restorasyon projeleri bu savaşın amaçları değildir ve bu projeler zaten Yahudi emperyalizmine hizmet eden araçlardır. Yahudilerin Hitler'e olan kızgınlıklarının altında esasında Hitler'in "Altın Standardını" kaldırması yatmaktadır. Bu hamle sonrası Alman ekonomisi güçlenmiş ve işsizlik ortadan kalkmıştır. 2. Dünya Savaşı'nı Almanya altına gerek duymadan yapmaktadır ve Hitler dünyaya Yahudilerden altın borçlanılmadan da savaşılabileceğini göstermektedir. Başkan Roosevelt Almanya'nın kazanma yolunda olduğu bu savaşa katılarak Yahudileri kurtarmak için sabırsızlanmaktadır. Bu savaşın Amerika ile ilgisi yoktur ve ülkemizde yaratılan savaş kampanyaları Yahudi medyası ve başkan F. D. Roosevelt'in oyunlarıdır.

Hitler'in yardımcısı Dr. Joseph Goebbels 13 Eylül 1935 tarihinde Nurnberg Nasyonal Sosyalist Kongresi'nde aşağıdakileri söylemiştir:

"Dünyadaki bu tehlikeli hareketliliğin arkasındaki adamlar nerdedir? Bu çılgınlığı kim icat etmiştir? Rusya'ya bu siyasi

ekolü, sistemi getirip tüm dünyaya yaymaya çalışanlar kimlerdir? Bu sorulara verilecek cevaplar Yahudi karşıtı politikalarımız ve Yahudiliğe karşı verdiğimiz amansız mücadelenin temelini oluşturmaktadır.

Bolşevik Enternasyonal aslında Siyonist Enternasyonal'dir. Marksizm'i icat eden Yahudilerdir ve Marksizm sayesinde son yirmi otuz yılda dünyayı devrim hareketleriyle karıştıranlar da Yahudilerdir. Sadece milliyetsiz, memleketsiz ve ahlaksız halklar bu devrimi destekleyebilirler. Ancak Şeytan'la ortaklık edenler devrim hareketlerini desteklerler."

Yukarıdaki açıklamadaki her sözcük doğrudur ve sadece Almanya'daki anti-semitik hareketlerin esasını değil aynı zamanda dünyada ve Amerika'daki anti-semitik hareketin de esasını açıklamaktadır. Yahudiler tarihte Avrupa ve Asya'daki pek çok ülkeden sürülmüşlerdir.

Bu sürgünler Talmud'dan sonra ve Yahudi Protokolleri yazılmadan çok önce gerçekleşmiştir. Yahudiler Fransa'dan iki kere sürülmüşlerdir ve İngiltere'den sürüldükten sonra bu ülkeye geri dönüşleri 400 yıl boyunca engellenmiştir.

Tüm bu sürgünler tarih boyunca insanların Yahudilere karşı acımasızlığı veya nefreti nedeni ile olmamıştır. Sürgünlerin nedeni Yahudilerin çağlar boyunca hep kendi amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmalarıdır. Bir dünya imparatorluğu kurulabilmesi için ön şart Amerikan devletinin ortadan kaldırılmasıdır. İnsanların mutlu ve refah içinde yaşadıkları ülkelerde devleti yok etmek imkânsızdır.

Dolayısıyla Amerikan halkının fakirleşmesi, ahlaklarından uzaklaşmaları ve anayasalarını yıkmaları dünya imparatorluğu kurmak için gereklidir.

Yahudi Protokollerinde açıklanan yöntem Amerikan halkını Siyon kanından gelen despotun hükümdarlığı altına sokmak amaçlıdır.

"Hepsini göreve atamış durumdayız. Bunlardan her biri içinde bulundukları düzenleri yıkmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Tüm devletlerde yaşayan halklar acı çektikçe barış için her şeylerini verecek hale geleceklerdir. Ama biz onlara kuracağımız dünya devletini ve hükümetini tanımadıkları sürece barış şansı tanımayacağız."

Protokol 9'dan alıntı

Almanların Yahudilere uygulamaya koyduğu maddi ceza ve sürgün sonrası Başkan Roosevelt Almanya'daki büyükelçimizi görüşmek üzere geri çağırdı ve büyükelçi hala Amerika'da. Aslında Başkan'ın yaptığı savaş ilanının ilk adımıdır. Hitler yapılan bu hareketi savaşa hazır olmadığımızı bilmesine rağmen bizimle savaşa tutuşmamak için için görmezlikten gelmiştir.

Münih Anlaşması Yahudiler ve Başkan Franklin D. Roosevelt için tam bir hayal kırıklığıdır. Başkan Roosevelt öfkesini Alman ihracatına % 25 vergi koyarak ve bu vergiyi de Alman Merkez Bankası'nın New York bankalarında tuttuğu paralarından keserek göstermiştir. Tüm bunlar gizli savaş ilanı anlamına gelmektedir fakat Hitler bu hareketleri soğukkanlı şekilde karşılamıştır. Hitler Başkan'ın bu kararları karşısında en azından büyükelçisini çekerek Amerikan ihracatına vergi koyabilirdi. Hitler'in Amerika ile savaşa girmesi için yeterli nedeni vardır. Ancak onun Amerika ile savaşa girmemesi başkanı bir yerde yenilgiye uğratmaktadır.

76. Kongre'nin açılış konuşmasında Başkan şöyle demektedir:

"Kelimeler yetersiz kalabilir ancak savaşlar dünyadaki sağduyulu insanlara saygı gösterilmesini sağlamanın tek yolu değildir. Savaştan çok daha etkin yöntemlerle düşmana halkımızın duygularını aktarabiliriz."

Şimdiye kadar dünyada hiçbir ülke Alman ihraç mallarına vergi koymamıştır. Almanya'nın bizim buğday, pamuk, mısır ve pamuğumuza ihtiyacı yoktur bizim de bu ürünlerimiz için Alman pazarına ihtiyacımız yoktur ancak konulan vergilerle iki ülke de olumsuz şekilde etkilenmektedir. Tahminen Başkan Roosevelt İngiliz ve Fransızlarla gizli bir askeri ittifak içindedir. Senato Askeri İşler Komitesi'nde yaptığı gizli görüşmede Başkan, "Fransa sınırları bizim de sınırlarımız!" demiştir. Bu İngiltere'nin resmi görüşüdür. Başkan her ne kadar komitede söylediklerini inkâr etse de yapılması planlanan araştırmayı durdurmuş ve komite üyelerinden konuşma yasağını kaldırmamıştır. Minnesota Senatörü Lundeen bu komitenin üyesidir ve Senato'daki bir konuşmasında Başkan'ın gizli komite toplantısında söylediklerinin halka açıklanması halinde Amerikan halkının şoka gireceğini belirtmiştir.

Başkan sanki savaş istemiyor ve savaşı önlemeye çalışıyor gibi gözükmektedir. Amerikan Başkanı biri radyodan ve diğeri mesaj yoluyla iki dramatik girişimde bulunarak Hitler'e durmasını bildirmiştir. Mesajla yaptığı çağrıda Roosevelt kendi başkanlığında toplanacak dünya ülkeleri konferansında on yıllık bir barış kararı alınmasını önermiştir. Bu mesajı gönderdiği gün Roosevelt halka açık konuşmasında Hitler'i saldırgan ve dünya barışı için tehlikeli biri olarak tanımlamıştır. Böyle bir konuşma sonrası on yıllık barış süreci için devletler konferansı toplanması imkânsızlaşmıştır. Aslında Başkan'ın istediği, yaptığı teklifinin ret edilmesidir; bu nedenle konuşmasını mümkün olduğunca kaba şekilde yapmıştır. Bu konuşma Amerikan halkını arkasına almak için yaptığı bir propaganda konuşmasıdır. Gerçekten de Roosevelt pek çok kişiyi kandırmış görünmektedir. Dorothy Thompson (Levy) gibi savaş bezirgânları başkanın konuşmasını canı gönülden alkışlamışlardır. Alkışların nedeni bu konuşmanın barışa değil savaşa hizmet etmesidir.

Başkanın konuşmasından ne Hitler ne de Mussolini etkilenmiştir. Bir yazısında Mussolini, "Amerikan Başkanı'nın Avrupa'nın işlerine karışmasını kınıyoruz! Amerika devlet

olarak bu savaşla ilgili değildir. Başkan ise kişiliği açısından konferanslara başkanlık edecek sempati ve samimiyete sahip değildir!" demiştir.

Mussolini Başkan'ın konuşmasında kendi halkını hedeflediğini söylemiştir ve amacının halkın dikkatini Amerika'da her gün artan işsizlikten başka bir noktaya çekmek olduğu belirtilmiştir.

Müttefikler Almanya'ya savaş ilan ettiklerinde Amerikan Başkanı Birleşik Amerika Çelik Sanayi Başkanı Myron Taylor'ı Yahudi göçünü düzenleyen komisyonun başına atamıştır. Bu komisyonun şimdiye kadar neler yaptığını veya şimdi neyle uğraştığını bilmesek de hala çalıştığı, Yahudilere para yardımı yaptığı ve gemiler dolusu Yahudi'nin de topraklarımıza göç ettiği kesindir. Rusya dâhil hiçbir ülke ABD gibi topraklarını Yahudilere açmamıştır. Çeşitli güney Amerika ülkelerine gönderilen tüm Yahudiler geri yollanmışlardır. Ancak ABD Yahudiler için gemiler göndermekte ve şimdiye kadar 50.000.000 doları yerleşme giderleri için harcamaktadır.

Zaten gevşek olan muhaceret kanunlarını hiçe sayarak Başkan ve Devlet Bakanı Bayan Perkins Yahudileri hiçbir kısıtlama olmaksızın Amerikan topraklarına kabul etmektedirler. Bu günlerde günde 3.000 Yahudi Amerika'ya gelmektedir. Muhaceret kanunları her millete kota uyguladığı halde Yahudiler için kota yoktur. Kanunlarımız Yahudiliği milliyet değil din olarak kabul ettiğinden tüm ülkelerden gelen kişiler arasında Yahudilere öncelik verilmektedir. Hâlbuki Yahudiler hiçbir zaman bulundukları ülkelerin insanlarıyla evlenmeyerek kendilerini farklı bir millet olarak korumaktadırlar. Bu gün Amerika'da İngiltere, Fransa ve Filistin'de bulunan Yahudi sayısından daha fazla Yahudi vardır. Dünya Yahudi nüfusunun on beş milyon olduğu düşünüldüğünde bunların yarısı yani yedi veya sekiz milyonu ülkemizde yaşamaktadır.

Anayasa Danışma Meclisi'nde General Washington ve Benjamin Franklin'in Yahudilerin Amerika'ya göçlerine karşı çıktığı

söylenmektedir. Anayasa Danışma Meclisi'ndeki Güney Carolina temsilcisi Charles Pinckney'nin hatıraları bu tezi desteklemektedir. Yahudiler bu anıların doğruluğunu kabul etmeseler de anılardan alınan aşağıdaki bölüm kurucularımızın vizyon ve bilgeliklerini göstermektedir:

Franklin:

"Beyler genç ülkemizi Yahudilerin etkisi ve göçlerinden korumak konusunda General Washington'a katılıyorum. Yahudilerin belli sayılarda bulundukları ülkelerde ahlakı bozdukları, ticareti ellerine geçirdikleri, kendilerini çoğunluktan ayrı tutarak asimile olmadıkları bilinir. Bu millet bulunduğu ülkenin üzerine inşa edildiği Hıristiyan değerleri küçümser ve adeta ülke içinde ülke kurar. İspanya ve Portekiz örneklerinde olduğu gibi Yahudiler yaşadıkları ülkeleri finansal olarak sömürürler. Beyler, Yahudiler 1.700 yıl önce kovuldukları Filistin'i anavatan olarak görerek her zaman hak iddia ederler. Ancak bu gün dünyadaki diğer ülkeler Yahudilere Filistin'i bu nedenle vermek durumunda mıdırlar? Yahudilerin ülkemize girişlerine izin verilirse 200 yıl içinde bu insanların Amerikan halkının kanlarıyla kurduğu bu ülkeyi ele geçirerek özgürlüğümüzü tehlikeye atacağı bilinmelidir. Bu halkı Amerika'dan uzak tutmazsanız 200 yıl sonra torunlarınız tarlalarda çalışırken onlar servetlerine servet katacaklar ve torunlarınız mezarlarınızda size lanet okuyacaktır. Yahudiler Asyalı bir ırktır ve on nesil aramızda yaşasalar bile yine Asyalı kalırlar. Bir leopar benekleri nasıl silemez ise Yahudiler de özelliklerinden kurtulamazlar. Dolayısıyla Yahudilerin ülkemize girişleri anayasamızca yasaklanmalıdır."

Anılarında Pinckney şöyle devam etmektedir:

"Bay Franklin'in sözlerine hepimiz çok şaşırmıştık çünkü ülkemizde sadece 200 Yahudi vardı."

Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde Amerika'nın Almanya'nın Yahudiler konusunda içişlerine gereksiz yere

karışmaması gerekmektedir. 2. Dünya Savaşı çıktığında Avrupa'daki Amerikalılar hemen yurtlarına dönmeye çalışmış ve bunlardan 1.500'ü İngiliz karasularında torpillenen Athenia gemisinde ölmüştür. Almanlar o bölgede denizaltıları olmadığında ısrar etmektedirler. Zaten Almanların silah, asker veya mühimmat taşımayan ve Amerika'ya dönen bir gemiyi torpillemesi de mantıksızdır. Bu gemi hükümetimizi Almanya karşısında kışkırtmak isteyen İngilizler tarafından torpillenmiştir. Halka sadece bilmesi gerekenleri açıkladığını kabul eden Churchill'in sözleri bu vakada geçersizdir. İngiliz Başbakanı bu vakayı 1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi Amerika'yı savaşa sokmak için kullanmaktadır.

Olay üzerine Başkan Roosevelt temsilcisi Sumner Welles'i Avrupa'ya yollayarak güya savaşan ülkeleri ve Papa'yı barışa davet etmiştir. Bu resmi ziyaret hakkında pek çok bilinmez vardır. Medya Başkan'ın ilk elden savaşın durumunu öğrenerek barış koşullarını ortaya çıkarmaya çalıştığını belirtmektedir. Aslında bu ziyaretin arkasındaki amaç Amerika askeri açıdan hazır olana kadar tarafsızlığını koruyarak zaman kazanmak çabasıdır. Medya raporlarına göre Başkan Mussolini'ye savaşa girmemesini bildirmiştir. Tabii Başkan'ın bunu nasıl söylediği ve Mussolini'nin buna ne cevap verdiği tam bilinmemektedir. İngiliz basını Başkan'ın İtalya'nın savaşa girmesi halinde Amerika'nın da savaşa gireceğini Mussolini'ye bildirdiğini söylemektedir. Bu olaylar arkasındaki gerçek detayların bilinmesine imkân yoktur ancak kesin olan tek şey Başkan Roosevelt'in İngiltere'nin yanında savaşa girmek için uygun zaman aradığıdır.

Başka bir gerçek de Almanya'nın Amerika'yı tehdit etmediğidir. Almanya şimdiye kadar İngiltere'nin yaptığı gibi Amerikan gemilerine el koymamış veya Amerika'ya gönderilen mektuplara sansür uygulamamıştır. Tarihimizde Almanya bize hiçbir zaman savaş açmazken İngiltere ile iki kere savaşa girmişizdir.

Seferberlik Planı

"Tümün devlet mekanizmasının parçaları arasında eşit dağılımı sadece despotlar sayesinde olabilir. Bundan anlaşılacağı gibi herhangi bir ülkede başarılı bir yönetim ancak başta tek bir lider olduğu zaman sağlanabilir. Mutlak despotluk dışında medeniyetin ileriye gitmesine imkân yoktur. Medeniyetler kalabalık halk topluluklarınca değil baştaki liderlerin rehberliği sayesinde gelişirler."

Protokol 2'den alıntı

Amerikan Hükümeti bugün 45.000.000.000 dolarlık iç borç ile fakirlik ve işsizliğin kol gezdiği ülkemizi savaşa sokmakla meşguldür. Kongre 17 milyar dolar savaş harcamasını onaylamıştır.

6 Mart 1939 tarihli Senato konuşmasında Kuzey Dakota senatörü Lynn Frazier şöyle demektedir:

"Kimse beni yapılan savaş hazırlıklarının savunma amaçlı olduğuna inandıramaz. Aranızda hangi ülkelerin Amerika'ya saldıracağını veya hangi ülkelerin kıyılarımızı işgal edeceğini bilen var mı? Şu anda tüm büyük devletlerin elleri meşguldür ve Amerika'ya saldırmayı planlayan bir tek ülke yoktur... Yakınlarda hükümetimizin gizli toplantı ve konferanslara katıldığını duymaya başladık. Acaba Amerikan Hükümeti halkından habersiz savaşa girme planları veya anlaşmaları mı yapmaktadır? Kim bilir? Zaten bunu bilenler de bize söyleyemezler."

Amerikan Anayasası'na göre Amerika'nın gireceği bu tip anlaşmaların Senato'ca onaylanması gereklidir. Başkanın bu tip anlaşmaları Senato'ya getirmeden imzalaması kendisini diktatör haline getirmektedir.

Savaş paktının imzalanmasını takiben Büyük Britanya Kral ve Kraliçesi Fransız Başkanı'nı ziyaret ettiler daha sonra iadeyi ziyaret Fransız Başkanı'nca gerçekleştirildi.

Fransa ve İngiltere'de bu ziyaretler verilen muhteşem ziyafetler ve balolarla adeta Orta Çağ saray şatafatı içinde gerçekleştirildi. Daha sonra İngiliz Kral ve Kraliçesi Amerika'ya gelerek Başkan Roosevelt'i Beyaz Saray ve Hyde Park'taki rezidansında ziyaret ettiler. Tüm bu Washington, Paris ve Londra ziyaretleri Yahudilerce üçlü savaş paktı oluşturulması için düzenlendi.

Tüm bunların yanında görünen odur ki Başkan Roosevelt Finlandiya'nın Sovyetlerce işgaline yol açmıştır. Sovyetler Versay Anlaşması'nca ellerinden alınan toprakları Finlandiya'dan anlaşma yapılarak geri almak isterken Müttefikler Finlandiya'ya savaş halinde yardım edecekleri sözünü vererek bu ülkeyi savaşa teşvik etmişlerdir. Müttefiklerce, 1. Dünya Savaşı'nda Amerika'dan aldığı borcu geri ödemeyi kabul eden tek ülke olan Finlandiya için Amerika'nın savaşa gireceği sanılmıştır. Ancak Finlandiya'ya duyulan sempatiye rağmen Amerika savaşa girmemiştir. Sam amca artık savaşlara itilmekten bıkmıştır. Eğer Finlandiya'ya yardım sözü Amerika'yı savaşa sokmak için verildiyse bu tezgâh ikinci Athenia vaksıdır diyebiliriz.

Senatör Frazier yukarıda verilen konuşmasının devamında şöyle demektedir:

"Sanayi Seferberlik Kanunu'nun geçmesi bizde rahatsızlık yaratmıştır. Bilgime göre bu kanun geçen Kongre döneminde ortaya atılmış ve büyük tartışmalara yol açmıştır. Bu tartışmalar sonrası kanunda bazı değişiklikler yapılsa da duyulan rahatsızlık halen devam etmektedir... İdari bir önlem olarak geçen Kongre dönemi ortaya atılan bu kanun Amerikan Başkanı'na savaş halinde 4.000.000 genci silâhaltına alma hakkı tanımaktadır... Kanunun beş yıl önce ortaya atıldığı düşünüldüğünde hükümetimizin uzun süredir savaş planları yaptığı açıktır. Yapılan değişikliklerle 'Sanayi Seferberlik Planı 1936' ismini alan bu kanun, savaş halinde Temsilciler Meclisi ve Senato'dan alelacele geçirilecek ve yönetime akıl almaz haklar sağlayacaktır.

Bu kanun içinde, 'Başkan'a savaş halinde devlet adına her türlü mal, ürün, gıda, mülk ve hakka el koyma hakkı tanınması, tüm mal, hizmet, mülk, hak, gıda, ürünlerde devlet veya kişiler arası fiyat ve kiraların alt ve üst limitlerinin belirlenmesi' hakları vardır. Ayrıca Başkan bu kanuna göre gerekli gördüğü tüm ticaret, üretim, lojistik, ihracat ve ithalat işlemlerini sınırlayabilecek veya yasaklayabilecek, lisansa bağlayabilecek, savaş için gerekli her türlü mal, mülk, hizmet veya ürüne el koyabilecektir... Tüm bu haklar Amerikan Başkanı veya kendisinin atayacağı kurum veya kişilerce gerçekleştirilebilecektir. Atanacak yetkililer yolda 10.000 dolar maaş alacaklardır. Yetki verilecek kurum, kuruluş veya kişilerin bulunmaması halinde Başkan yeni yapılanmalar oluşturabilecek, istediği kişileri bu yapılanmaların başına atayabilecek ve onlara maaş ve bütçe sağlayacaktır."

Michigan senatörü Schafer bu kanun için, "Bu demokrasi tarihinde çıkarılan en hayret verici kanundur!" demiştir.

Gerçektende Amerikan Başkanı'na tüm Amerikan halkı, tüm ürün, mal ve mülk üzerinde tek hâkim olma yetkisi veren bu kanun bir diktatörlük belgesidir. Doğal olarak bu kanunu kullanma yetkisi Başkan'da değil Barney Baruch veya başka bir Yahudi Savaş Sanayi Kurulu başkanında olacaktır. Medyada Bernard Baruch'un Başkan'la öğlen yemeğinde buluştuğu ve bir toplantıda savaş durumunu tartıştığı belirtilmektedir. Yeni teşkilatlandırılacak Savaş Sanayi Kurulu hakkında Baruch bir şey söylemese de bu görevi isteyeceği ve alacağı kesindir.

18 Nisan 1939 tarihli gazete röportajında Baruch'un eski iş ortağı ve Başkan'ın yakın arkadaşı General Hugh Johnson şöyle demektedir:

"Bu kanunla konuşma, basın, toplantı ve başvuru özgürlükleri kısıtlanacaktır... Savaşa girmemiz halinde hükümet bir dönem daha otomatik olarak başta kalmaya devam edecektir. Savaş sayesinde tüm bu antidemokratik haklara sahip olan bir hükümetin savaşın bitmesini istemesi mümkün mü-

dür? Başkan Woodrow Wilson savaş sonrası kendisine verilen tüm savaş yetkilerini bırakmıştır çünkü kendisi savaş karşıtıdır. Ancak bu günkü hükümetten aynı şeyi bekleyebilir miyiz? Bu hükümet 4 Mart 1933 tarihinden itibaren kendisine verilen olağanüstü hal yetkilerinin hangisinden vazgeçmiştir? Savaşı kim kazanırsa kazansın sonuçta savaşa giren her ülkede demokrasi büyük zarara uğrayacaktır. Dünyada demokrasiyi korumanın tek yolu Amerika'yı savaştan uzak tutmaktır."

Almanya savaşı çabucak kazanmadığı takdirde Başkan'ın Amerika'yı savaşa sürükleyeceği açıktır. Hatta bu savaştan uzak kalsak bile Yahudilerin her zaman Japonya'yı kışkırtarak karşımıza çıkarmaları mümkündür. Yahudiler savaşın kaçınılmaz olduğunu ısrarla söylemektedirler. Amerika'yı savaşa sokmak için fazlasıyla provokasyon yapılmaktadır ve savaşa girmemiz halinde Roosevelt'in üçüncü dönem başımızda diktatör olarak kalacağı kesindir. Bu diktatörlükte Baruch ve Morgenthau Başkan'ın yardımcıları olacaklardır. Amerika özgürlük ve cumhuriyet kavramlarını kaybetmekle karşı karşıyadır. Halkın morali tarihimizdeki en düşük düzeydedir. Açlığın kol gezdiği bir ülkede vatanseverliğin olması beklenemez. Köylü ve işçilerin sadaka ekonomisine alıştırıldığı, zenginlerin ise servetleri yüzünden korkak olduğu bir ülkede demokrasi olamaz.

Kongreden geçen Eyalet Milis Kanunu uyarınca 396.000 kişi askere alınmıştır. Bu kanuna göre askere alınanlar bir yıl eğitim sonrası başkanın kendilerini göndereceği topraklarda savaşacaklardır. Hâlbuki askere alınan bu adamlar kendi eyaletlerini korumak için orduya katılmışlardır.

17 Ağustos 1940 tarihinde Başkan Roosevelt, Rothschild ailesi ve Yahudi medya Burke-Wadsworth Kanunu diye bilinen "Askere Alma" kanun teklifini desteklemektedirler. Bu teklif Morgan avukatlarıyla bağlantılı Root, Clark, Buckner&Ballentine avukatlık bürosundan Grenville Clark tarafından kaleme alınmıştır. Bilindiği kadarıyla 23 Mayıs 1940 tarihinde Morgan avukatlarından Henry L. Stimsom (Savaş Ba-

kanımız ve Kuhn, Loeb&Co avukatı), Julius Ochs Adler ve birkaç değişik kişi New Yok Harvard Club'da toplanarak "Askere Alma" yasasını tartışmışlardır. 3 Haziran tarihinde bu kişiler toplanarak para toplamışlardır. Yani bu adamlar yeni "Askeri Alma " yasası ile askere alınacaklar için toplanarak yarım milyon dolar toplamışlardır. Paranın kimlerden geldiği kayıtlı olmasa da büyük kısmının Rothschild ailesine ait Morgan&Co. ve Kuhn, Loeb&Co. yatırım bankalarınca konduğu açıktır. Bu para neden toplanmıştır? Yahudi medyanın propaganda için paraya ihtiyacı yoktur çünkü Yahudiler zaten "Askere Alma" yasasını desteklemektedirler. Bu kanun teklifinin kongreye getirilmesi için gerekli tüm harcamalar ise beş bin doların üzerinde değildir. Belki on bin dolar senatörlere gönderilen telgraflar, on beş bin dolar ise Gallup kamuoyu araştırması için harcanmıştır. Kamuoyu araştırmasına göre Amerikan halkının % 67 "Askere Alma" yasasını desteklemektedir. Böyle bir sonucun yanlış örnekleme veya hile dışında alınması imkânsızdır.

Gallup halkoylaması Yahudilerin Amerika'da oynadıkları en büyük oyunlardan biridir. Bu kamuoyu yoklamalarının sonuçları her zaman Yahudi medyasınca ön sayfalardan verilmektedir. Kamuoyu yoklamaları Amerikan halkını ilgilendiren her konuda yapılmaktadır. Kimse sonuçlar açıklanana kadar kamuoyu yoklamasından haberdar olmaz ve oylamaya katılan kimseye rastlayamazsınız.

Her neyse tüm harcamalar sonrası halen artan 220.000 dolar vardır. Bu miktar kime ödenmiştir? Vatan hainlerinin amaçları bellidir ancak bu paranın kimlere rüşvet olarak ödendiği bilinmemektedir. Kimlere ödendiği bilinmese de 12.000.000 askerin yaşamının 225.000 dolara satılması oldukça acıdır. Bu olay Hz. İsa'nın birkaç gümüş paraya Romalılara satılmasına benzemektedir. İki olayda da parayı ödeyenler Yahudilerdir.

İlk "Askere Alma" yasa tasarısı senatör Clark tarafından yapılmıştır ve 18-65 arasındaki 42.000.000 Amerikan erkeğini kapsamaktadır.

Bu büyük sayıdan başkan derhal askere alınacakları 4.000.000 olarak belirlemiştir. Senato Askeri İşler Komisyonu askere alma yaş aralığını 21-31 olarak belirlemiştir. Bu yaş aralığındaki 12.000.000 erkek on yıl içinde eğitimden geçirilerek askere alınacaktır. Yılda 1.000.000 kişinin bu süreçten geçmesi ülkemize yıllık 1.000.000.000 dolara mal olacaktır. Şimdiye kadar ABD'de sadece kısa süreli zorunlu askere alma durumları olmuştur. Tüm Amerikan Silahlı Kuvvetleri şimdiye kadar gönüllülerden oluşmuştur. Halen savaşta olan Kanada ise askerlik eğitim sürecini bizim gibi on iki ay değil sadece bir ay ile sınırlamaktadır.

Her zaman Başkan Roosevelt'i destekleyen senatör Norris yasa tasarısı için aşağıdakileri söylemektedir:

"Bu yasa ile ülkemizin tarihi gelişimi başlangıçtan itibaren en radikal dönemece girmektedir. Sayın Başkan bu yasanın kabul edilmesi her zaman bizi her zaman karşılarında durduğumuz diktatör rejimlerin arasına sokacaktır. Barış zamanında mecburi askerlik bizi diktatör rejim olmaktan öteye götüremez."

Senatör Norris gibi Roosevelt yanlısı birinin sonunda içinde bulunduğumuz tehlikeyi görmüş olması umut vericidir. Diktatörlük Henry L. Stimson, Frank Knox, Kuhn, Loeb&Co, Morgan&Co ve Julius Ochs Adler gibi Yahudilerin paralarını harcayarak peşinde koştukları büyük rüyadır. Amerikan Başkanı da bu ihanete yasayı kongreye göndererek ve elindeki tüm gücü geçmesi için kullanarak katılmaktadır.

BÖLÜM 2. AMERİKA'NIN ELE GEÇİRİLMESİ

Franklın D. Roosevelt

"Planımızın başarıya ulaşması için destekleyeceğimiz liderlerin geçmişlerinde kara lekelerin olması gereklidir. Bu liderler sırlarının açıklanmaması karşılığı bizi destekler ve amacımıza hizmet ederler. İnsan karakteri elde edilen imtiyaz, avantaj, onur güç ve para kaybını istemez."

Protokol 10'dan alıntı

"Söylediklerimiz değil yaptıklarımız samimiyetimizin göstergesidir."

19 Nisan 1937 Roosevelt konuşması

Bir insanın karakteri arkadaşları ve yaptığı işle belli olur. Genelde insanlar arkadaş olarak seçtikleri kişilerden farklı değildirler ve insanlar yaptıklarıyla değerlendirilmelidirler. İnsanların niyetleri veya kabiliyetleri onların değerlerini göstermez.

Bu bölümde Başkan ve arkadaşlarını irdeleyeceğiz. Başkan'ın yaptıkları ise daha ileriki bölümlerde detaylı olarak açıklanacaktır. Başkan'ı kişisel olarak tanımasam da bir suikasta kurban giden Huey P. Long Başkan ve arkadaşlarını yakinen tanırdı. Bu korkusuz ve cesur politikacının söyledikleri do-

layısıyla doğru kabul edilebilir. Huey P. Long Roosevelt'in en yakınlarındandır ve ilk seçiminde Roosevelt'e verdiği büyük destek herkes tarafından bilinmektedir. Bay Long daha sonra Başkan tarafından kandırıldığını anlayacaktır.

Huey P. Long Roosevelt yönetiminin deflasyonist Hoover Hükümeti'nin devamı olduğunu söylemektedir. Başkan'a "Yalancı ve alçak!" diye hitap eden Huey P. Long kendini Senato Araştırma Komitesi'ne bu hakaretleri konusunda şikâyet etmiş ancak aleyhinde araştırma başlatılmamıştır.

Huey P. Long'a göre Roosevelt'in "gölge kabinesi " aslında ülkeyi yönetmektedir. Bu "gölge kabinenin" onayı olmadan hiçbir adım atılamamaktadır. Aşağıda "gölge kabine" üyeleri verilmektedir:

Barney Baruch, Yahudi New York borsa spekülatörü;

Felix Frankfurter, Yahudi New York yargıcı ve Amerikan Anayasa Mahkemesi Üyesi;

Henry Morgenthau, Yahudi Hazine Bakanı;

Sam Roseman, Yahudi New York yargıcı ve Roosevelt'in biyografisini yazan kişi;

Ben Cohen, Yahudi New York avukatı;

Harry L. Hopkins, New Yorklu işi bilinmeyen bir kişi.

Bu adamların hepsi deflasyonist politikalar ve savaş taraftarı anti-Amerikan kişiliklerdir. Baruch'a başkan yardımcısı diye de hitap edilebilir. Bu kişi "gölge kabinenin" en faal ve en tehlikeli üyesidir. Roosevelt ilk defa seçildiğinde kendine Beyaz Saray'da ofis isteyecek kadar kendini güçlü gören Baruch daha sonra bu isteğinden vazgeçirilmiştir.

Senatör Long Baruch'u şöyle anlatmaktadır:

"Avda kuşlar vurulacaklarını sezdikleri an uçarak kaçarlar ve bazı kuşlar bu işte o kadar ustadır ki en deneyimli avcı bile onları vuramaz.

Baruch da öyle bir kuştur. Hoover döneminde Başkan'ın perişan oluşunu hükümetin içinden seyreden bu adam hakkında soruşturma açılacağını anladığı anda soluğu California'da, palmiye ağaçlarının altında almıştır. Buradan olayları Neron'un yaktığı Roma'yı seyrettiği gibi seyreden Baruch yerine ağabeyi Beyaz Saray'a gelmiş ve yeni bir başkana kendini yamamıştır. Amerika'da başkanlar tükenmedikçe Baruch ailesi sömürüsüne devam etmektedir. Baruch kardeşler bunun farkındadırlar ve kendilerine tanınan imtiyazlar maalesef onları korumakla yükümlü iki veya üç milyon Amerikan askerine tanınmamaktadır." (75. Kongre kayıtları sayfa 7592.)

Ağabey Baruch 1. Dünya Savaşı'nda Amerikan Savaş Sanayi Kurulu Başkanı'dır ve ülkenin endüstri diktatörü olmanın verdiği her haktan yararlanmıştır. Bu fiyakalı Yahudi şimdi hem politik hem de ekonomik diktatör olmak istemektedir. Şu anda Hazine Bakanı yapılması düşünülen Baruch bu görevi Morgenthau'nün yapmasını isteyerek kendisi için daha önemli bir pozisyon düşünmektedir. Baruch'un Rothschild ailesinin siyasi temsilcisi olduğu tahmin edilmektedir. Morgenthau kabinede en güçlü pozisyon olan Hazine Bakanlığı koltuğundadır. Viyanalı Yahudi Felix Frankfurter Dış işleri bakanlığı yanında Başkan'ca Amerikan Anayasa Mahkemesi Üyeliğine de atanmıştır. General Hugh Johnson bu kişi için "Amerika'daki en güçlü insan!" tanımını yapmakta ve devletteki en üst 125 göreve kendi adamlarını atadığını bildirmektedir. Yahudi Ben Cohen bunlardan biridir ve görevi "reform yasalarını" hazırlamaktır. Cohen'in hazırladığı yasa taslakları Başkan tarafından onaylanarak kongreye sunulmakta ve genelde ufak tefek değişikliklerle kabul edilmektedir.

Hitler'in ülkesini bizim şimdi içinde bulunduğumuz Yahudi boyunduruğundan kurtarması Yahudileri paniğe sevk etmiş ve tüm dünyada ırkların eşitliği propagandası başlatılmıştır. Eşitlik Komünist ve Yahudilerin uydurduğu bir ideal olarak tüm dünyada halkalara benimsetilmeye çalışılmaktadır.

Eleanor Roosevelt bu akımın ülkemizdeki temsilcisi olarak zencilerle olan ilişkileri düzenlemektedir. Dönme bir Yahudi aileden geldiği söylenen başkan Roosevelt bu söylentiye, "Bunda ne var? Yahudiler de bizim gibi insandır!" diyerek cevap vermiştir. Aslında Yahudiliğinden çok Başkan'ın komünist olup olmadığı önem taşımaktadır. Tanınmış eğitimcilerden Dr. Wirt'ün bir gazeteye verdiği demeçte kendisinin "komünist diktatörlüğün" tartışıldığı bir gizli toplantıya davet edildiğini söylemesi ortamı kızıştırmıştır. Demeç verildiğinde güney sahillerinde arkadaşları Normahal ve Vincent Astor ile balık tutmaya gitmiş olan Başkan, dönüşünde tren istasyonunda kendisine en bağlı Demokrat senatörlerle görüşerek derhal bir komisyon oluşturmuş ve Dr. Wirt'ün söylediklerinin araştırılmasını istemiştir. Göstermelik kurulan bu komisyon daha sonra hiçbir delil bulamamış olsa da Dies Komisyonu gizli raporları 700'den fazla federal çalışanın "Barış ve Demokrasi Cephesi " ismi altında komünist faaliyetlerde bulunduğunu söylemektedir.

Dies Komisyonu Başkanı Kongre Üyesi Martin Dies, yaptığı bir konuşmada aşağıdakileri söylemektedir:

"Amerikan Barış ve Demokrasi Cephesi Moskova'da düşünülmüş, Amsterdam'da kurulmuş ve Fransız komünist Henri Barbusse tarafından Amerika'ya taşınmış bir örgüttür. Örgütün amaçları Komünist Partisi'ne üye kazandırmak, Amerikan savunma sanayini sabote etmektedir. Bu örgüt Amerika'daki Sovyet casus teşkilatına adam yetiştirmektedir." (Kongre Tutanakları 31 Ekim 1939)

Dr. Wirt'ün gazete demeci üzerine yapılan kongre soruşturmasında bahsettiği toplantının yapıldığı, kendisinin davetli olduğu ve toplantıda "diktatörlük" yönetiminin tartışıldığı tutanaklara geçmiştir. Dies Komisyonu soruşturmasında Başkan'ın eşi Bayan Roosevelt'in soruşturulanlarla beraber gelerek komisyonun karşısına geçmesi, Amerika'da skandal olarak nitelendirilmiştir. Bayan Roosevelt'in bu hareketinin iki nedeni

olabilir: Komisyonun yaptığı soruşturmayı protesto ederek komisyon üyelerini rahatsız etmek veya soruşturulan komünistlere sempati ve desteğini göstermek. Bayan Roosvelt'in komünist ve Yahudi hayranlığı bilinmekte olup 31 Aralık 1938 tarihli Liberty Magazine dergisine verdiği demeçte, "Yahudiler Hıristiyanlardan zekidirler. Bu nedenle Yahudiler kıskanılır ve haksızlığa uğrarlar!" demiştir.

Kızıllar

"Mason kardeşlik prensiplerimiz doğrultusunda ezilen işçi kesimlerin yanında gözükerek mücadelemizde onları sosyalist, anarşist ve komünist saflara katmalıyız. Yasal sistemlerce desteklenen aristokrasi, işçi sınıfların daha verimli olabilmeleri için sağlıklı, iyi beslenmiş ve güçlü olmalarını ister; biz ise bunun tam tersini hedefleriz."

Protokol 3'ten alıntı

Komünizm ve Bolşevizm'i Yahudi problemini iyi bilmeden anlamaya imkân yoktur çünkü bu akımlar bankacılık ve para sistemleri sonucu ortaya çıkarlar. Komünizmin kurucuları Karl Marx ve Frederick Engels Yahudi'dir. Komünizm dünyayı ele geçirme planları içinde Yahudi İhtiyar Meclisi için altın kadar önemli bir faktördür. Bankacılık ve para sistemleri yoksulluk ve sosyal patlamaları ateşlemekte kullanılarak halklar komünizme itilir.

Lamont ailesinin hikâyesi yukarıda anlatılanlara en iyi örneklerden biridir. Ailenin babası Thos. W. Lamont, J. P. Morgan&Company ortağı olup aynı zamanda Brüksel Konferansı'nda Amerikan devletinin temsilcisidir. Baba Lamont yaşamını dünya "Altın Standardına" adamışken oğul Corliss Lamont tanınmış bir komünisttir. Warburg ve Schiff'in Troçki'yi finansal olarak desteklemeleri de bu ironiye başka bir

örnektir. Aslında Yahudi sermayesi olmadan komünist hareketin ayakta kalması imkânsızdır.

Komünizmin Amerika'ya sıçraması ABD'nin Sovyetler Birliği'ni resmen tanımasıyla başlamıştır. Basına sızan haberlere göre yapılan anlaşmada Sovyetler Amerika'da komünist faaliyetleri yayma girişiminde bulunmayacaklarına söz vermişlerdir. Hükümetimiz Sovyetler Birliği'ni resmen tanıdığı sırada dünyadaki pek çok devlet Sovyetler Birliğini 3. Enternasyonal'i desteklediği için tanımamaktaydı. Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki anlaşma Franklin D. Roosevelt ve Yahudi Maxim Litvinoff (Finkelstein) imzalarını taşımaktadır. Görünüşte ülkeler arası ticaret hacmini arttırmayı amaçlayan bu anlaşma sonucu ticaret hacmi artmamış sadece Amerikan kabinesindeki Yahudi bakanların sayısı artmıştır. Başkan Roosevelt eski vali Woodring'i Almanlarla savaşa yanaşmadığı için Savaş Bakanlığından almış ve yerine New Yorklu Henry L. Stimson'ı atamıştır. Roosevelt'in kabinesindeki Yahudilerin dökümü aşağıdaki gibidir:

Hazine Bakanı: Henry Morgenthau, New York, Yahudi;

Savaş Bakanı: Henry L. Stimson, New York, Kuhn, Loeb&Co. (Rothschild Bankası) avukatı, Yahudi;

Deniz Kuvvetleri Bakanı: Frank Knox, Chicago, Daily News Gazetesi yayıncısı (Rothschild gazetesi), Yahudi;

İçişleri Bakanı: Harold F. Ickes, Chicago, "Komünist Amerikan Sivil Özgürlükler Sendikası üyesi.

Amerikan kabinesi Amerikan halkının çeşitli kesimlerinden gelen temsilcilerle halkın tümünü temsil etmek durumunda olsa da Roosevelt kabinesinde Yahudilerin temsiline önem vermiştir. Bu kabinede ayrıca New York ve Chicago dışı bakan yoktur. Bu kabineyle Amerika'nın 2. Dünya Savaşı'ndan uzak kalma şansı yoktur. Amerika'nın savaşa girerek kurtarmak istediği halk İngilizler değil Avrupa Yahudileridir.

Başkent Washington D.C.'de resmi kurumlarda çalışan 18.000 Yahudi arasında en önemli kişi Başkan'ın Anayasa Mahkemesi Üyeliğine atadığı Felix Frankfurter'dır. Bu kişi ayrıca komünist "Amerikan Sivil Özgürlükler Sendikası" liderlerindendir.

Birleşik Maden İşçileri Sendikası üzerinde yapılan araştırmada Amerikan Sivil Özgürlükler Sendikası için aşağıdaki bilgiler bulunmuştur:

"Amerikan entelektüel sınıfında yaygın olan ve konuşma, basın, toplantı özgürlüklerini destekleyen Amerikan Sivil Özgürlükler Sendikası New Yok'ta merkezi bulunan Amerikan komünist hareketinin belkemiğini oluşturan, halen olağanüstü Savaş Kanunu nedeni ile tutuklu komünist ajanların serbest kalması, Bolşevik propaganda ile uğraşan ve yurt sathında örgütlenmiş bir sendikadır."

Yukarıdaki alıntı Dies Komisyonu'na verilen ifadelerden gelmektedir. Sivil Özgürlükler hareketi başkanı Roger Baldwin Dies Komisyonu'na Amerikan Hükümeti'ni zor kullanarak devirmek amacında olduklarını ifade etmiştir. Felix Frankfurter ve Harold Ickes'in bu örgütün üyeleri olduğu ve örgütün Komünist Partisi'nin hukuk ayağını oluşturan "Uluslararası İşçi Haklarını Savunma Örgütü"'nü desteklediği bilinmektedir. Uluslararası İşçi Haklarını Savunma Örgütü Kuzey Carolina'da polisleri öldüren katillerin savunmasını üstlenmekle ünlenmiş bir kurumdur. Bu katiller Yahudi medyası tarafından özgürlük kahramanları diye tanıtılmışlardır.

3 Ocak 1940 tarihli raporda Dies Komisyonu aşağıdakileri bildirmektedir:

"Washington, D.C.'de yapılan Amerikan Barış ve Demokrasi Birliği toplantısı tutanaklarında resmi kurumlarda örgütlenmeye karar verildiği beyan edilmektedir. Amerikan Barış ve Demokrasi Birliği, Komünist Parti tarafından finanse edilen bir kuruluştur."

Amerikan Maden İşçileri Sendikasını araştırmak üzere kurulan özel komisyon aşağıda özeti verilen Komünist Parti programını ele geçirmiştir:

(1) Tüm federal ve eyalet hükümetlerinin devrilerek anayasal yönetimin yıkılması.

(2) Amerikan Sovyeti'nin ülkede en üst kurum haline getirilmesi ve 3. Komünist Enternasyonal'e bağlanması.

(3) Tüm sosyal, ekonomik ve siyasi kurumların ortadan kaldırılmaları.

(4) Tüm sendikaların ele geçirilerek tek bir sendika altında toplanmaları.

Amerika'daki devrimci liderlerin Amerikan İşçi Federasyonu'nda kontrolü ele geçirmeye çalıştıkları bilinmektedir. Amerika'da bulunan küçük sendikaların her iş kolunda tek sendika amacı ile bir araya toplanma çalışmaları da sürmektedir." (68. Kongre Belgeleri Senato tutanakları No. 14, sayfa 2 - 6)

Devrimci liderlerden Ezra Chase Dies Komisyonu'na verdiği ifadesinde Amerikan sendikalarının büyük ve tek bir sendika altında toplanmasındaki amacın savaş anında genel greve giderek Amerika'da devrim yapmak olduğunu söylemektedir.

Dies Komisyonu Raporu

"Görülmeyen bir gücü kim alt edebilir? Görülmeyen güç bizim gücümüzdür. Hıristiyan Mason örgütleri amacımıza hizmet ederken gücümüz her zaman görünmez olacak hatta zafer anımızda bile insanlar tarafından bilinmeyecektir."

Protokol 4'ten alıntı

Amerikan Temsilciler Meclisi Dies Komisyonu ismi altında anti-Amerikan hareketleri incelemek için bir kurul oluşturmuştur. Bu komisyon aşağıdaki kişilerden oluşmaktadır:

Martin Dies, Başkan, (Texas);

Joe Starnes (Alabama);

John J. Dempsey (New Mexico);

Jerry Voorhis (California);

Jas. E. Casey (Massachusetts);

N. M. Mason (Illinois);

J. Parnell Thomas (New Jersey).

Bu listedeki ilk dört isim Demokrat Parti üyesi diğerleri ise Cumhuriyetçi Parti üyeleridir. Komisyon ilk başta Amerika'daki Nazi faaliyetlerini incelemiştir. Komisyona göre "Alman-Amerikan Konfederasyonu" Alman hükümeti ile bağlantılıdır. Fritz Kuhn bu konfederasyonun üye sayısını 20.000-25.000 olarak bildirirken Adalet Bakanlığı bu sayıyı 1937 yılında 6.500 olarak belirtmektedir. Komisyon ayrıca 10.000 üyeden oluşan "Amerikan İtalyan Siyah Gömlekliler Alayı"nın varlığından söz etmektedir. Komisyon Alman-Amerikan Konfederasyonu'nun yabancı bir devletin ajan örgütü statüsünde görülmesini tavsiye etmektedir.

Komisyon araştırmalarını Amerika'daki komünist örgütlere yönlendirdiğinde Yahudi medya ve dolayısı ile Başkan'dan büyük tepki almış hatta kapatılma tehlikesiyle karşılaşmıştır. Amerikan Kızıl Tugayları üzerindeki araştırılmanın durdurulması ile başlayan Beyaz Saray, Yahudi medyası ve Dies Komisyonu sürtüşmesi Temsilciler Meclisi'nin komisyonun devamı konusunda verdiği 320 lehte oyla aşılmıştır.

Dies Komisyonu komünist faaliyetler üzerinde yaptığı araştırmayı aşağıdaki şekilde özetlemektedir:

"Komünizmin dünya çapında devrimci bir siyasi akım olduğu sosyalist cumhuriyetlerin Sovyetler altında toplanmak istendiği tespit edilmiştir. Komünist etik devrimi her yoldan mubah kabul etmektedir. Bir zamanlar 'Sovyetler Birliğini Savunmak' amaçlı görülen komünist hareket bugün Sovyet reji-

mini diğer ülkelerde yaymayı amaçlamaktadır. Yapılan araştırmalarda Amerika'da da proletarya diktatörlüğü kurulmasının amaçlandığı tespit edilmiştir. Başa geldiğinde bireysel özgürlükleri ortadan kaldırmak isteyen bu siyasi hareket Amerika'da her zaman bireysel özgürlükleri savunmanın arkasına saklanmaktadır." (76. Kongre Belgeleri Temsilciler Meclisi Tutanakları sayfa 26 – 29)

"Komünist hareket Amerikan Hükümeti içine sızmıştır. Dolayısıyla bazı komünistler federal ve eyalet sisteminde yer almaktadırlar. Bu hareket zencileri kışkırtarak Amerika'da iç savaş veya halk ayaklanması yaratmaya çalışmaktadır. Komünist hareket kendisine muhalefet eden her sesi iftira atmak suretiyle susturmaktadır."

Komisyonun bulguları adeta Yahudi Protokollerinden alınmış bölüm özetleri gibidir. Yahudi Protokollerinde belirlenmiş amaçlar yine aynı protokollerde belirtilen yöntemlerle elde edilmeye çalışılmaktadır.

Bugün Amerika'daki komünistler Dies Komisyonu raporuna göre Komünist Parti dışında pek çok değişik kurum ve kuruluş altında yer almaktadırlar. Tüm bu kurum, organizasyon ve kuruluşlarının finansmanı Moskova ile bağlantılı yapılmaktadır. Rusya'da devrim olduğu zaman o ülkede bulunun komünist sayısının seksen katı bu gün Amerika'da mevcuttur. Amerika'da komünist teşkilatlanma 800 değişik kurum, 600 gazete, 62 gençlik örgütü, 200 kültür derneği, 33 savunma organizasyonu ve 6.500.000 üye ile yoluna devam etmekte ve yıllık 10.000.000 dolar harcama yapmaktadır.

Komisyona ifade veren General George Van Horn Mosely Amerika'nın karşı karşıya olduğu komünizm tehlikesi ve bunun arkasında yatan Yahudi finansmanını açıkça belirtse de komisyon bu ifadeyi tam olarak tutanaklara geçmemiştir. Komisyonu ifadeleri tam olarak tutanaklara geçmekten alıkoyan adeta gizli bir el vardır. Komisyon Başkanı Martin Dies'in tekrar

seçilememesi için yapılan kampanyada şimdiye kadar 250.000 dolar harcanmıştır. Radyo ve medya ile her şeyi yöneten bu gizli el aslında Paris'te yaşayan Jeroboam Rothschild ya da yeni ismiyle Georges Mandel'den başkası değildir.

Federal Rezerv Sistemi

"Bu dolaşımdaki para miktarı kişi başı gereksinimlere göre olmadığından işçi kesiminin tüm yaşamsal ihtiyaçları karşılanmamaktadır. Hâlbuki para arzı nüfus artışına orantılı olmalı ve bebekler bile doğdukları gün itibarı ile bu hesaba katılmalıdırlar. Para arzının revize edilmesi tüm dünya için büyük önem taşımaktadır."

Protokol 20'den alıntı

Para arzındaki oynamalar ve kredi sistemleri Yahudi İhtiyar Meclisi'nin dünya ekonomisini sömürmesi için en uygun araçlardır. Mürekkep faiz de bir para kazanma yolu olsa bile Yahudiler için oldukça yavaş bir getiri kaynağı olarak görülmektedir. Para arzının kontrol edilerek zengin daha zengin fakir ise daha fakir hale getirilir, zayıfın malı kuvvetli tarafından alınır, büyük servetler ve büyük fukaralıklar yaratılır.

Para arzı sağlam olan bir ekonomi para ve kredi manipülasyonlarından zarar görmez çünkü piyasalardaki kredi miktarı tamamen para arzına bağlıdır. Para arzı arttıkça kredi tabanı da genişler. Kredi koşulları doğal olarak finansör ve müşterinin ihtiyaçları doğrultusunda belirlenir ancak piyasada krediyi geri ödeyecek para bulunmadığı hallerde kredi sistemi çalışmaz. Kredi sistemini düzenlemek için para arzını kontrol eden bir üst mekanizmaya gereksinim vardır.

Rothschildlar ortaya çıkana kadar kral ve imparatorlar para arzını ellerinde tutan en üst mercilerdi. Amerika'da anayasa milletin iradesini Kongre'ye vermiştir.

Anayasa yapıldığında eyalet bankaları gümüş ve altın karşılığı para basarak para arzını karşılamaktaydılar. Bu sistem İç Savaş sonuna dek sürmüştür. İç Savaş sonrası milli bankalar Amerikan Devlet Tahvilleri karşılığı para basarak para ve kredi arzını düzenli halde tutmuşlardır.

Rothschild ailesinin etkisi altında dünya bankacılık sistemi hükümetlerden özel bankacılara geçmeye başlamıştır. Bank of England dünyadaki diğer merkez bankalarına örnek olarak gösterilmektedir. Federal Rezerv Sistemi kurulduğunda Amerikan Hükümeti para basımı arzının düzenlenmesinde söz sahibi olmak istemiştir. Federal Rezerv Sistemi Amerikan halkının kendisine anayasa tarafından verilen bankacılığı düzenleme hakkını Kongre üyelerine vermesi dışında bir şey değildir.

1907 yılındaki panik New York Rezerv bankalarının ticari bankalara mevduatlarını geri ödememesi ile başlamış ve rezerv bankasından para alamayan ticari bankalar müşterilerine mevduatlarını ödeyememişlerdir. Problem para arzını arttırmadaki zayıflık ve dolaşımdaki para kıtlığından kaynaklanmıştır. Zaten o yıllarda tüm dünyada ticaretin gereksinimlerini karşılayabilmek için para sistemlerinde radikal değişiklik yapılması istekleri bulunmaktadır. Kongre dünyadaki bankacılık sistemlerini incelemek üzere para komisyonunu kurmuş ve başına Rhode Island senatörü Nelson W. Aldrich'i atamıştır. Komisyon birkaç kere Avrupa'ya giderek araştırmalarda bulunmuş ve iki yıl sonra kimsenin okumadığı beş bin sayfalık bir rapor hazırlamıştır. Bu süreçte bankacılar, çiftçiler, tüccarlar, işçiler ve medya bir daha depresyon veya panik çıkmayacak bir bankacılık sistemi istemektedirler.

Başkan Wilson'un 1912 seçim kampanyasındaki en önemli sözlerinden biri bankacılık reformudur. Seçim sonrası Başkan Kongre'ye sert bir mesaj yazarak eldeki sistemin yetersizliğini belirtmiş, ticaret ile endüstrinin ihtiyaçlarına cevap verecek yeni bir sisteme olan ihtiyaca vurgu yapmıştır. Başkan mesajın-

da işsizliğe çarelerden, yüksek maaş ve fiyatlardan söz etmiştir. Başkan seçim kampanyasındaki konuşmaları ve Kongreye yazdığı bu nottan anlaşılacağı üzere para ve kredi arzını genişletecek yeni bir sistemi istemektedir. Bu noktada yönetim ile bankacılar arasında bir mücadele başlamıştır. Bankacılar para ve kredi arzına yetkili bir merkez bankasının kurulmasını ve bu merkez bankasını da kendilerinin yönetmelerini istemektedirler. İstekleri gerçekleşmediği halde bankacılar milli statüden vazgeçeceklerini söylemektedirler. Yönetim ise para arzını merkezi hükümet kanalıyla yapmak ancak krediyi bankalar kanalıyla düzenlemekten yanadır. Daha sonra basılacak paraların hangi koşulları taşıyacağı ve basılacak yeni paraların banknot mu yoksa devlet kâğıdı hüviyeti mi taşıyacağı da bankacılar ve hükümet arasında tartışılmıştır.

Federal Rezerv Sistemi bu tartışmalar sonucu kurulmuştur ve sonuçta tüm taraflar yaratılan sistemden memnun kalmışlardır. Başkan Wilson yeni sitem için, "Bu yeni sistem ticaret ve endüstrinin bağımsızlıkları ve halkın para arzındaki dalgalanmalar sonucu servetini kaybetmeyeceklerinin teminatıdır!" demiştir.

Tam bankacılık ve para sistemlerinde reformlar devam ederken Rothschildlarla bağlantılı Alman Yahudi'si Paul Warburg Amerika'ya göç etmiştir. Frankfurt-Maine'deki Rothschild bankasında çalışan Warburg, Amerika'da yine bir Rorhschild bankası olan Kuhn, Loeb&Company'de işe başlamıştır. Paul Warburg hakkında Aralık 1918 tarihli Deniz Kuvvetleri istihbarat raporu aşağıdaki gibidir:

"Warburg, Paul, New York City, Alman; 1911 yılında Amerikan tabiiyetine geçmiştir. 1912 yılında Kayser tarafından madalyaya layık görülmüştür. ABD Federal Rezerv Sistemi Başkan Yardımcısı'dır. Almanya'da çok zengin ve ünlü bir banker olan şahıs, Alman finansmanını Lenin ve Troçki'ye aktarmakla tanınmaktadır. Şahsın kardeşi Alman Gizli Servisi'nde üst düzey bir yetkilidir."

Yukarıda bahsedilen gizli servis üyesi olan kardeş Felix Warburg'dur. Kendisi de Amerika'ya göç etmiş ve Kuhn, Loeb&Co.'de çalışmaya başlamıştır. Amerika'ya gelir gelmez Paul Warburg tanınmış New Yorklu bankerleri bir toplantıya çağırarak Amerikan bankacılık sistemi için bir reform planı sunar ve bu plan bankacılar tarafından heyecanla kabul edilir. Bu teklif daha sonra konu üstünde iki yıl çalışıp beş bin sayfa rapor yazan Aldrich Para Komisyonu'na sunulur ve komisyon tarafından da kabul edilir. Para Komisyonu özünde Bank of England ana sözleşmesi olan teklifi kanun teklifi olarak Kongre'ye sunar ve Aldrich Kanunu kabul edilir.

Kanun sonrası Demokratlar derhal kanuna muhalefete başlarlar çünkü bu kanun Amerikan Merkez Bankası yetkilerini özel bankalara devretmektedir. Birinci ve İkinci Birleşik Devletler Bankaları deneyimleri göz önüne alındığında yeni kanun Demokratlar için kabul edilemezdir. Cumhuriyetçi Parti'nin seçim yenilgisi sonucu başkan Wilson ve Kongre'de Demokratlar kazanır. Artık Aldrich Kanunu'nu yeniden yazmanın veya en azından halk tarafından kabul edilebilir hale getirmenin zamanı gelmiştir. National City Bank Yönetim Kurulu Başkanı Frank A. Vanderlip bu olayı anılarında anlatmıştır. Anılara göre Vanderlip, J.P. Morgan&Company'den Henry Davidson ve Kuhn, Loeb&Company'den Paul Warburg Georgia Savannah'daki Jekyll Adası'nda buluşarak yasayı gerek Demokrat Parti'yi gerekse Başkan Wilson'u tatmin edecek ancak özü değişmeyecek hale getirdiler. Bu yasayı tüm oyuncular ve taraflar benimsedi. Cumhuriyetçi Parti kanunu eski Aldrich Yasası'nın aynısı olduğundan, Demokrat Parti üyeleri kanunu kendileri çıkardıklarından, Carter Glass Bankacılık ve Para Komisyonu Başkanı olduğundan, Paul Warburg ise yasa kendi ürünü olduğu için benimsediler.

Başkan Wilson, McAdoo ve Glass başkaları tarafından şekillendirilen yasayı Kongre'den geçirmek dışında yapacakları başka bir şey yoktu. Federal Rezerve Sistemi de Rothschild ailesine ait bir fikirdir ve aynı gruplar tarafından ABD'ye empoze

edilmiştir. Paul Warburg'un Amerika'ya bankacılık sistemimizi değiştirmek için geldiği ve kendisi ve Rothschild ailesinin o zamandan beri bir dünya savaşı çıkmasını bekledikleri açıktır.

Warburg ve Rothschild ailesi çıkacak dünya savaşının para ve kredi ihtiyaçlarını arttıracağından ve değer kaybeden para üzerinden büyük rantlar kazanacaklarından emindirler. Bu adamlar ABD'nin savaş esnasında dünyadaki en büyük üretici olarak büyük miktarlarda altın kazanacağını bilmektedirler. Artan altın rezervlerinin para arzını krediler kanalıyla arttıracağı, ortaya çıkacak enflasyonun Amerika'da refahı yükselteceği ve dünya refah seviyesinin de bundan olumlu etkileneceği açıktır. Dolayısı ile böyle bir şey Rothschildların işine gelmez ve durdurulması gereklidir. Bu nedenle Amerika Jeroboam Rothschild ve haleflerine teslim edildi. Daha önce Amerikan ekonomisi ve vatandaşlarının üzerinde Morgan&Co, Kuhn, Loeb&Co firmaları, bankalar ve onların iştirakleri sayesinde dolaylı hâkimiyeti olan Rothschild ailesi artık mutlak hâkimiyet sahibidir.

1920 Ve 1930 Deflâsyonları

Orijinal Federal Rezerv Yasası'nda kullanılan terim ve dil o kadar muallâk ve anlaşılmazdır ki gerek Başkan gerekse Kongre üyeleri bu metni anlamaktan acizdirler. Belki Başkan bu yasada istediği değişikliklerin yapılması sonucu sistemin eskisinden daha iyi olacağını düşünmüştür. Belki Başkan yapacağı değişikliklerle bu yasanın halkın ve sanayinin amaçlarına hizmet eder hale geleceğini ummuştur. Başkan böyle bir şeyi amaçlasa da sonuç bunun tam tersi olmuştur. Yasa değiştirildikten sonra anayasaya aykırı şekilde para basmaya ve para arzını kontrol etmeye tek yetkili "Federal Rezerv Kurulu" oluşturulmuştur. Yahudi İhtiyar Meclisi'nin istediği tüm değişiklikleri yapan Amerikan Kongresi yarattığı bu yeni kuruma

daha önce var olan Birinci ve İkinci Birleşik Amerika bankalarının üstünde yetki vermiştir. Federal Rezerv Kurulu'nun kurulmasını takiben başkan Paul Warburg'u önce bu kuruma Başkan Yardımcısı olarak atamış birkaç ay sonra da Başkanlığa yükseltmiştir. Warburg bu pozisyonu istifa ettiği 1919 yılına kadar korumuştur. Aynı tarihte William G. McAdoo Hazine Bakanlığı'ndan istifa etmiş ve yerine eski Tarım Bakanı David Houston geçmiştir. Yine aynı tarihlerde Barney Baruch Edward M. House'ın ayağını kaydırarak başkanın en yakın danışmanı haline gelmiştir.

İşte 1920 deflâsyonunun sahnelendiği durum bu şekildedir. Ticari bankaların ellerindeki yasal bonoları Federal Rezerve bankalarında ıskonto ile kırdıramamaları ülkede büyük bir kaos yaratmıştır. Daha önce defalarca sahipleri tarafından istenildiğinden nakde çevrilebilecek olduğu söylenen hazine bonoları savaşı finanse edilmek için basılmış ve halk tarafından büyük talep görmüştür. Federal Rezerv sisteminin kredi musluklarını açacağından emin olan bankalar halka verdikleri kredi miktarlarını iyice arttırmışlardır. Ancak bir anda ve hiçbir ön uyarı yapılmadan Federal Rezerv Yönetimi ticari bankalara verdiği kredileri durdurma kararı almıştır. İlk başta deflâsyonun Japonya gibi ülkelerdeki yüksek yevmiye ücretleri ve fiyatlara reaksiyon olarak geliştiğini belirten federal yetkililer 15 Mayıs 1920 Federal Danışma Kurumu, Federal Rezerv Kurulu ve Federal Rezerv bankaları başkanlarının yaptıkları toplantılarının tutanaklarının açıklanması üzerine hata yaptıklarını kabul etmişlerdir.

Kimsenin derinlemesine araştırmadığı bu toplantı tutanaklarında bu yetkililerin ne teklif ettikleri, neleri neden ve nasıl yaptıkları detaylıca verilmektedir. Özetle bu yetkililer toplantılarda artan fiyat ve yevmiye ücretlerinin kontrol altına alınması gerektiğine, insanların dünyadaki talebe cevap verecek kadar çok çalışmadıklarına karar vermişlerdir. Tüm bu yanlışlıklar bu yetkililere göre para arzını sınırlayarak ve kredi musluk-

larını kapatarak aşılacaktır. Toplantıya katılan yetmiş banker içinde bu para ve kredi arzını kısıtlama önerisine karşı çıkan sadece iki bankacı olmuştur. Bu da göstermektedir ki ne kadar bilgili ve akıllı olurlarsa olsunlar bir ülkenin ekonomisi bir grubun tekeline bırakılmamalıdır. Bu karar sonucunda karara katılan bankerlerden pek çoğu iflas etmiş ve her şeylerini kaybetmişlerdir

Alınan karar sonrası Amerikan ekonomisi tarihinde görülmemiş bir panik ve yıkım ortaya çıkmıştır. Bu yıkım içinde en fazla zararı mevduat sahipleri ve ticaret ile sanayiye kredi veren bankalar çekmişlerdir. Pek çok kurum iflas etmiş, binlerce kişi intihar yoluyla kendi canını almış ve milyonlarca insan sefil olmuştur. Devlet tahvilleri ve hazine bonoları değerlerindeki düşüş bunların rehin karşılığında kredi veren bankaları batırmıştır. Bu depresyon öncesi ABD Gayri Safi Milli Hâsılası 500-600 milyar dolarken kriz sonrası 250-300 milyar dolar düzeyine gerilemiştir. Bu ekonomik kriz sayesinde uğranan zarar savaş giderleri de dâhil olmak üzere kuruluşundan 1914 yılına kadar Amerikan hükümetlerinin yaptığı tüm harcamalardan daha fazladır.

Amerikan devletinin iflasını önlemek amacıyla sonunda Federal Rezerv bankaları kredi musluklarını açmışlar ve 1927-1929 arası piyasalarda bir bahar havası esmiştir. Ancak esen bahar havası 1929 yılında spekülasyonlara neden olmuş ve bu nenle Federal Rezerv bankaları tekrar deflasyonist uygulamalara başlamışlardır. On sene içinde Gayri Safi Milli Hâsılasını 400 milyar dolar seviyesine getirmiş olan Amerikan ekonomisi yeniden % 40-50 kayba uğramıştır. 1930 yılında Federal Rezerv bankalarının açıkça aldıkları deflasyonist önlemler 1920 krizini atlatan bankerleri, işçileri, aileleri ve özellikle çiftçileri fena vurmuştur. Ürün fiyatlarının üretim fiyatlarından düşük hale gelmesi sayesinde çiftçiler ev ve arazilerini kaybetmişlerdir. Fabrikaların kapanması sonucu 12 milyon işçi işten atılmıştır. Son iki kriz daha önce 1907 yılında yaratılan suni panikten çok daha büyük zararlara neden olmuşlardır çünkü

1907 krizi bankaların para musluklarını açmasıyla kısa sürede atlatabilmiştir. 1907 yılında Yahudi İhtiyar Meclisi'nin Amerikan ekonomisi üzerinde henüz mutlak kontrolü yoktur.

Ekonomik ve krizleri önlemek için para arzını kontrol etme yetkisiyle donatılmış Federal Rezerv Sistemi maalesef amacının aksine son üç büyük krize tek başına neden olmuştur. 1920, 1930 ve şimdi yaşanılan ekonomik krizleri atlatmanın tek yolu piyasalara para enjekte edilmesi ve para piyasalarının Federal Rezerv Sistemi isimli despottan kurtarılmasıdır. Bugün İngiliz bankacılık kanunlarının ülkemize adapte edilmesi Federal Rezerv Bankacılık Sistemi'nin tekel haline getirilmesine neden olmaktadır. İngiliz vatandaşları da merkez bankası kanunları sonrası kredi musluklarının kapanması, paradan gümüşün çıkarılması ve para arzının tekelleştirilmesini bizim gibi anlayamamışlardır. Ancak İngilizlerin bizden iki konuda üstünlükleri vardır:

İngiliz halkı merkez bankalarının tekelleştirilmesi ve daha sonra bu tekel hakkının sekiz kere uzatılması için Yahudi bankerlerden imtiyaz ücreti almıştır. Oysa biz Federal Rezerv Sistemi tekelini süresiz ve ücretsiz olarak Yahudi İhtiyar Meclisi'ne devretmiş durumdayız.

İngiliz Merkez Bankası ve diğer merkez bankaları halka düşük faiz oranlarıyla kredi verme hakkına sahip iken bizim Federal Rezerv bankalarımız sadece üye bankalara kredi verebilmekte ve kendisini "bankaların bankası" diye nitelendirmektedir.

1937 Deflâsyonu

"Politikada başarı yapılan işlerin gizli kalmasına bağlıdır. Yapılan ve söylenenlerin aynı olması gerekmez."

Protokol 7'den alıntı

Federal Rezerv Sistemi ülkeye yeterli para arzı ve kredi sağlamak amacıyla kurulmuş bir yapıdır. Federal Rezerv Sistemi'nin kuruluşu gündeme geldiğinde Amerika 1907 ekonomik paniğini yeni atlatmaktaydı. Daha önce belirttiğimiz gibi bu suni yaratılmış bir panikti ve para arzındaki sıkışıklık nedeniyle New York bankalarınca tırmandırılmıştı. Federal Rezerv Sistemi de bir daha böyle bir panik çıkmaması amacıyla gündeme gelmişti. New Yok'lu bankacılar sistemin değiştirilmesi için çok uğraşmışlar hatta J. P. Morgan ve First National Bank of New York Başkanı Geo. F. Baker Pujo Komisyonu'na verdikleri ifadelerinde halkın iyiliği için para arzının kontrol altında tutulması gerektiğini vurgulamışlardır. Bu ifadeler o zaman şaşırtıcı olsa da şimdi 1907 ekonomik krizinin Federal Rezerv Sistemi'ni kurmak için tezgâhlandığını göstermektedir

Her ne kadar Başkan Woodrow Wilson'un iyi niyetine inansam da 1920 deflâsyonun nedeni Başkan'ın yanlış politikalarıdır. Paul Warburg isimli Rothschild bankası çalışanını önce Başkan Yardımcısı daha sonra da Başkan olarak Federal Rezerv Sistemi'nin başına atayan Başkan Wilson adeta Aldrich Yasa Tasarısını kaleme alan bu adamı ödüllendirmiştir.

Warburg merkez bankası olgusu içinde deflâsyon hakkını Federal Rezerv Sistemi'nde toplamış ve bunu Başkan Wilson'a kabul ettirmiştir. Warburg deflâsyon süreci başlamadan hemen önce istifa etmiş ve deflâsyonun sorumluluğu büyük seçim zaferi kazandıklarını sanan Demokratların üstüne yıkılmıştır. Demokratlar Federal Reserve Kurulu'nun on iki Federal Rezerv bankası arasında koordinasyon görevi oynayacağını ve üye Federal Rezerv bankalarının kendi yönetim kurullarınca bağımsız kararlar alacağını sanmışlardır. Gerçektenden de kanunen her hangi bir ticari banka elindeki devlet tahvil ve hazine bonolarını bağlı olduğu Federal Rezerv bankasında ıskonto karşılığı bozdurma hakkına sahiptir. Bu yöntemle halkın ve işletmelerin ihtiyaç duyduğu para miktarının piyasaya sokulması amaçlanmıştır. Ancak bu yöntem 1920'de Warburg'un is-

teği üzerine Kongre'ce değiştirilmiş ve yapılan bir değişiklikle Federal Reserve bankalarına kendilerine bağlı ticari bankalarının ıskonto işlemlerini kısıtlama ve devlet tahvilleri ile hazine bonolarını kırmayı ret etmeleri hakkı verilmiştir. Dolayısı ile artık para arzı piyasanın taleplerine göre değil Federal Rezerv Kurulu'nun inisiyatifinde gerçekleşmektedir. 1920 yılındaki panikte Federal Rezerv bankaları bu hakları kullanmışlardır. Para arzını düzenleyen bu tekel sayesinde 1920 ve 1930 yıllarında ekonomik depresyonlar gerçekleştirilmiştir. Federal Rezerv Sistemi yönetiminin aldığı her karar ve Kongre'nin onayladığı her yasa değişikliği ülkeyi merkez bankacılığı sistemine taşımakta ve ülke ekonomisinde ölüm-kalım durumu yaratmaktadır. Yasa dışı olarak Federal Rezerv Kurulu para arzını denetleyip düzenleyen "Serbest Piyasa Komisyonu" oluşturmuş ve başına New Yok Federal Rezerv Bankası Başkanı'nı atamıştır. Bu kurulan komisyon New York ve Chicago piyasalarında tahvil ve bono alım satımlarıyla para arzını kontrol etmeye ve Federal Rezerv banka bonolarını çıkartmaya yetkili kılınmıştır. Para arzını kısıtlamak için bu komisyon piyasalara bono ve tahvil satmaya yetkilidir.

Bu yeni kurum dolayısıyla üye bankaların hazine bonoları ve devlet tahvillerinin ıskonto edilerek para arzını arttırma yetkilerini ortadan kaldırmaktadır. Aradaki fark "Açık Piyasa Komisyonu"nun Amerika'nın ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu tek başına belirleme yetkisidir. Hâlbuki bizim eski sistemimizde ticari, sanayi işletmeler ve ticari bankalar para arzını belirlemekteydiler.

1932 yılı seçim kampanyasında Roosevelt Başkan Hoover'ı depresyon karşısında yeterli önlemleri almamakla suçlamıştır. Bu seçimde hiçbir parti veya aday merkez bankası sisteminin geliştirilmesi ve yetkilerinin arttırılması üzerine söz etmemiştir. Ancak 1935 Bankacılık Yasası söylenenlerin aksine merkez bankası sürecinde son rötuşları yapmış ve "Serbest Piyasa Komisyonu"nun yetkilerini daha da arttırmıştır. Bu kanun uyarınca başkan Roosevelt Marriner S. Eccles'i komisyon başkanı

olarak atmıştır. Bu komisyon deflasyonist Profesör Miller dışında tamamen yeni üyelerden oluşturulmuştur.

İlk Federal Rezerv Yasası bankaların Federal Rezerv bankalarında aşağıdaki rezervleri tutmalarını ön görmektedir: Küçük şehirlerdeki bankalar mevduatın % 7'si, Rezerv bankalarının bulunduğu şehirlerdeki bankalar % 10, merkezi Rezerv bankalarının bulunduğu şehirlerdeki bankalar % 13.

Bu rezervler sadece Federal Rezerv Kurulu tarafından denetlenebilirler. Zaten bu rezervlerin denetlenmesi ve bankalara ceza verilmesi bu ticari bankaların iflası anlamına gelmektedir. 1935 Bankacılık Yasası bankaların Federal Rezerv bankalarında tutacakları rezerv miktarlarını % 50 arttırmıştır. Aslında zaten "Serbest Piyasa Komisyonu" ile sistem para arzını kontrol etmektedir. Dolayısıyla ticari bankaların tutacakları rezerv miktarlarını arttırmaya gerek yoktur. Bu yeni önlem eskiden uygulanan yöntemin ortaya çıkmasından sonra deflâsyon suçunu başka bir yere yıkmak amacı taşımaktadır. Başkan Roosevelt eski Başkan Hoover'ın hatalarını düzeltmek iddiasıyla seçildiğinden deflâsyon yaratmanın yeni bir yöntemi icat edilmiştir.

26 Ağustos 1936 tarihinde bankaların tutması gerekli rezervleri % 50 arttıran Federal Rezerv Kurulu sonuçlardan tatmin olmadığından 30 Ocak 1937 tarihinde aşağıdaki kararı almıştır:

"1 Mart 1937 tarihi itibarı ile bankaların Federal Rezerv bankalarında tutmaları gereken miktarlar Federal Rezerv Kanunu 19 bölümünde belirtilen miktarların % 100'ü kadar arttırılacaktır."

Bu kararla beraber Federal Reserv bankalarının kasalarında 13.863.000.000 dolar birikmiştir. Bu miktar piyasalarda dolaşımda bulunan para miktarının on katı büyüklüğündedir. Bu rezerv miktarı en az 70.000.000.000 dolar kredi yaratacak güçtedir. Eğer bu para dolaşımda kalsa depresyon olmayacaktır. Dolayısıyla piyasalardan para çekilmesi açıkça depresyon yaratma amacı taşımaktadır.

Bu karar devlet tahvilleri almaya zorlanan küçük bankalarda büyük likidite problemleri yaratmıştır. Bu bankalar halka ve küçük işletmelere kredi veremez duruma gelmişlerdir. Amerika'da uygulanan bu ekonomi rejiminin dünyada örneği yoktur.

1935 Bankacılık Kanunu banka mevduatlarını garanti altına almak için çıkarılmıştır ancak bu yasada Carter Glass tarafından yapılan değişiklikler yasayı Yahudi İhtiyar Meclisi amaçlarına hizmet eder hale getirmiştir. Başkan Roosevelt başta her ne kadar iyi niyetli olsa bile yaptığı atamalarla bu büyük suça ortak olmuştur. Başkan bir basın toplantısında Federal Rezerv Kurulu'nu kurtarmak için piyasadaki bazı fiyatların dengesiz düşmesinden yakınmaktadır. Hâlbuki serbest piyasa ekonomisi uygulamak isteyen Başkan'ın arz ve talep ilişkisi içinde her zaman bazı hizmet veya ürünlerde dengesiz fiyatların olabileceğini bilmesi gerekir.

Bu gün yaşanan deflâsyon ile 1920 Wilson krizi arasında büyük fark vardır. 1920 yılında fiyatlar ve yevmiye ücretleri yüksek para ise değersizdir ancak işsizlik minimum düzeydedir. Hâlbuki beş yıl süren Hoover deflâsyonu sonrası milyarlarca dolar Başkan Roosevelt'in önerileri doğrultusunda harcandığı halde halen 10.000.000 işsiz Amerikalı bulunmaktadır.

Sona Doğru

"Politikanın ahlakla ilgisi yoktur. Ahlaki değerlere sadık bir politikacı başarılı olamaz ve koltuğu hiçbir zaman sağlam değildir. İyi bir politikacının büyük hayalleri ve inandırma gücü olmalıdır. Dürüstlük ve samimiyet gibi geleneksel değerler politikada zayıflık olarak nitelendirilir çünkü bu değerler politikacıya en güçlü düşmanından bile daha fazla zarar verirler. Bu değerler Yahudi olmayanlar için geçerli olabilir ama bir ülkeyi yönetmek için yeterli değillerdir."

Protokol 1'den alıntı

4 Mart 1933 tarihindeki başkanlık konuşmasında Roosevelt aşağıdakileri söylemiştir:

"İçinde bulunduğumuz durum para tacirlerinin beceriksizlikleri ve inatçılıkları yüzünden ortaya çıkmıştır. Bu acımasız para tacirleri halkın kalbinde yargılanacaklardır. Bu adamlar batan kredileri yeni krediler vererek kurtarmaya çalışmışlardır. Kâr amacı dışında gözü başka bir şey görmeyen bu adamların vizyonu yoktur ve vizyonu olmayan insanlar yok olmaya mahkûmdurlar. Bu para tacirleri medeniyetimizin tepesindeki tahtlarından şu anda kaçmışlardır ve biz medeniyetimizi geleneklerimize göre tekrar inşa edeceğiz. Toparlanmamız geleneksel değerlerlerimize geri dönmemizi ve kâr amacı dışında ülkemize hizmet etmemizi gerektirmektedir. Artık sağlam ve yeterli bir paraya ihtiyacımız vardır."

Bu doğru sözler alkışlanmış ve halka ümit vermiştir. Ancak bu konuşmadan bir gün sonra John N. Simpson Başkan'ı aramış ve "sağlam ve yeterli bir para" cümlesindeki amacını sormuştur. Basın raporlarına göre Başkan yanıt olarak hükümetin anayasal hakkını kullanarak para arzını arttırmayı ve piyasaları canlandırmayı amaçladığını bildirmiştir. Şimdiki durumumuza baktığımızda ve yukarıdaki sözleri değerlendirdiğimizde ya Başkan halka yaptığı konuşmada yalan söylemiştir ya da bu konuşmadan bir gün sonra ekonomik planını değiştirmiştir.

6 Mart 1933 tarihinde Başkan ABD'deki pek çok bankayı finansal durumlarına bakılmaksızın kapatma kararı almıştır. Başkan otobiyografisinin 4. sayfasında şöyle demektedir:

"Bir arkadaşım 1917 Seferberlik kanunlarının henüz tamamen kaldırılmadıklarını gösterir bir belge getirdi."

Böyle bir şey doğru olsa bile o kanunlar sadece savaş durumunda ve askeri amaçlara yönelik önlemler için geçerlidir. Başkan aldığı kararla anayasaya aykırı bir işlem yaparak suç işlemiştir. Ayrıca kapatılan bankalar kendi finansal zafiyetlerinden değil 1930'da Federal Rezerv Kurulu'nun aldığı tedbirler sonucu zora düşen müşterileri yüzünden nakit sıkıntısı çek-

mektedirler. Kısaca verdikleri kredileri geri alamayan bankaların mevduat sahiplerine ödeme yapacakları nakit kasalarında yoktur. Bu kaynak ancak Federal Rezerv bankalarından sağlanabilmektedir ancak Federal Rezerv bankaları ticari bankalara yardımı ret etmişlerdir. Dolayısıyla ekonomiyi kurtarmak için tüm bankaların kapatılması değil hükümetin Federal Rezerv Sistemi'ne el koyarak anayasal hakkını kullanması ve piyasaya para arz etmesi gerekmektedir. Bu durumda en hızlı sonuç Federal Rezerv Kurulu yönetimini görevden alarak yerine ticari bankaların ellerindeki devlet kâğıtlarına karşılık kredi verebilecek yöneticilerin atanmasıyla sağlanabilir.

Açıkçası ekonomiyi düzeltmenin yolu deflasyonist Federal Rezerv Kurulu kararları aksine kredi ve para musluklarını açma kararının bir an önce alınması olacaktır. Bu gerçeği Başkan da bilmektedir ve o nedenle halka yaptığı konuşmada bundan bahsetmiştir. Ancak Başkan Amerikan halkına yalan söyleyerek onları yanıltmış ve sonlarını hazırlamıştır.

1929 yılında tüm eyalet ve milli banka sayısı 30.000'dir. Bu sayı 1932 yılında 19.163'e düşmüş, Başkan'ın aldığı yeni kararla ise kalan bankaların 4.541'i kapatılmıştır. Kapatılan bankaların 4.356.799.000 dolar tutarında mevduatına el konmuş ve daha sonra bu miktarın büyük bir kısmının kaybolduğu ortaya çıkmıştır. Başkan otobiyografisinde övündüğü şekilde binlerce banka sermayedarı ve müşterisini anayasamızı ihlal ederek sefil hale düşürmüştür.

15 Ocak 1934 tarihinde yaparak otobiyografisine aldığı Kongre mesajında başkan aşağıdakileri söylemektedir:

"İki önemli prensibi size hatırlatmama izin veriniz. Bunlardan birincisi sağlam bir para arzına sahip olmamız gereklidir. Bu elden geldiğince sağlanmış, günlük yaşamı idame ettirecek ve belirli ölçülerde kredi verecek miktarda piyasalara para sokulmuştur. İkinci önemli prensip ise hükümetin para basma hakkına ve paranın bağlı olduğu değerli metal stoklarının tek sahibi olmasıdır. Bu hükümetimizin değerli metal stoklarına zaman zaman müdahalesini gerektirmektedir."

Bu sözleri John Stuart Mill veya David Ricardo bile daha güzel söyleyemezlerdi. Dolayısıyla Başkan'ın para politikalarını bilmemesi veya haberdar olmaması gibi bir özrü olamaz. Yerçekimi kanunu kadar açık olan piyasaların para ihtiyacı maalesef Federal Rezerv Kurulu'nun inisiyatifindedir.

Yalancılar Ve Hırsızlar

30 Ekim 1938 Hazine Raporuna göre 1914 -1938 dönemindeki Amerikan stokları dökümü verilmiştir. 1914 yılında belirtilen "tüm bankalar" başlığı Federal Rezerv bankaları hariç tüm bankaları kapsamaktadır ve 1.630.000.000 dolar tutarındadır. Aynı rakam 1938 yılında 991.500.000 dolar olmuştur. Yani 24 yıl önce kurulan Federal Rezerv Sistemi sonrası piyasalardaki para miktarı 638.500.000 dolar düşmüştür.

Aynı raporda 1914 yılında kişi başı düşen para miktarı 18,46 dolar iken bu rakam 1938 yılında 42,02 dolar olmuştur ve son rakam hesaplanırken Federal Rezerv bankaları ve Hazine'deki paralar işin içine katılmamışlardır. Denetim dışı olan Hazine ve Federal Rezerv bankalarındaki para miktarları normal olarak bilinmemektedir. Rapor böyle söylese de zerre kadar aklı olan Amerikalı kişi başına düşen nakit paranın 42,02 dolar olmadığını iyi bilir. Pekiyi tüm bu paralar nereye gitmiştir?

Hazine verdiği yanlış raporda kendini kurtarmak için 1861 yılından beri piyasalardaki para miktarları üzerinde düzeltme yapılmadığı ve bu miktarların tüm dünyadaki Amerikan dolarları, kayıp ve hasarlı paraları da kapsadığını belirtmektedir. Yani Hazine emisyon hacmini para olsun veya olmasın basılan para kadar hesaplamaktadır. Ancak bu bile halkın 1914 yılında cebinde bulunan 18,46 doların 1938 yılında nasıl 42,02 dolara çıktığını açıklamamaktadır. Çünkü aynı dönemde ortalama banka mevduatı kişi başına 16,30 dolardan 7,00 dolara gerilemiştir.

Bankalarda olduğu söylenen 50.000.000.000 dolar mevduat gerçek para değil alınan kredilerle şişirilmiş ve para olarak geri ödenecek bir miktardır. Bankaların yeminli mali raporları bile ellerinde 991.500.000 dolar mevduat olduğunu göstermektedir. Yani bankalar aldıkları toplam kredilerin ancak % 2'sini ödeyecek mevduata sahiptirler.

Büyüyen bir nüfus ve artan ticaret hacmine hizmet için para arzını arttırması planlanan Federal Rezerv bu gün Amerikan ekonomisinin baş belası haline gelmiştir.

Karakteri açıkça ortaya çıktığı halde Kongre bu kuruma para basma imtiyazının bitmesine beş yıl kala süresiz imtiyaz hakkı vermiştir. 1935 yılında ise Federal Rezerv Sistemi'ne çıkarılan Bankacılık Yasası ile halkın refah seviyesi üzerinde tam yetki verilmiştir.

Alınan kredilerle halkın refah seviyesinin artması bir hayaldir. Kredi veren tefeci her zaman elindeki paranın değerli olmasını ister ve değerli parayla istediği her şeyi kolaylıkla alabilir. Artık Kongre'nin anayasal hakkını "serbest piyasa komisyonu" gibi kurumlara devretmeden para arzına müdahil olması ve piyasalardaki para miktarını arttırması gereklidir.

Başkan Hoover görevi devrettiğinde dolaşımda banknot olarak 730.435.000 dolar varken bu miktar 1936'da 257.265.000 dolar daha azalmıştır.

"Özgürlükler ülkesi Amerika" kişi başı 42,02 dolar ile tamamen bir yalandır. Bu gün Amerikan Hazinesi'nde 20.400.000.000 dolar altın ve 3.000.000.000 dolar gümüş olduğu halde neden para arzı arttırılmamaktadır?

Yahudi olmayan Adam Smith ve John Stuart Mill dünyada fiyatların dolaşımdaki para miktarına bağlı olarak değiştiğini ve paranın niteliğinin önemi olmadığını söylerlerken Yahudi ekonomistler dünyadaki stokların çoğunu kontrol ettikleri altın üzerinden "Altın Standardı" geliştirmiş ve dolaşımdaki para miktarı üstünde yalan söylemişlerdir.

Bugün ABD'de para yönetimi Federal Rezerv Yasası çıktığından beri Rothschild ailesine aittir. Bu sistemde para basma ve ticari bankaların ellerindeki değerli kâğıtları ıskonto ile kırma yetkisi sadece Federal Rezerv bankalarına aittir. Bu korkunç sistem yaratılana dek birkaç suni panik dışında Amerika refah düzeyi artan bir ülke olarak yaşamıştır. Tarihimizde yaşadığımız en büyük üç mali kriz para yönetiminden kaynaklanmıştır. İşin acı tarafı seçimler de dâhil olmak üzere tüm Amerikan vatandaşları planlanmış bozguna adım adım taşınmıştır.

Amerikan İç Savaşı'ndan itibaren Rothschild sermayesi Amerikan finansal yönetimini ele geçirmeye çalışmaktadır. Amerikalıların "Wall Street" diye isimlendirdikleri yer Rothschild güç merkezidir. Bu merkezde Rothschild ailesinin istemediği hiç kimse yer alamaz hatta yapılanlara karşı çıkamaz. Öldürülen Abraham Lincoln dışında da buna cesaret eden bankacı, devlet adamı veya yetkili ortaya çıkmamıştır.

İhtiyar Meclisi elindeki medya desteği ile para yönetiminde ısrarlıdır ve Senato'yu bu konuda satın almıştır. Oklahoma Senatörü Thomas'ın fiyatları denetleyecek bir komisyon kurulması teklifi 1929 yılında Federal Rezerv Kurul Başkanı Eccles tarafından şiddetle ret edilmiştir. Ret sebebi Roosevelt ya da "patronun" tam tersini yapacağına söz vererek seçilmesine rağmen deflasyonist politikalar izlemek istemesi olmuştur.

Aslında problemin çözümü çok basittir. Kongrenin Federal Rezerv Sistemi'nde kabul edilen yasa değişikliklerini iptal etmesi piyasaların para arzını rahatça kontrol etmesine yol açacak ve ticaret hacmi, işsizlik ve refah istenilen düzeylere gelecektir. Çözüm bu kadar basit olmasına rağmen bu gerçeği Kongre üyelerinin görmeleri ve gerekli adımları atmaları gereklidir. Kongre üyelerinin 1920, 1930 ve 1937 krizlerinin Federal Rezerv Sistemi yüzünden ortaya çıktığını görmeleri gere-

kir. Kurtuluş için ya bu sistem yok edilecek ya da en azından Amerika'nın elini kolunu bağlayan Rothschild sermayesinin imtiyazları kısılacaktır. Ancak tam tersine Kongre Federal Rezerv Sistemi'ne altın, gümüş sertifikaları ve dolaşımdaki banknotları toplama yetkisi vermiştir.

Refah, barış ve huzur için atılacak ilk adım işe yaramayan para politikalarından vazgeçmektir. İkinci olarak halkın yaşaması, vergilerini ve kredilerini ödeyebilmesi için gerekli para miktarının saptanmasıdır. Üçüncü adım bu para miktarının sadece New York ve Chicago'da değil tüm yurtta dolaşıma sokulmasıdır. Dördüncü olarak bankaların piyasalardan para çekmelerine engel getirilmesi gereklidir. Son olarak da gerektikçe dolaşıma yeni para katılmalıdır.

Tüm bunlar bir yana Kongre Thomas Yasa Tadilini 15 Haziran 1941 yılına kadar uzatarak 2 milyar dolarlık denge fonunun süresini, altın ve gümüş alma hakkı süresini uzatmış, Başkan'a piyasalara altı milyar dolar daha sokma hakkı vermiştir. Yani bu yeni uygulama Başkan'a Kongre'nin anayasal hakkı olan para basma ve fiyatları düzenleme hakkını tanımaktadır. Bu yasa değişikliğini öneren Senatör Thomas'ın amacı piyasalara taze kaynak sokarak ekonomiyi canlandırmak olsa da Başkan bunu istememektedir. Başkan'ın amacı böyle bir ek kaynağın Kongre tarafınca piyasalara sokulmaması olduğundan yasa değişikliğini onaylayarak tüm yetkileri kendi ellerinde toplamıştır.

Gerçekten "fakir fukara dostu" pek çok değerli senatörden oluşan Senato Tarım ve Ormancılık Komisyonu 75. Kongre Tutanakları sayfa 625'de alınacak ekonomik tedbirler üzerine aşağıdakileri söylemektedir:

"İlk önlem paranın altınla bağlantısının koparılmasıdır. Bu önlem iki ay içinde pamuk birim fiyatlarını 6,3 sentten 8,95 sente, buğday birim fiyatlarını 45 sentten 75 sente, mısır birim fiyatlarını 24 sentten 46 sente, yün birim fiyatlarını ise 17 sent-

ten 24 sente çıkaracaktır. Altın standardını kullanmayı bırakan Arjantin, Avustralya, Kanada, Danimarka ve Güney Afrika gibi tarım ülkelerinde durum aynen böyle olmuştur. Güney Afrika gibi altın üreticisi bir ülke bile tarım ürünleri fiyatları üzerinde yarattığı etki nedeniyle "Altın Standardı" uygulamasından vazgeçmiştir. Altının değer kaybetmesi ihracat gelirlerimizin değerini arttıracak ve ülkeye daha fazla altın girecektir. Bu uygulama iç piyasalara yeni para enjeksiyonu ile canlanma getirecektir.

Alınacak ikinci önlem şimdi özel ve resmi kurumlara arasında bir düzen olmaksızın dağıtılmış olan fiyatları belirleme yetkisinin Kongre kararı ile tek bir federal kuruma verilmesi ve bu kurumun fiyatları düzenleme ve denetlemeden sorumlu tutulmasıdır.

Deflâsyonun denetlenmesi tarım endüstrisindeki krizin atlatılmasında yeterli olmayacaktır.

Bu endüstrinin düzelmesi piyasaya aktarılacak taze kaynak miktarına bağlıdır. Bu taze kaynak aktarılmadığı sürece tarım endüstrisinde iyileşme beklenmemelidir.

Geçen Mart ayından beri dolar 1,13 dolar seviyesinden 1,19 dolar seviyesine değerlenerek fiyatlarda düşmeye, işsizliğin artmasına ve ticaret hacminin daralmasına neden olmuştur. Komisyonumuz doların yeterince değer kaybetmemesinden dolayı fiyatların yeterince artmadığını ve bu nedenle bütçe açığımızı kapatacak vergi miktarını sağlayamadığımızı tespit etmiştir. Az değerli dolar ve yükselen fiyatlar yüksek maaşlara, refah düzeyinin yükselmesine ve hazine gelirlerinin artmasına neden olacaktır.

1919 yılında bu günden yüksek fiyatlarla milli servet ve gelirimiz aşağıdaki gibidir:

Toplam Milli Gelir: 69.000.000.000 dolar

Toplam Tarımsal Alanların Değeri: 66.000.000.000 dolar

Toplam Tarım Gelirleri: 13.000.000.000 dolar

İhracat Gelirleri: 8.200.000.000 dolar

Hazine Gelirleri: 6.007.000.000 dolar.

1932 yılındaki düşük fiyat seviyesi ile ise aynı kalemler aşağıdaki gibidir:

Toplam Milli Gelir: 39.000.000.000 dolar

Toplam Tarımsal Alanların Değeri: 36.000.000.000 dolar

Toplam Tarım Gelirleri: 5.000.000.000 dolar

İhracat Gelirleri: 1.600.000.000 dolar

Hazine Gelirleri: 2.100.000.000 dolar.

Bu kayıtlardan görüldüğü gibi fiyat seviyesinin ekonomi üzerindeki etkisi çok büyüktür. 1919-1929 yılları arası takip edilen düşük dolar değeri sonucu Milli Bütçe dengede tutulduğu gibi her yıl Milli Borcumuz 1.000.000.000 dolar azalmıştır.

Fiyat seviyemizi çok düşen komisyonumuz daha önce yapılan yasa değişiklikleriyle verilen yetkilerin kullanılarak veya gerektiğinde yeni yasalar çıkarılarak fiyat seviyesinin arttırılmasını teklif etmektedir."

Özetle bu komisyon Başkan'a kendine verilen yetkileri kullanmasını önermektedir. Başkan altının bir miktar değerinin düşürülmesi dışında kendisine verilen hiç bir yetkiyi kullanmamıştır. Aslında anayasal olarak sadece kendisine verilen hakları Başkan'a devreden Kongre bu yetkilerin kullanılacağını sanmıştır. Hâlbuki Başkan'ın yetkileri üstünde toplamaktaki amacı para piyasaları üzerindeki Kongre yetkilerini ortadan kaldırmaktır.

Doğal olarak Kongre'de gücü ellerinde bulunduran Demokratların liderleri olan Başkan'ın politikalarına karşı çıkma olasılıkları yoktur. Cumhuriyetçiler ise Kongre'de çok az sandalyeye sahiptirler. Dolayısıyla her Kongre üyesini Rothschildların adamı olmakla suçlamak büyük haksızlıktır.

Diğer taraftan Yahudi medya her gün enflasyon hakkında dalga geçer veya halkı korkutur bir mecrayı izlemektedir. Aslında bu gazetecilerin enflasyon veya fiyat seviyesindeki yükselme hakkında bilgileri yoktur ancak maaşlarını almak için patronlarının istediklerini yazmaktadırlar.

Kongre üyelerimiz "yandaş medya" güdümünde bir ortamda hizmet vermekte, medyanın takdirini almaktan hoşlanırken medya tarafından küçük düşürülmekten korkmaktadırlar. Eğer bir politikacı halkın gereksinimleri için ortaya çıkarsa medya onu tehlikeli bir radikal olarak etiketlerken İhtiyar Meclisi amaçlarına hizmet eden politikacılar vatansever ve bilgili ekonomistler olarak medyaca göklere çıkarılmaktadırlar.

Hatta medya tüm rezaletin baş sorumlusu Carter Glass'ı öyle göklere çıkarmıştır ki bu adam bile kendisini John Stuart Mill'den büyük ekonomist olarak görmeye başlamıştır.

İhtiyar Meclisi "enflasyon" kelimesini kaçılması gereken korkunç bir kelime haline getirmiştir. Bu gün hiçbir Kongre üyesi enflasyonist damgası yemek istemez. Kongre üyeleri belki deflasyonist ya da reflasyonist damgalarını kabul edebilirler ancak enflasyonist damgası onlar için korkunç bir şeydir.

Komisyon Washington atmosferinde yükselen fiyat seviyesi veya enflasyonun halkın refahına katkıda bulunacağını söyleyebilmiştir.

Aslında Roosevelt ve Barney Baruch da bunu iyi bilmektedirler ve fiyatları yükseltme yetkisini ellerinde tutmaktadırlar ancak bunu gerçekleştirmeye niyetleri yoktur. Başkan kendisini ve Kongre üyelerini seçen halkın değil onun seçim kampanyasını destekleyen Barney Baruch ve ekibinin sözlerini dinlemektedir. Senato Finans Komisyonunda Baruch enflasyonun krizden kurtulmanın yolu olduğunu bilse destekleyeceğini ancak enflasyonun yararlı olduğuna inanmadığını ve Amerikan halkının krizi atlatmak için "güvene" ihtiyacı olduğunu ifade etmiştir.

İflas

"Devletlere verilen her kredi onların dermanını keser ve haklarını sorgulamaya iter. Devletlere verilen krediler başlarının üstündeki Demokles'in Kılıçları gibidir. Ancak devletler bu borçları bir kereye mahsus vergi toplayarak ödemek yerine yeniden kredi almak yolunu kolay bulurlar. Yabancı krediler devletler için sülük gibidir. Bu sülükler ya kendilerinden devletlerin üstünden düşerler ya da devletlerin bunları koparıp atmaları gerekir. Ancak Yahudi olmayan devletler bu sülükleri atmak yerine yeni sülükleri üstlerine alırlar ve kan kaybından kaybolup gitmeye mahkûmdurlar."

Protokol 20'den alıntı

Başkanın 15 Ocak 1934 tarihinde Kongre'de yaptığı konuşmadan Federal Hükümetin fiyat seviyesini para basma yetkisiyle belirlemeye hak sahibi olduğunu bildiği açıktır. Başkan'ın bu yetkiyi Kongre'den aldığı da açıktır hatta zaman zaman amacının 1929 yılındaki fiyatlara geri dönmek olduğunu da söylemektedir. Ancak bu amaca yönelik hiçbir adım atmamaktadır. Başkanın bu mesajına uygun olarak Kongre Connally Yasası'nı kabul ederek altının değerini % 40 düşürmüştür. Dolayısıyla altın rezervlerimiz dolar değeri olarak artmıştır. Kongre'nin attığı bu adım para arzının artması ile desteklenseydi ekonomide canlanma kaçınılmaz olacak ve 1929 seviyesine geri dönüş başlayacaktı ancak piyasalara bir dolar bile enjekte edilmedi. Kongre'nin attığı adım desteksiz kalınca ihracat bedellerimiz altın karşılığı olarak arttı. Kongre ayrıca Thomas Yasası'nı kabul ederek Başkan'a altın ve gümüş alma yetkilerini, paraya gümüş stoklarını da ekleyerek para arzını arttırma ve altın/gümüş sertifikalarını satın alma haklarını verdi.

Amerika son dört yıl içinde özellikle İngiltere ve Rusya'dan ons başı 35 dolar ödeyerek 8.660.000.000 dolar altın aldı. Büyük miktarlarda altının Amerika'ya gelişinin bir nedeni altına en yüksek fiyatı hükümetimizin ödemesi, diğeri ise diğer

devlet ve Yahudilerin altınlarını Amerika'da muhafaza etmek isteyişleridir. Altının ithalatı için Amerikan devlet tahvilleri satılarak gerekli para toplanmıştır. Yabancı ülkelere gönderilen dolarlar Hazine tarafından dolaşımdaki para olarak sayılsa da ülkemiz ekonomisi dışına çıkarılmış miktarlardır.

Bu altın ithalatının en acı tarafı Amerikan halkının yılda 200.000.000 dolar faiz ödemesiyle 8.660.000,00 dolar borçlandırılmasıdır. Bu altın ithalatı Kongre kanalıyla yapılsa çıkarılacak altın sertifikalarıyla ithal edilen altın birbirine eşit olacak ve halka faiz yükü binmediği gibi piyasalardan para çıkışı da olmayacaktır.

Ayrıca basılan altın sertifikalarının satımı karşılığı diğer ülkelerden de Amerikan piyasasına nakit para girişi olacaktır. Hâlbuki şimdi nakit kaybımız olduğu gibi bir işimize yaramayacak altın stoklarıyla baş başa kalmış durumdayız ve dünyadaki dış ticaret nakit sıkıntısı yüzünden tıkanmış haldedir. Altının dünya ticaret ve para sistemindeki yeri ortadan kaldırılmadığı sürece ortaya çıkacak olan problemler ülkeleri sonunda takas sistemine geri döndürecektir.

Şu anda Amerika'nın elinde 20.400.000.000 dolar altın bulunmaktadır ve dünyada geriye kalan altın miktarının değeri 7.462.000.000 dolar olarak tahmin edilmektedir. Arthur Brisbane'nin deyişiyle "Güney Afrika'da kölelerin toprak altından altın çıkarma hızı Amerika'nın altını gömme hızına eşittir."

Otobiyografisinde Başkan Roosevelt seçim kampanyası hakkında aşağıdaki anısını anlatmaktadır:

"İnsanlarla ekonomik krizi konuşurken onlara iki kolondan oluşan bir şekil çizmekteydim. Birinci kolonda Amerika'nın varlıkları diğerinde ise borçlarımızı dolar cinsinden göstermekteydim. 1929 yılında varlıklarımız borçlarımızın çok üstündeyken 1933 yılında varlıklarımız borçlarımızın altına düşmüş olarak görünmekteydi. Bu durumda ya iflaslar ve hacizlerle alacaklarımızı tahsil etmeye çalışacak ya da varlıklarımızı borçlarımızı geçecek şekilde değerlendirecektik."

Maalesef Amerika'nın borçları onun kanını emen sülükler haline gelmişlerdir ve Rothschild ailesi ile diğer Yahudi kurumlara ödemelerimiz yine onlardan aldığımız kredilerle mümkün hale gelmektedir. Bu kısır döngünün tüm borçların iptali ile kırılması Amerika için tek çıkış noktasıdır. Gerçekten de Yahudiler geleneksel olarak her elli yılda bir "Jübile" adı altında kendilerine borçlu diğer Yahudilerin borçlarını silerek ekonomilerini tüm dünyada yaşama döndürmektedirler.

Fakirlik Ve Ümitsizlik

"Aristokrasi işçilerin emeğinden yararlandığı için kendine çalışan işçileri sağlıklı görmek ister. Hâlbuki biz açlık ve kıtlık ile tüm işçilerin güçlerini kırmak ve onları bize tamamen bağımlı hale getirmeyi tercih ederiz. Tüm gücü ve enerjisi elinden alınmış olan işçi sınıfları kapitalist düzenin sakin ve ayrılmaz parçaları haline gelirler."

Protokol 3'ten alıntı

Protokoller uyarınca despot ve diktatör rejimler Yahudilerin amaçlarına en iyi hizmet eden rejimlerdir. Amerika'nın savaşa girmesi halinde ortaya çıkacak "Seferberlik durumu ve kanunları" Başkan'ı bir diktatör haline getirecektir. Nitekim 3 Ocak 1940 Kongre açılış konuşmasında Başkan şöyle demektedir:

"Bildiğiniz üzere demokratik yöntemlerin modern gereksinimlere cevap veremediği hallerde hızlı ve kararlı hareket ancak diktatörlüklerle sağlanabilir."

Diktatörlüğe uzanan iki yol bulunmaktadır: Savaş ve Fakirlik. Stalin ve Churchill savaş sayesinde diktatörleşirlerken Mussolini ve Hitler fakirlik ve fukaralık nedeni ile diktatör olmuşlardır. Başkan Roosevelt ise her iki yolu birden denemektedir. Alınan ekonomik önlemlerle fukaralık arttırılırken Başkan ve "yandaş medya" savaş korkusunu toplumda canlı

tutmaktadırlar. Savaş harcamaları bir ülkede geçici bir ekonomik canlanma sağlasa da bu ülkede olağanüstü hali gerektiren ve diktatörlüğe geçmeyi zorlayan koşulları da beraberinde getirmektedir.

1929 yılı doların diğer para birimlerine olan değeri ile 1940 yılındaki doların diğer para birimlerine olan değeri karşılaştırıldığında Amerikan dolarının çok değerli olduğu bu nedenle ihracatımız düşerken ithalatımızın anormal derecede arttığı görülmektedir. Burada kazananlar ithalatçılardır çünkü ithal ürünler çok daha ucuza üretilmekte ve satılmaktadırlar. Değerli dolar yetmezmiş gibi Kongre'deki Demokrat oylarla çıkarılan Hull Karşılıklı Ticaret yasası nedeni ile yabancıların malları Amerika'da alıcı bulurken Amerikan mallarının ihracatı azalmakta, Amerikan işçi ve işvereni fukaralaştırılmaktadır. Yani Amerikan üreticisi artık kendi vatanında bile ticaret avantajını kaybetmiş durumdadır. Amerikalı üreticinin uluslar arası pazar kaybı üç nedenle ortaya çıkmaktadır:

1- Ambargo ve savaş tehditleri nedeniyle ticaret yapacak ülke sayısı kısıtlıdır,

2- Ticaret yapabileceğimiz ülkelerin elinde ticaret için yeterli dolar veya altın stokları yoktur ve

3- Bu ülkeler yeni bir para birimi üzerinden uluslararası ticaret yapma yolları aramaktadırlar.

Dorothy Thompson bir makalesinde Hitler'in bir Avrupa Birliği hayali olduğunu, gümrük birliği sağlamayı ve yeni bir Avrupa para birimi ortaya çıkarmayı planladığını söylemektedir. İşte dünya altın stoklarının % 80'nini elimizde tutmanın sonucu budur.

Şu anda dünyada semitik ve anti-semitik ya da faşist ve Yahudi diktatörlükler bulunmaktadır. Mussolini ve Hitler anti-semitik faşist dikta rejimleri oluştururken Sovyetler ve İngiltere Yahudi veya semitik diktatörlüklerde başı çekmektedirler. Norveç skandalıyla başa diktatör olarak getirilen Churchill'in

yaptığı ilk iş "Beşinci Kol" diye nitelendirdiği anti-semitik kişileri hapse tıkmak olmuştur ve şimdi bu kişiler için idam cezası istemektedir. Yahudilerce başa getirilen Churchill İngiliz İmparatorluğu'nun toprak kaybı pahasına savaşa dört elle sarılmış durumdadır.

Benzer şekilde Başkan Roosevelt Almanya tehdidini neden göstererek atmış üçüncü kere Kongreden yeni vergi kanunları ve borçlanma hakkı istemektedir. Başkan karşısında utangaç ve pısırık kalan Kongre düşük gelir düzeyindekilere büyük zenginlere ise düşük oranda vergi artışını derhal onaylayarak başkanın isteğini yerine getirmiştir. Kongre ayrıca Başkan'ın tahvil çıkarma yetkisini 45 milyar dolardan 49 milyara yükseltmiştir. Enteresan olan altın rezervleri ve bonolara dayanmadan dünyanın en güçlü savaş makinesini ortaya çıkaran Almanya karşısında dünyadaki tüm altın rezervlerinin % 80'nine sahip olan Amerika'nın % 40 vergi artışı ve 4 milyar dolarlık tahvil ihracı ile daha başlangıç bile yapamamasıdır.

Aslında Roosevelt yönetimi doların değerini düşürerek tüm savaş giderlerini karşılama kabiliyetine sahiptir ancak bu yöntem tercih edilmemektedir. Tüm ciddi otoritelerin belirttiği gibi Amerika % 40 altın rezervi ile rahatlıkla 45.000.000.000 dolar borcunu ve 10.000.000.000 tutarında savaş harcamalarını ödeyebilecek durumdadır. Şimdilerde Başkan Güney Amerika ülkelerine ürünlerini ve arazilerini Almanlara satmamaları için 500.000.000 dolarlık bir hibe yetkisini Kongre'den istemektedir. Bu bir başlangıçtır ve fiyaskoyla sonuçlanana dek Amerika pek çok kere buna benzer hibeler yapmak durumunda kalacaktır. Ancak görülmek istenmeyen ilk gerçek Güney Amerika ülkelerinin kârlı oldukları sürece ticaretlerini istedikleriyle yapacaklarıdır. İkinci gerçek ise Almanya'nın Güney Amerika ülkelerine bizim verebileceğimizden çok fazlasını verebilme olanağıdır. Almanya parası altına bağlı olmadan ve borçlanmadan para arzını idare ederek uluslar arası ticaretini sağlamaktadır. Hâlbuki Amerikan üretim maliyetlerinin yarısı vergi ve kredi faizlerine gitmektedir. Almanya gibi kredi ve do-

layısıyla faiz yükü olmayan bir ülke ile Amerika'nın rekabete girmesi olanaksızdır. Sonuçta Amerika borçlarını ve faizlerini silmediği sürece özgür olamayacaktır.

Amerika Savaşa Giriyor

"Avrupa'daki Hıristiyan devletleri kontrolümüz altında tutmak için bazen biri veya bir kaçına terörle saldırabiliriz. Bu ülkelerin hepsinin bir araya gelerek karşımıza çıkmaları halinde ise Amerika, Çin veya Japonya'yı bunlara karşı kullanmalıyız."

Protokol 7'den alıntı

Başkan Kongre onayı olmadan ve yasalara aykırı şekilde Savaş Bakanlığı'na verdiği emirle silah ve mühimmatın özel firmalara devredilmesini sağlamış ve malzemelerin özel şirketlerce Müttefiklere satışını onaylamıştır. Bu dolaylı yöntem 1907 Lahey Konferansı ve 1918 Birleşik Devletler Tarafsızlık Sözleşmesi kararlarına ters düşülmemek için tercih edilmiştir. Bu iki sözleşmede de devletlerin savaşta kullanılmak üzere başka devletlere gemi, para, silah, mühimmat veya diğer savaş malzemeleri satışı yasaklanmaktadır ancak aynı şey özel kuruluşlar veya kişiler için geçerli değildir.

10 Haziran 1940 tarihinde Roosevelt Virginia'daki bir söylevinde "Müttefiklere ülkemizin tüm kaynaklarını açacağız!" demiştir. Yani Başkan direkt olarak yapmak istediğini ifade etmiştir. Başkan tüm uluslar arası anlaşmalar ve tarafsızlık sözleşmelerini hiçe sayarak Amerikan halkı adına Müttefiklere ülkemizin tüm kaynaklarını açmıştır. Yani iflasın eşiğindeki Amerika İngiltere'yi kurtarmak adına savaşı göze almaktadır. General Hugh S. Johnson Başkanın dolaylı şekilde Müttefiklere silah ve mühimmat yardımı yaptığını duyduğunda şöyle demektedir: "Bu savaş kararıdır. Başkan Kongre'yi hiçe sayarak ülkemizi savaşa sokmuştur!"

Ve artık şimdi Başkan utanmadan savaş kararını dünyaya duyurmaktadır. Bundan sonraki adım Müttefiklere silah ve mühimmatı konvoylar halinde göndermek sonra da onlara askerlerimizi yollamaktır. Daha sonra da Roosevelt diktatörlüğünü ilan edebilir hale gelecektir.

Birkaç gün önce Fransız Başbakanı Reynaud'nun yardım isteğine Başkanımız Fransızlar dayanabildikleri sürece elinden gelen her şeyi yapacağını ancak savaş açma yetkisinin Kongre'de olduğunu belirtmiştir.

Churchill Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmada Fransız Başbakanın teslim olmak zorunda olduklarını söylediğini ve buna karşı kendisinin Başkan Roosevelt ile görüşerek Amerika'nın savaş kararı almasını istemesini tavsiye ettiğini açıklamıştır. Bu iki yabancı politikacının Roosevelt'i savaş kararı almaya zorlamaya ne hakları vardır? Roosevelt'ten savaş kararı alamayan Reynaud sonunda Fransa'nın Almanlara teslim olması sağlamış ve can dostu Georges Mandel (Jeroboam Rothschild) ile ülkesinden kaçmıştır.

Fransa'nın devre dışı kalmasıyla Churchill, Duff-Cooper ve Anthony Eden paniğe kapılmış ve ardı ardına yaptıkları radyo konuşmalarında İngiliz halkına yakında Amerika'nın yardıma geleceği sözünü vermişlerdir. Amerika'nın hiçbir garantisi olmadan yardım edeceğine bu kadar güven nereden kaynaklanmaktadır?

Amerika'nın savaşa gireceğine dair bu cüretkâr güven Roosevelt'in Münih'te "Bir daha Münih Konferansı istemiyoruz!" lafından, Bullitt ve Kennedy'nin Fransa, Polonya ve İngiltere'ye verdikleri güvencelerden kaynaklanmaktadır. Radyo yorumcusu Edwin C. Hill, Roosevelt'in birkaç yakın arkadaşına Kongre açıkken bile savaş ilan etmeyi düşündüğünü söylediğini belirtmektedir. Kongre resmen Başkan'ın yapacağı bir çılgınlıktan korktuğu için tatile çıkmayı ret etmiştir.

Başkan sayesinde dolaylı olarak Almanya ve İtalya ile savaşa girmiş durumdayız. Belki yakında Japonya ve İspanya ile

de savaşa gireriz. Sovyetlerin savaşan tarafların tükenmesini bekleyerek zaman kazanmaya çalıştığı da ortadadır. İstedikleri Milletler Cemiyeti'ni bir türlü kuramayan "Siyonist İhtiyar Meclisi" sonunda dünyayı savaşa sokmuştur. Kim bilir belki bu sefer Siyonist Dünya Devleti kurulabilir.

Zaten Roosevelt bir yerde diktatörlüğünü ilan etmiş durumdadır. Kongre'deki önemli isimlerin ülkemizi savunmak dışında savaşı kabul etmeyeceklerini söylemelerine rağmen Başkan ülkeyi savaşa sokmuştur. Son zamanlarda basında yer alan haberlere göre Ford Motor İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri ve Amerikan Hava Kuvvetleri için uçak motorları imal edecektir. Henry Ford bu haberleri yalanlayarak firmasının sadece Amerikan savunması için uçak motorları imal edeceğini ve hiçbir şekilde İngilizlere savaş makineleri üretmeyeceğini söylemiştir. Savunma Sanayi Komitesi Başkanı Knudsen uçak motorları konusunda Ford'un İngilizlere üretim yapmayı ret etmesi nedeni ile anlaşma sağlanamadığını belirtmiştir.

Bu haberler ve yalanlamalardan aşağıdaki sonuçlar ortaya çıkmaktadır:

Savaş Sanayi Komitemiz İngiliz Hükümeti için savaş teçhizatı ürettirmeye çalışmaktadır,

Savaş Sanayi Komitesi Amerika'dan çok İngiliz savaş ihtiyaçlarıyla ilgilenmektedir,

Savaş Sanayi Komitesi İngiltere adına savaş sanayicilerine ödemeler yapmayı kararlaştırmıştır. Yani iliklerine kadar vergilendirilen Amerikan halkının paraları İngilizlerin savaş giderlerini yani Rothschild ailesinin gelirlerini finanse etmek için kullanılmaktadır.

Amerika'nın savaştan uzak kalması halinde İngiltere'nin savaşı kaybedeceği açıktır. Nitekim Churchill yaptığı bir konuşmada savaşa girmeyi iki yıl erteleyerek Amerika'nın İngiltere'ye Almanlardan daha fazla zarar verdiğini söylemiştir. Bu sözlerin

sahibi Churchill şimdi Amerika'ya savaşa girmesi için yalvarmaktadır ancak Amerika'nın savaşa girmesi savaşı uzatacağından İngiliz halkına çok daha büyük zarar verecektir.

Massachusetts Senatörü David Walsh'ın başkanı olduğu Senato Deniz Kuvvetleri Komitesi, Hükümetin 23 savaş gemisini İngilizlere verdiği haberlerini araştırmış ve Deniz Kuvvetleri Bakanı Lewis Compton bu haberi ilk başta yalanlasa da daha sonra tüm sorumluluğun kendine ait olduğunu ifadesinde belirtmiştir. Daha sonra Başkan Roosevelt işe karışmış ve sorumluluğun aslında kendisinde olduğunu vurgulamıştır. Başkan'ın bu açıklaması araştırmaların uzatılmamasını sağlamak için yapılmış bir manevradır. 23 savaş gemisinin İngilizlere verilmesi Hükümetin hiçbir savaşan ülkeye savaş gemisi veremeyeceğini belirten Chap. 30 Title V 3, 40 Stat. 222, U.S.C.A.'ya aykırıdır. Bu yetmezmiş gibi Başkan kanunları tekrar çiğneyerek Sir John Pershing'in talebi üzerine İngilizlere 100.000.000 dolar değerinde 50 adet destroyeri tam teçhizat göndermiştir. İlk başta yalanlanan bu bilgi daha sonra "İngiltere'den alınacak hava üslerine karşılık 50 destroyeri 99 yıllığına kiraladık" şeklinde açıklanmıştır. Bir kaç bin dönüm boş üs arazisi için verilen bu gemiler tam bir savaş hibesidir. Tüm bu kararlar adeta bir diktatör gibi davranan Amerikan Başkanı tarafından alınmışlar ve gerçekleştirilmişlerdir. Kanunların bu şekilde çiğnenmesi aslında hapis cezası gerektirse de Amerika cezayı savaşa girerek ödeyecektir.

Churchill Avam Kamarası'nda yaptığı son konuşmalarından birinde Hitler'in İngiltere'yi işgali halinde hükümetinin Kanada'ya kaçarak savaşa oradan devam etme kararı aldığını söylemiştir. Bu plandan haberi olan Başkan Roosevelt iki yıl önce yaptığı Kanada ziyaretinde Kanada Hükümeti'ne garanti vererek Monroe Doktrini'ni Kanada'yı kapsar hale getireceğine söz vermiştir. Hâlbuki Monroe Doktrini İngiliz İmparatorluğu toprakları için değil zavallı ve korumasız Güney Amerika ülkeleri için yaratılmıştır. Monroe Doktrini ortaya çıktığında Kanada resmen İngiliz toprağıdır. Başkan'ın bu kadar ileri görüşlü

olarak Churchill'in Kanada'ya sığınma planlarını açıklamasından iki yıl önce Kanada'yı Monroe Doktrini içine katması çok düşündürücüdür.

Aslında bu savaş kim bilir kaç yıldır planlanmaktadır ve Roosevelt'in bundan haberi vardır. "Yeni İş" projesi, altın ve gümüş ithalatı, Kanada'nın Monroe Doktrini içine alınması, destek fonunun yaratılması ve Roosevelt'in çılgınca savaş isteği yapılan planın parçalarıdır. Brezilya Cumhurbaşkanı Vargas son yaptığı konuşmalardan birinde Almanya tarafından İngiliz ve Fransız hegemonyaları yıkılarak kurulacak yeni düzeni destekleyeceğini belirtmiştir. Vargas'ın bahsettiği İngiliz ve Fransız hegemonyası aslında rüşvet, sefalet, servet ve kandırma üzerine kurulu Yahudi hegemonyasıdır. Vergas söylediklerinde haklı olsa bile bizim Brezilya'ya Almanlara yaklaşmaması kaydıyla kuracağımız demir çelik işletmelerine Brezilya'nın Alman düzenini kabul etmesi halinde ne olacaktır? Şu anda demir çelik tesislerinin Brezilya'da kurulması için gereken sermayenin onaylanması Kongre'de görüşülmektedir. Başkanın Kongre'den alabileceği sermaye yardımının limiti yokmuş gibi gözükmektedir. Bu kadar yatırım sonrası Amerika kendisinden yardım istemeyen bir ülkeye zorla Monroe Doktrinini uygulayabilir mi?

Özetle Monroe Doktrini "Amerika Amerikalılara, Asya Asyalılara, Avrupa Avrupalılara aittir!" demektedir. Bu kapsamda Hindistan'a çullanmış olan sömürgeci İngiltere ne demektedir? Amerikalıların İngiliz çıkarları için savaşa girmesi hangi doktrin uyarıncadır? Aslında Hitler ve Mussolini'ye bize savaş açmaları için yeterince neden vermiş haldeyiz. Başkan Roosevelt bu adamlara küfür etmekte, Mussolini'yi "Komşusunu arkadan vuran katil!" diye hitap etmektedir. Fakat Başkan'ın Müttefiklerin yanında ülkesini savaşa sokmaya çalışması "kahramanlık" olarak nitelendirilmektedir. Bir ülkeye savaş ilan etmek için yazılı bildirim şart değildir. Amerika ilk başta Müttefiklere tüm kaynaklarını savaş için sunmayı kabul etmiş sonra Almanya'ya ticari ambargo koymuş ve Hitler'i büyük elçimizi geri çekmek-

le tehdit etmiştir. Hitler'in tüm bunlara soğukkanlı kalması savaş istemediğini göstermektedir. Hitler'in ne Amerika'nın Yahudi'sine ne de altınına ihtiyacı bulunmaktadır. Roosevelt'in savaş nedeni ile üçüncü kere başkan seçilmesi ve tahriklerini devam ettirmesi halinde ise Hitler'in Amerika'ya savaş açması kaçınılmaz olacaktır.

Hitler'den ne kadar nefret edersek edelim bu adamın savaşa zorlandığı açıktır. Hitler'in tüm istediği 1. Dünya Savaşı'nda Almanya'dan alınan toprakların geri verilmesiyken, Avrupa Almanya'yı düşman ilan etmiştir. Hitler'in tek savaşı Yahudilere karşıdır ve İngiltere dışında Avrupa'da Yahudi hegemonyası ortadan kalkmıştır. Avrupa'dan kaçan Yahudiler şimdi Amerika'ya kanunlar çiğnenircesine kabul edilmektedirler ve Hitler'le savaşlarına ülkemizden devam edeceklerdir. Protokollerinde belirttikleri gibi Yahudiler Amerikan silahıyla Hıristiyanları dize getirmeyi kararlaştırmışlardır. İşin acısı Yahudiler Amerikan siyasetindeki güçlerini Amerikalıların bildiğinden daha iyi bilmektedirler.

Komplo

Amerika kaybedeceği bir savaşa neden girer? Savaş ölüm, maddi ve manevi kayıplar, yıkım demektir. Savaşa girmek ancak ülke topraklarının savunması halinde kabul edilebilir bir karardır. Zaten savaş tacirleri de bizi topraklarımızı korumak nedeni ile savaşa girmeye zorlamaktadırlar. Bize, "İngiliz Kraliyet Donanması Amerika'nın ilk savunma hattıdır onu desteklememiz gerekir!" diyorlar. Sonra da "İngiliz Donanması'nı destekleyelim ancak kendi donanmamızı da yenileyelim çünkü kendi donanmamız bizim için daha güvenilir!" deyip Kongre'den bu amaçla milyarlarca dolar istiyorlar. Bu doğru bile olsa kendi ülkemizi kendi karasularımızda savunmamız gerekmez mi? Neden İngiltere karasularında Amerika'yı korumaya çalışıyoruz?

10 Haziran 1940 tarihinde ülkenin tüm büyük gazetelerinde "Hitler'i Durdurmak Gerekli" başlığı altında Amerika'nın neden savaşa girmesi gerektiğini anlatan ilanlar tam sayfa olarak çıktı. İlanların altında William Allen White önderliğinde otuz Amerikan kanaat önderinin imzası vardı. Roosevelt bu ilanı okuduğunda çevresindekilere, "Halkımız için çok yararlı bir eğitim malzemesi..." demişti. Ancak bu eğitim malzemesinin ücreti Rothschildlara bağlı Morgan&Co, Kuhn, Loeb&Co tarafından ödenmişti.

"Bankanın" (Rothschild ailesinin) Amerika'yı savaşa sokmak için pek çok geçerli nedeni vardır. İlk başta II. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi Fransa'yı desteklemek amacıyla savaşa girmemiz gerektiği söylendi çünkü Fransızlar Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda İngilizlere karşı bizi desteklemişlerdi. Ama bu neden artık pek geçerli değil çünkü Fransa Almanya tarafından işgal edildikten sonra İngiltere ile savaşa tutuştu.

Time dergisinin "Büyük Deniz Zaferi" diye başlık atarak verdiği haber aşağıdaki gibidir:

"3 Temmuz 1940 sabahı İngiliz denizciler İngiliz limanlarında demirli Fransız savaş gemilerine gizlice sızarak kontrolü ele geçirdiler. Fransız karasularındaki Oran limanında ise Fransız Donanması'nın etrafı mayınlandı ve İngilizler tarafından Fransız denizcilerin teslim olmaları istendi. Fransızların teslim olmayı kabul etmemesi üzerine Fransız gemilerine ateş açılarak 1.200 denizci öldürüldü."

Savaş boyunca İngilizlerin kazandıkları iki büyük deniz zaferi yukarıdaki gibi silahsız eski müttefiklere karşı kazanılmıştır. Fransız Dışişleri Bakanı Baudouin bu saldırılar üzerine, "Churchill savaş tarihinde görülmemiş bu saldırganlıklardan sorumludur. Savaşın kaybedilmesi İngilizlerin sadece kendi sahillerini düşünerek Fransa'ya nerdeyse hiç yardım etmemelerinden kaynaklanmaktadır. Savaşta Fransa üç milyon asker sokarken İngiltere sadece iki yüz elli bin askerini Avrupa ana kıtasına göndermiş ve bu askerlerin dörtte üçünü de Dunkerque Limanı'ndan tahliye etmiştir. Hâlbuki Fransızlar iki yüz

bin genç askerlerini kaybetmişlerdir!" demiştir. Gerçekten de savaşta bu ana kadar Fransa 1.900.000 askerini kaybetmiş veya esir bırakmıştır. Bu sayı İngiliz kayıplarının kırk katıdır.

İngilizlerin Fransız gemilerine yaptıkları saldırılar sonrası Fransız Martinique Limanı'nda İngilizlerin önemli sayıda gemisi olduğu tespit edilmiştir ve Amerikan Donanması derhal Martinique'e doğru yola çıkmıştır. Neden? Dostumuz Fransızlara yardım için mi? Hayır! Neden bağımsızlık savaşımızda bize İngilizlere karşı yardım eden ülkeye düşman kesildik? Hani özgürlüğümüzü Fransa ve LaFayatte'e borçluyduk? Acaba Fransızlar savaşa girmemiz için Paris'in yıkılmasına izin vermedikleri için mi onlara düşmanız? Yoksa Fransa ordusunun üçte ikisini kaybettikten sonra teslim olduğu için mi? Yok, yok, bunlar gerçek nedenler değil.

Almanların Varşova'ya girişleri sonrası resmi Polonya Arşivleri de ellerine geçti. Bu arşivlerde Amerika'nın Fransa Büyükelçisi Bullit'in Polonyalılarla yaptığı görüşmelerin tutanakları da vardı. Açıklanan belgelere göre Bullitt Kont Potoki isimli Polonya'nın Amerika Büyükelçisine ve onun hükümetine aşağıdakileri söylemişti:

"3. Başkan Fransa ve İngiltere'nin totaliter rejimlerle masaya oturmamaları gerektiğini ve bu rejimlerle toprak müzakerelerinde bulunulmaması gerektiğini belirtir.

4. Polonya Birleşik Amerika'nın çok yakında tarafsızlığını bozarak İngiltere ve Fransa'nın yanında savaşa gireceğinden emin olmalıdır. Amerika savaşın kazanılması için tüm maddi kaynaklarını seferber edecektir."

Bu tutanaktan anlaşıldığı üzere Roosevelt Polonya'nın Alman taleplerini geri çevirmesini ve Fransa ile İngiltere'nin ise Almanlara savaş açmasını istemektedir. Gerçekten de olaylar tam bu şekilde gelişmiş ve Almanlar Polonya'yı işgal ettikten sonra Müttefikler Almanya'ya savaş açmışlardır. Bir yerde dünya savaşını Roosevelt başlatmıştır.

Bu nedenle Fransız Başbakan Reynaud, Churchill'in tavsiyesi üzerine Başkan'ı arayarak askeri yardım istemiştir. Yine aynı nedenle Churchill, Duff-Cooper ve Eden İngiliz halkına Amerika'nın savaşa girerek yardıma geleceğini söylemektedirler. Daha ötesi medyada sürekli yayınlanan "Amerika kendi için savaşacak..." haberleri bu nedenle çıkmaktadır.

Bu bizim değil Yahudilerin savaşıdır. Fransız Yahudiler güçlerini kaybetmişlerdir ancak Amerikan ve İngiliz Yahudiler işbaşındadırlar. Bu savaş "Altın Standardını" koruma ve dünya ekonomisini kontrol için çıkarılmıştır

Başkan savaş naraları atarak tüm Batılı ülkeleri savaşa sokmak istemektedir. Savaş Bakanı Kongre'den 1.100.000.000 dolarlık savaş harcamaları desteği daha istemiştir.

İngiltere'nin düşmesi halinde Churchill Kanada'dan savaşacağını söylemekte ve Başkan Kanada'yı Monroe Doktrini kapsamına almaya çalışmaktadır. Diğer yandan ise Roosevelt Güney Amerika ülkelerini tarafına çekmeye çalışmaktadır. Brezilya'ya demir çelik fabrikası sözü verilirken Arjantin delegesi Meloand ülkesinin kanunlarını çiğnemek istemediğini ve Fransa'ya ait Güney Amerika adalarına ABD'nin müdahalesini desteklemediğini belirtti. Uzun tartışmalar sonucu Meksika, Şili, Bolivya, Venezüella, Peru ve Arjantin ile meclislerinin onaylaması koşuluna bağlı olarak göstermelik bir anlaşma imzalandı.

Bu ülkelerin yasama ve yürütme organları kabul etmedikçe bu imzalanan anlaşmanın hiçbir hükmü yoktur.

Başkan konferans sonrası Amerikan Eximbank'ından Güney Amerika ülkeleri ile ticaret ve yatırım için 500.000.000 dolar kredi istedi. Tabii ki bu konferansın amacı Güney Amerika ülkeleriyle ticaretin geliştirilmesi değildi. Bu konferans "Altın Standardının" korunması için yapılacak savaşta tüm Amerika kıtasını ülkelerinin bir blok halinde İngiltere'nin yanında yer almasını sağlamaktı.

Çok Partili Demokrasi

"Çok partili demokrasiyi her zaman destekleyerek Hıristiyan ülkeleri içlerinden bölmeliyiz. Güç birliğini kaybeden Hıristiyan ülkelerin hükümetleri her zaman büyük amacımız için çalışan 'Bankamız' karşısında hazır olda durmaya mecbur kalacaklardır."

Hahambaşı Reichhorn'un cenazesindeki söylevden alıntı

Son yıllara kadar başta kral ve imparatorların olduğu ülkelerde dahi politik partilerin çalışma sistemleri aynı idi. Son birkaç yıldır Almanya, İspanya, Macaristan, İtalya, Romanya ve Fransa'da bu parti sistemleri kaldırılarak "totaliter" rejimler ortaya çıkarıldı ve partilerle beraber kıta Avrupa'sı Yahudi Mason Cemiyeti ve B'nai B'rith örgütleri bu ülkelerde yasaklandı. Totaliter rejimlerin karşısındaki Yahudi sistemleri ise "demokrat" olarak nitelendirildiler. Amerika'da tüm vatandaşlar bir şekilde ait oldukları politik partilerle gurur duyar ve onları desteklerler. Biz Amerikalılar her zaman kurucularımızın oluşturduğu demokratik sistemi askıya almamaktan gurur duyarız. Her zaman vatandaşlar kendi partilerinin ekonomik ve siyasi politikalarını desteklerken muhalefete karşı her platformda kendi partilerinin görüşlerini savunurlar.

Bizim demokrat duruşumuz buyken bir de yukarıda hahambaşının cenaze törenindeki söylev alıntısındaki "Bankamız" ifadesine dikkat edelim. Söylevde tek banka ve onun etrafındaki birlikten söz edilmektedir. Bu Rothschild bankası tamamen Yahudi ırkına ait bir kurum olarak görülmektedir. Yukarıdaki söylevin verildiği cenaze töreni esnasında yani 1869 yılında Yahudiler Avrupa'da çok kötü koşullarda yaşamaktadırlar. Şimdi ise çoğunluğu Rothschild sermayesinden türemiş sayısız Yahudi zengin her ülkede bulunmaktadır. Yahudilerin "Bankamız" diye adlandırdıkları Rothschild bankası hala söyledikleri üzere aynı amaç üzerinde çalışmaktadır. Bu bankanın kanunları acımasızdır ve Amerika'da İç Savaş'tan beri "Wall Street"

kuralları adı altında devam etmektedir. Bu kurallar aslında Bank of England ve diğer Rothshild bankalarının kanunlarından farklı değildir ve Hıristiyan devletlerin boyunduruk altına alınması amacına yöneliktir. Mayer Amshel Rothschild tarafından doktrine edilen amaçlar bu gün Jeroboam Rothschild ve 300 gizli Siyonist Akil tarafından takip edilmektedir.

Yahudilerin uluslar arası bankacılıktaki güçlerini konsolide etmek için Almanya'nın 1. Dünya Savaşı'ndaki savaş tazminatlarını tek elden yönetmek bahanesiyle kurdukları "Uluslararası Takas Bankası" pek başarılı olmamıştır. Uluslar arası bir konferansta pek çok ülkenin katılımıyla bu bankaya başlangıç sermayesi olarak 100.000.000 konmuştur. Başkan Hoover Amerika temsilcileri olarak bankaya Thos. W. Lamont ve Owen D. Young'ı atamış, J. P. Morgan&Company ise bankaya 25.000.000 dolar sermaye aktarımı yapmış, geri kalan sermaye ise Bank of England ve diğer merkez bankalarınca karşılanmıştır. Aslında bu kurum tam anlamıyla dünya ekonomisini yönetmeyi amaçlayan bir Rothschild bankasıdır.

Amerikan halkı ise Demokrat ve Cumhuriyetçi partiler olarak örgütlenmiştir. Amerika'da Rothschild çıkarlarını korumak Baruch ve Lamont tarafından yerine getirilmektedir. İki parti olmasına rağmen Amerika'da yaşamsal konular üzerinde partiler arası farklar bulunmamaktadır.

Örneğin Federal Rezerv Yasası Cumhuriyetçiler tarafından ortaya konmuş, Demokratların muhalefetine takılmış ancak Demokratların iktidarı ele almalarıyla tekrardan Kongre'den geçmiştir. Bu günlerde yapılan parti kongrelerinde adayların kimler olduğu Baruch, Lamont ve Lippman gibi politikacı Yahudileri hiç ilgilendirmemektedir. Çünkü her iki partinin adayları Rothschild çıkarlarına uygun davranacak kişiler içinden seçilmektedir. İngilizler ve Yahudiler Willkie'nin adaylığını desteklemekte ve tüm medya kampanyalarına 100.000.000 dolar harcayabileceklerini söylemektedirler. Zaten tüm büyük gazeteler, radyo istasyonları ve film yapım firmaları Yahudi sermayesinin elindedir.

Willkie adaylık kampanyasında Kuhn, Loeb firmasını sponsor olarak temsilen Barney Baruch, Morgan&Company'yi temsilen ise Thomas W. Lamont bulunmaktadır. Tabii Yahudi radyoları ve Walter Lippman ile Dorothy Thompson gibi savaş taciri köşe yazarları da kampanyada Rothschild adayını desteklemektedirler. Bu sponsorlar Willkie'yi desteklerlerken aynı zamanda Roosevelt'in üçüncü kere seçilmesi için de çalışmaktadırlar. Adaylığına Yahudi desteği almak için Willkie seçimi kazanması halinde anti-semitik kişi ve kuruluşları yargıya çıkaracak yasalar yapmaya söz vermektedir. Dolayısıyla ister Roosevelt olsun ister Willkie, Rothschild çıkarlarının garantiye alındığı kesindir.

Tabii ki Yahudilerin ilk seçimi Roosevelt olacaktır çünkü o kendisinin iyi bir hizmetkâr olduğunu kanıtlamıştır. Ancak eğer Willkie'nin kamuoyu desteği daha fazla ise Yahudiler hiç acımadan Roosevelt'i feda edeceklerdir.

Amerikan sisteminde adaylar önce partilerinin adaylıklarını kazanmak için sonra da halkoyu için yarışmaktadırlar. Bu sistemin artık kaldırılarak başkanın Fransa'da olduğu gibi Kongre tarafından seçilmesi gündeme getirilmelidir. ABD kurucularından George Washington da parti adaylıklarına karşı olduğunu, şahısların kendi başlarına Kongre tarafından seçilmeleri gerektiğini defalarca belirtmiştir.

Doğal olarak geçerli seçim sistemini değiştirmek zordur ve anayasal düzenlemeleri gerektirmektedir. Ancak tüm zorluğuna rağmen Kongre'ce seçilen başkanlar parti adaylıkları için buldukları kuklaları olmaktan çıkacaklar, büyük seçim kampanya maliyetleri ortadan kalkacak ve büyük eyaletler kadar küçük eyaletler de Kongre'deki temsilcileri ile seçimlerde etkin olabileceklerdir. Parti adaylıkları sistemin yozlaşmasına partilerin zenginlerce satın alınmalarına ve halka sadece zenginlerin istediği adayların sunulmasına yol açmaktadır. Benzer durum İngiltere'de de geçerlidir ve eski Başbakan İşçi Partili McDonald ile selefi Muhafazakârlar arasında bir fark yoktur.

Rothschildlar ve kurmak istedikleri Milletler Cemiyeti pek yakında merkezlerini Amerika'ya taşıyacaklardır. Zaten Rothschild altın stokları Kentucky'de saklanmaktadır ve başkan Yahudi göçmenleri Avrupa'dan getirmek için kolları sıvamıştır. Associated Press'e göre Manhattan'a giriş yapan 1914 yabancı uyrukludan 862'si Yahudi göçmenidir. Associated Press ayrıca Avrupa'dan parasızlık nedeni ile ülkelerine dönemeyen yüzlerce Amerikan vatandaşının olduğunu bildirmektedir.

Ben her ne kadar Rothschild ailesinin bugünkü başkanı olarak Jeroboam'ı görsem de Kont Cherep-Spiridovich'e göre ailenin bugünkü başkanı Edward Rothschild'tır ve kendisi Amerika'dadır. New York Times gazetesinde Edward Rothshield'ın Amerika'ya varışı haber olmuş ve haberde bu kişinin üstünde bulunan 1.000.000 dolar tutarındaki ziynetin şahsi eşya olarak nitelendirilerek gümrük vergisi alınmadığı belirtilmiştir. Jeroboam hakkında son çıkan haberlere göre Fas'ın İspanyol tarafına kaçtığı ve İspanyol yönetiminin kendisini "vatana ihanet" suçu nedeniyle Fransa'ya iade ettiği bilinmektedir. 29 Temmuz 1940 tarihli United Press haberine göre Fransız Hükümeti yedi yüksek hâkimden oluşan bir mahkeme oluşturarak vatan hainlerini yargılayacaktır. Haberde ayrıca Mandel (Jeroboam Rothschild) için ülke güvenliğini tehlikeye sokmaktan ölüm cezası istenirken Leon Blum ve diğer Yahudi hükümet üyelerinin siyasi suçlardan yaşam boyu hapis istemiyle yargılanacakları belirtilmektedir.

10 Haziran 1940 Charlottesville konuşmasında Roosevelt Amerika'nın savaşta tarafsız kalmasını ve ticari olarak korumacılığı savunanlara karşı söyledikleri aşağıdaki gibidir:

"Korumacılık önlemleri ve tarafsızlık benim için Amerikan vatandaşlarının özgürlükleri alınarak izolasyon içinde yaşamaları ve diğer ülke liderlerine muhtaç hale getirilmeleridir."

Roosevelt bu konuda haksızdır çünkü geleneksel Amerikan siyasetinin bir parçası olarak Amerikan halkı her zaman izolasyon içinde yaşamıştır ancak hiçbir zaman yabancı bir lidere muhtaç olmamıştır. Amerikan halkını gerçekten tehdit eden Roosevelt'in yaratacağı Yahudi diktatörlüğüdür. Başkan'ın yaptığı savaşa girmek için halkı tahrik etmekten başka bir şey değildir. Yaratılmak istenen Amerikan halkının korkutulması ve dolayısıyla savaşa olan desteğin artmasıdır. Churchill "Beşinci Kol" olarak nitelendirdiği anti-semitik muhaliflerini hapislere atmış ve ölümle yargılayan bir liderdir. Churchill'in yaptıkları acaba Hitler'den daha mı iyidir? Belçika'da kendisine teslim olma şansı tanınmışken Churchill'in adeta soykırım yaratarak geri çekilmesi neden ve ne amaçla yapılmıştır? Churchill yüz yıllık kurulu ekonomik düzeni korumak için Hıristiyan Belçikalıları kesmeyi göze almış ve binlerce İngiliz askerinin ölmesine katlanmıştır.

Churchill'in acımasızlığına bir başka örnek ise 15 Haziran 1940 tarihinde gazetelere verilen demeçte yer almaktadır. Bu habere göre İngilizler Paris'in direnerek Almanlarca yok edilmesini savaş propagandası için isterken Fransızların bunu kabul etmemelerini İngilizlere ihanet olarak görmektedirler.

Anlaşıldığı kadarıyla Paris'in teslim olması konusunda o zamanki Fransız Hükümeti ikiye bölünmüştür. Bir tarafta Reynaud, Handel, Blum ve diğer Yahudi bakanlar İngiliz fikrini desteklerlerken Hıristiyan bakanlar ve Marshall Petain Paris'in yok edilmesini kabul etmemişlerdir. Bu gün Yahudi bakanlar sürgündedir ve 1.900.000 Fransız askeri ölmüş, yaralanmış veya esir düşmüştür. Şimdi ise İngilizler De Gaulle'ü kullanarak sürgün hükümeti kurmuş ve Fransız şehirlerini her akşam bombalamaktadır. Başkan Roosevelt ise Fransız devletinin Amerika'da bulunan altın stoklarına ve limanlarımızdaki gemilerine el koymuştur.

Tüm bu ayak oyunlarından sonra Almanların dediği gibi İngilizlerin "Athenia" gemisini propaganda amacıyla batırmış

oldukları doğru olabilir. Paris gibi bir şehri savaş propagandası için içinde yaşayan binlerce masum kadın ve çocukla beraber yok etmeyi amaçlayan bir siyasi görüşün içinde birkaç yüz kişi olan bir gemiyi batırması çok da olmayacak bir şey değildir.

25 Temmuz 1940 tarihli Associated Press raporunda eski Fransız Başbakanı Daladier, Mandel (Rothschild) ve on altı eski Fransız politikacı Fas'tan dönüşlerinde tutuklanmıştır. Ajans bu kişileri Fransa'yı savaşa sürüklemekten yargılanacaklarını bildirmektedir. Yani yeni Fransız Hükümeti Almanya'yı değil eski hükümeti savaştan sorumlu tutmaktadır. Eski Fransız rejimi anayasayı askıya alarak savaş kararı almıştır ve şimdi sorumlular yargılanmaktadır.

Fransa'da yaşananların benzeri bugün Amerika'da yaşanmaktadır. Roosevelt savaş halinde anayasayı askıya alabilir ve bunu gerçekleştirmek için tam olarak hazır olmadığımız savaşa bizi sokmaya çalışmaktadır. Amerikan vatandaşlarının savaş istememesine rağmen Başkan, Rothschild sermaye gücünün devamı için halen savaş naraları atmaktadır.

Bu nedenle savaş taciri Henry L. Stimson Savaş Bakanlığı'na ve Frank Knox Donanma Bakanlığı'na atanmıştır. Roosevelt İngiltere'ye askeri yardım yapmamıza karşı çıkan Donanma Bakanı Woodring'i istifaya zorlamıştır.

Woodring'in yerine geçen Frank Knox Başkanı "Emellerine ulaşana kadar gerçek amacını saklayan, gülümseyen, uyumlu görünen, geri adım atmasını bilen..." ikiyüzlü bir kişi olarak tanımlamaktadır. Bu sözler Knox Donanma Bakanı olmadan önce gazetelere verdiği demeçlerde vardır. Knox Roosevelt için aynı gazeteye ayrıca, "Roosevelt egoist, güvenilmez, kendinden fazlasıyla emin, tedbirsiz bir Başkan'dır. Böyle bir Başkan barış döneminde bile tehlikelidir; savaşta ise böyle bir Başkan'la felaket kaçınılmazdır!" demiştir. İşte bu "yarı diktatör " Başkanımızın Donanma Bakanı tarafından tanımlanan kişiliğidir. Roosevelt diktatörlüğünü ilan etmeye çok yaklaşmıştır ve tek eksiği savaşa girmemizdir.

Bugün İngiltere dâhil Avrupa'nın her yerinden Yahudiler Amerika'ya göç etmektedirler. Kongre çoğu Yahudi olan göçmenler için 50.000.000 dolar ayırmıştır. Ayrıca Başkan Roosevelt yasaları çiğneyerek bu rakama 50.000.000 dolar daha eklemiştir. Kısacası Amerika bizi her ne kadar kullansalar da Yahudilere anavatan olmaya çalışmaktadır. Hitler, savaş sonrası Avrupa'yı Yahudilerden temizleyerek bu insanlara Avrupa'dan uzak bir yerde vatan vereceğini hatta buranın Madagaskar olacağını söylemektedir. Ancak bu şekilde Hıristiyanlar yeni ve refah dolu bir milenyum yaşayabilirler.

Vatan Hainleri

18 Ağustos 1940 tarihinde Associated Press Franklin D. Roosevelt ile Kanada Başbakanı W. L. Mackenzie arasında inanılmaz bir anlaşma yapıldığını açıkladı. Ajans aşağıdaki anlaşmayı bildirdi:

"İki ülke arasında savunma işbirliği komitesi kurulmasına karar verildi... Bu anlaşma bir yerde tüm batı yarım küreyi kapsamaktadır."

Yukarıdaki sözler yoruma çok açık olsalar da en azından totaliter bir ülkeyle savaşa girmesi halinde Kanada ile ABD arasında askeri işbirliği olacağı anlaşılmaktadır. Bu anlaşma çerçevesinde daha önce İngiltere'ye gönderilen 50 Amerikan destroyerinin olup olmayacağı konusunda pek çok spekülasyon vardır.

Basında çıktığı üzere yukarıda belirtilen Kanada ve Amerika hükümetleri arası askeri dayanışma anlaşması konusunda Başkan hukuk müşaviri General Jackson'dan mütalaa almış ve konuyu Kongre'ye götürmenin gereksiz olduğuna kanaat getirmiştir. Başkan şu ana kadar da zaten konuyu Kongre'nin onayına sunmamıştır. Amerikan halkına bu anlaşma anavatanın korunması için ve Monroe Doktrini kapsamında Kanada'dan belli askeri üslerin alınması olarak açıklanmıştır. Ancak bu

gerçek değildir ve gerçek anlaşmadan son derece memnun olan İngiltere ve Churchill tarafından çok iyi bilinmektedir.

20 Ağustos 1940 tarihli Associated Press Londra raporu aşağıdakileri belirtmektedir:

"Başbakan Churchill kendinden son derece emin şekilde İngiliz İmparatorluğu ve ABD arasında hava üsleri konusunda vardıkları anlaşmayı açıkladı ve 'Ortak çıkarlarımız için Amerika ile kuvvetlerimizi birleştirmeli birbirleriyle karıştırmalıyız. Aynı Mississippi nehrinin suları gibi kimsenin durduramayacağı bir güç olmalıyız. Mississippi durmadan akar ve bırakınız aksın! Bu büyük nehir bırakın daha büyük alanları daha güzel günler için sulasın!' diye haykırdı. Avam Kamarası Başbakan'ın bu sözleri sonunda alkışlardan neredeyse yıkılacaktı."

Birkaç tane hava üssü için Avam Kamarası'nın bu kadar coşku göstermesi mantıklı mıdır? Eski İngiliz Savaş Bakanı Yahudi Hore-Belisha sonunda ağzından baklayı çıkardı. Bu konuda Associated Press haberi aşağıdaki gibiydi:

"Bu akşam Avam Kamarası'nda eski Savaş Bakanı Leslie Hore-Belisha söz alarak savaşın kötülüklerine karşı İngiliz ve Amerikan vatandaşlıklarının tek bir vatandaşlık altında toplanmasının büyük avantaj olacağını ve İngiltere'nin işgal öncesi Fransa'ya da aynı teklifi götürdüğünü belirtti."

Yani Alman işgali öncesi İngiltere, Fransa'yı kendi topraklarına katmak istemişti. İşte Churchill ve Hore-Belisha ile Avam Kamarası üyelerinin sevinci bu nedenle büyük olmuştu. İngiltere resmen ABD'yi dominyonlarından biri haline getirmek istemekteydi. Yine bu yüzden Kanada ile yaptığı anlaşma Başkan tarafından Kongreye götürülmemişti. Tüm bu gelişmeler Rothschild dünya imparatorluğu için çok olumlu adımlardı.

Kongre tutanaklarından çıkarılan, aşağıda belli bölümleri verilen, New York İngiliz Konsolosluğu antetli kâğıdına yazılan ve o zamanki İngiliz Başbakanı David Lloyd-George'a gönderilen mektubun yazarı tam bilinmemekle beraber, o za-

man İngiliz Gizli Servis New York Temsilcisi ve şimdi Kuhn, Loeb&Co çalışanı Yahudi Sir Wm. Wiseman veya o zamanki İngiliz Propaganda Ofisi Başkanı Yahudi Lort Northcliffe olduğu sanılmaktadır. Yazarı kim olursa olsun basına yansıyan bu mektup Amerikan Hükümeti'nin devrilerek Amerika'nın İngiliz dominyonlarına katılmasının amaçlandığını ve bu konuda onlara yardımcı olan vatan hainlerinin adlarını açıklaması açısından çok önemlidir.

"Bize İrlanda-Almanya sabotaj programımızda yardımcı olan Bay Taft ve Bay Polk'a çok teşekkür ederiz. Ayrıca kütüphanelerde İngiliz aleyhtarı kitapları yasaklayan Bay Baker ve pek çok komisyon üyesine, 'Amerikanizasyon' programımızı finanse eden Pierpont Morgan, Rockefeller, Cleveland Dodge, Wanamaker, Hamlin, Childs, DuPont, Ryan, Insull, Doheny ve diğerlerine şükranlarımızı sunarız. Özellikle 'İrlanda İngiltere'yi arkasından vurmuştur' kampanyasında bizi destekleyen Insull, Doheny, Taft ve O'Connor'a çok şey borçluyuz. Yaptıkları bu yardımların Majestenin Hükümeti tarafından ödüllendirilmesini çok isabetli olacaktır."

Yukarıda ismi geçen Bay Baker Amerika'nın o zamanki Savaş Bakanı, Bay Gregory ise ABD Başsavcısı'dır.

"Amerika'daki çalışmalarımızda Kızıl Haç, İzci Örgütü, YMCA, kiliseler, insani ve dini yardım örgütleri kanalıyla İngilizce konuşan devletler birliği fikrini oluşturmaya çalıştık. Rockefeller Vakfı'ndan Bay Raymond Fosdick ve Columbia Üniversitesi Rektörü Nicholas Murray Butler küreselleşmenin önemi ve proletarya küreselleşmesinden farklarını ortaya koymakta çok başarılı idiler. Yaptığımız propaganda her yaş ve cinsiyetteki Amerikalıya hayatın her bölümünde ulaşmayı amaçlamaktaydı. Radyolar, medya, okullar, üniversiteler ve kiliseler üzerinden yaptığımız propaganda her gün daha da artmaktadır. Çok yakında insanların tüm okudukları, gördükleri ve duyduklarına hâkim hale gelebilecek durumdayız. O noktaya eriştiğimizde insanların İngiliz karşıtı bir şey görmeleri veya

duymaları imkânsız olacaktır. Hindu karşıtı propagandamızda bize büyük yardımları dokunan Columbia Üniversitesi'nden Prof. Richard Gotthell (Bu kişi 1937 yılında Dünya Yahudiliğine yaptığı katkılardan dolayı F.D Roosevelt tarafından madalyalandırılmıştır) ve İrlanda karşıtı propagandamızda büyük başarı gösteren Bayan Elisabeth Marbury, Charles McCarthy ile Karl Watters'ı anmak isterim. Majestemiz için bir Amerikanlının İngiliz kolonisi olması için yaptığı harcama bu gün itibarıyla 63 senttir.

Zaten Anglo-Amerikan işbirliği finans dünyasında rakipsizdir. Bu işbirliğinin şansı içinde Pierpont ve Morgan&Co gibi finans uzmanı kurumların bulunmasıdır. Doğal olarak bu kurumların Amerika'yı savaşa sokmak üzerine gösterdikleri çabaların vatanseverlik dışında amaçları da vardır. Bu kurumlar Taft ve H. P. Davidson sayesinde önce Kızıl Haç örgütünü millileştirmişler sonra da H. P. Davidson yönetiminde tekrar uluslar arası hale getirmişlerdir. Aynı kurumlar Thomas Lamont sayesinde Harpers dergisini ve New York Evening Post'u satın almışlardır. Lamont ve Davidson barış konferansındaki olumlu katkılarından dolayı iyi tanınmaktadırlar. Bu şahısların başlarında bulundukları kurumlar Amerika'ya karşı Japon Donanması'nın güçlendirilmesi için Japonya'ya 200.000.000 dolar kredi vermişlerdir. Bu kişilerin uluslar arası taşımacılıkta İngiltere'yi destekledikleri tarafınızca da bilinmektedir.

Amerikan Hükümeti'nin İngiltere'ye savaş harcamaları için verdiği finansal desteğin bir kısmı yarı Amerikan firmalarla ve Bay Connor Guthrie'nin yardımlarıyla Kaliforniya ve Kosta Rika'da büyük petrol alanları satın alınmıştır. Meksika'da yapılan millileştirmeden yararlanarak kurduğumuz firmalar Majestelerin Cowdray, Person ve Royal Dutch Shell firmalarındaki hisselerini toplamıştır. Dolayısı ile İngiltere bu gün Meksika, Kanada, Romanya, İran ve Kafkas petrolleri üzerinde en büyük hakka sahiptir. Şu ana kadar Standard Oil firması elindeki boru hatları alınamamıştır. İngiltere dünyadaki en büyük petrol ve deniz taşımacılığı endüstrilerine sahiptir.

Dünya petrolleri üzerindeki gücümüz Amerikan ekonomik çıkarlarını Majestenin çıkarlarıyla örtüştürmektedir. Ancak Amerika'ya olan 4.000.000.000,00 dolar borcumuz çözümlenmeden Amerika'ya karşı petrol silahının oynanmaması gereklidir. Prematüre yapılacak bir hareket Amerikan hükümetinin İngilizlere karşı gümrük duvarlarını yükseltmesine, döviz kurlarıyla oynamasına ve hükümetimizden tahakkuk eden faiz gelirini istemesine neden olabilir.

Son zamanlarda Amerika'ya olan savaş borçlarımızın silinmesi için güçlü bir kampanya yönetmekteyiz. Kampanyamız (a) İngiltere'nin Amerika'yı korumak için iki yıldır savaşta olduğu ve (b) dünyada adil ve demokratik yönetimlerin devamı için en azından maddi zararların paylaşılması gereği, ilkelerine inşa edilmiştir. Amacımız İngiltere'nin savaş borçlarının silinmesinin ötesinde Amerika'nın Avrupa pazarlarının yeniden inşasında finansör haline getirilmesidir.

Çıkabilecek bir Meksika-Amerika savaşı İngiltere'nin petrol alanlarındaki mülkiyet haklarını sağlamlaştıracaktır. Bu nedenle medyamız Meksika problemini sürekli gündemde tutmaktadır.

Bağımsız olmasına karşın Amerika şimdiye kadar İngiliz politikalarını Panama Kanalı ve Kanada balıkçılık problemlerinde desteklemiştir. Amerika bizimle 1. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da savaşmış ve hiçbir beklentisi olmamıştır. Amerika bizim yanımızda savaşırken kendi askeri giderlerini ödediği gibi İngiltere'ye de büyük miktarda parasal yardımda bulunmuştur. Amerika bu savaşta kendi donanma projesini iptal ederek İngiltere'nin donanmasının yeniden inşasına para ayırmıştır.

Tüm bu iyi gelişmelerin yanında tüm çabalarımıza rağmen başkanlık seçimlerini Willson'ın kazanacağı ortadadır. Başkanın yasama ve yürütmeye atayacağı kişilerin İngiltere'ye bağlanma konularında muhalefet edecekleri açıktır. Bu nedenle Amerika'nın İngiltere'ye katılımı bir an önce sağlanmalıdır. Bu-

nun ilk adımı atılmış ve Başkan Willson'ın Milletler Cemiyeti kurulmasını kabulü sağlanmıştır. Gösterişe çok düşkün olan Başkan Wilson'un İngiltere karşıtı olmasını engellemenin en hızlı yolu kendisini Milletler Cemiyeti Başkanı olarak seçmektir. Başkan'a yapılacak sosyal yaklaşımlar Ek 32 'de verildiği gibidir. Elmas, altın, pahalı mücevherler ve hediyelerden bıkmış olan Başkan'a sunulabileceklerin listeleri Ek 45-83'te verilmektedir. Washington'da bulunan büyük elçimizin diplomasi yanında Başkan'ın adeta hizmetkârı olarak görev yapması milli çıkarlarımız doğrultusundadır. Milletler Cemiyeti Başkanlığı yetkilerinin şimdilik belirlenmemesi daha iyidir. Ancak Başkan Wilson'a ömür boyu başkan kalacağı, 100.000.000' dolarlık örtülü ödenek ve halefini seçme hakkı olacağı belirtilmelidir.

Başkan Wilson Amerikan vatandaşlarının duygularını tuhaf olsalar bile anlayan bir kişidir. Başkanın Milletler Cemiyeti'ni Amerikan egemenliğinin devri olarak değil Amerikan egemenlik alanının genişlemesi olarak halka anlatması çıkabilecek pek çok sosyal patlamayı önleyecektir.

Başkanlık seçimini takiben Majestelerini temsilen Galler Prensi'nin kendisini Beyaz Saray'da ziyaret etmesi gayet iyi olacaktır. Maalesef Başkan'ın prensimiz yaşıtı bir kızının olmaması ülkeler arası bir evlilik şansını ortadan kaldırmaktadır.

Milletler Cemiyeti Başkanlığı'na, Başkan Willson'ın getirilmesi geciktirilmemeli ve bir an önce ilk Milletler Cemiyeti toplantısı Washington'da düzenlenmelidir. Bu, buradaki insanları Milletler Cemiyeti'nin başında olduklarına ve kendilerine güven hissetmelerine neden olacaktır. Belki şahsınız belki de görevlendirebileceğiniz bir asilzadenin Milletler Cemiyeti toplantısı için Amerika'ya gelmesi ve açılışı olduğunca gösterişli yapması çok önemlidir. Bu yöntemle eski kolonimiz Amerika'da Milletler Cemiyeti'ne karşı görülen muhalefet kırılacaktır. Milletler Cemiyeti'nin işlevi başlar başlamaz gelecek büyük talep karşısında Majesteleri Amerikalılara İngiliz İmparatorluğu'nun bir parçası olma hakkını tanıyabilir ve

geleneksel olduğu üzere bu koloniye genel vali ataması yapılabilir. Kolonide Rahip Dr. Manning başpiskopos, Bay Elihu Root Hâkimler Kurulu Başkanı ve W. H. Taft, Nicholas Murray Butler, J. P. Morgan, Elisabeth Marbury, Adolph Ochs ile Thomas Lamont koloni yüksek konseyi üyeleri olarak atanabilirler. İmparatorluğun seçiminin önemini vurgulamak açısından koloninin yeni başkenti Georgetown olurken Boston ve Chicago kentlerine kendilerini imparatorluğumuza bağlı olarak yönetme hakkı tanınabilir."

Bu mektupta yazılanlar yani Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu Başkan Roosevelt'in amaçlarından biridir. Kendisi pek çok kere "Birleşik Avrupa Devleti"nin bizim ilgi alanımızda olmadığını ancak parçası olduğumuz Milletler Cemiyeti'nin bizim için çok önemli olduğunu belirtmiştir. Milletler Cemiyeti belki ilk başta İngiliz İmparatorluğu olarak başlayacaktır ancak nihai amaç bunun Yahudi imparatorluğuna dönüştürülmesidir.

Cecil Rhodes'in amacına ulaşılmasına az kalmıştır. Bay Carnegie'nin Amerikan kolonilerinin bir gün anavatan ile bölünmez bir bütün haline gelmeleri için gereken tek şey Milletler Cemiyeti'nin kurulmasıdır. Carnegie ve Rhodes'in hayal edip ulaşmak istedikleri Amerika'yı İngiliz kolonisi haline getirmektir. Ama bundan daha önemlisi bu amacın aslında Rothschild para imparatorluğunun felsefesi oluşudur. Savaşın çıkartılma amacı Milletler Cemiyeti'nin kurulmasıdır. Roosevelt bu kurumun başına geçmeye çoktan razıdır. Roosevelt bu göreve kandırılan Willson'dan daha uygundur çünkü yanlış veya doğru Wilson idealist bir insandır hâlbuki Roosevelt ayak oyunlarını iyi bilen bir diplomattır. Ömür boyu başkanlık ve yıllık 100.000.000 dolarlık Roosevelt ve büyük ailesi için kaçırılmaması gereken bir fırsattır.

Yukarıda verilen mektubun uydurma olması halinde yalanlanması ve sorumluların yargılanmaları gereklidir. Doğru olması halinde ise sorumluların vatana ihanetten yargılanarak ölüm cezası ve tüm mal varlıklarına el konması gereklidir.

Gerçek olan Rothschild para imparatorluğunun olduğu ve bu kurumun kurulduğu 1812 yılından itibaren inanılmaz ölçüde büyümüştür. Bu para imparatorluğu sadece Amerika'yı değil tüm medeniyeti tehdit etmesidir. Yukarıda belirtilen mektubun yazarı bu para imparatorluğunun temsilcisidir. Bu para imparatorluğu şu anda İngiliz Hükümeti'ni kontrol etmektedir ve Amerika'yı ele geçirmek üzeredir. Dolayısıyla en kısa sürede yok edilmelidir.

Bu mektubu Kongre kayıtlarından deşifre eden Montana Kongre üyesi J. Thorkelson'a Amerika şükran borçludur. Demokratların tüm muhalefetine rağmen bu kongre üyesi yayınlanmasında ısrarcı olmuştur. Kongre üyesi Thorkelson bu mektubun ilk defa "Cenevre Görüşme" tutanaklarında yayınlandığını sonra da Washington Pub. Company tarafından yayınlandığını ispat etmiştir ancak yazanın kimliğini bilmemektedir.

Kölelik

"Amerika'da artan vasıfsız işçi kitlesi, bu insanların çocuklarını okula gönderecek yeterli parayı bulamayacağı dolayısıyla eğitim seviyesi fukara İngiltere düzeyine düşeceği için cahil kitlelerin ortaya çıkmasına neden olacaktır. Cahil kesimler İngiltere için çok önemlidir çünkü bu halk kitleleri çok daha kolay yönetilirler."

21 Ağustos 1940 tarihli Kongre tutanakları sayfa 16378

Yukarıdaki alıntı çok rahatlıkla Talmud veya Yahudi Protokollerine ait olabilirdi çünkü taşıdığı felsefe aynıdır. Ancak bu alıntı Lillian Scott Troy tarafından Şubat 1912 tarihinde San Francisco Leader isimli gazetede yayınlanmış ve Kongre üyesi J. Thorkelson tarafından Kongre tutanaklarına geçirilmiştir. Lillian Scott Troy bu sözlerin sahibinin Connaught Dükü'nün resmi sözcüsü Yarbay Lowther olduğunu açıklamıştır. Bu açıklama Peel Tadilatı ve Mısır Yasası sonrası ortaya çıkan ve bu-

günlere kadar devam eden İngiliz fukaralığını iyi açıklamaktadır. Bu kanunların geçiş tarihi Rothschild ailesinin İngiltere'yi ele geçirdiği zamanı belirlemektedir.

Yukarıdaki alıntıda bahsedilen "cahil kesim halk" bankerlerin kontrol ettikleri fiyat düzeyleri ve yevmiyeler yüzünden ortaya çıkmış ve halka serbest ticaret diye yutturulmuştur. Cahil kitleler yönetilmeleri daha kolay olukları için bu sistemde makbul görülmektedirler. Amerika'da da aynı faktörler yani güçlü bankerler, serbest ekonomisi işbaşındadır ve küreselleşme özendirilmektedir. Dolayısı ile bu faktörlerin oluşturduğu sonuçlar da Morgan&Company, Kuhn, Loeb&Company, Franklin D. Roosevelt ve Wendell Willkie'nin yani Yahudi İhtiyar Meclisi'nin amaçlarına uygun İngiltere örneğindeki gibi olmaktadır.

Amerika 15.000.000.000 dolar borçlanarak dünyada zenginı daha zengin, fakiri ise daha fakir eden demokrasiyi kurtarma savaşına dolaylı şekilde girmiştir. Başımızdaki plütokratlar "daha kolay yönetilen cahil kitleleri" yönetirken birbirleriyle Amerika'yı İngiliz İmparatorluğu kolonisi haline getirmeye çalışmakta, lort, baron, kont ve Sir unvanlarını hayal etmektedirler.

Amerika'nın içinde bulunduğu durumu kurtarmak için Bay Willkie'nin seçilmesi de yeterli olmayacaktır. Yahudi medyası tarafından alkışlanan Willkie'nin seçim vaatleri de deflâsyon, ikili serbest ticaret anlaşmaları, savaş sanayine barış döneminde büyük yatırımlar gibi bir içeriğe sahiptir. Willkie görünüşe göre Roosevelt'i tekrar seçtirmek için karşısına çıkarılmış aptal bir adaydan başka biri değildir.

Willkie ve Roosevelt gerçek yaşamlarında ikinci sınıf New York avukatlarıdır ancak nasıl olduysa Willkie enerji sanayinde başarılı olmuş ve enerji üretim tesislerini yakın zaman önce 76.000.000 dolara satmıştır. Diğer taraftan Chicago Tribune, Roosevelt ve ailesinin son yedi yıl içinde 2.750.000 dolarlık gelir elde ettiğini bildirmektedir. Bu iki aday da Rothschild ailesi tarafından özel olarak seçilmiş liderlerdir.

Seçim kampanyasında Willkie'nin Roosevelt'i siyasi tartışmaya davet etmesi ona puan kazandıran en büyük faktördür. Ancak bu ikili neyi tartışacaklardır? İkisi de serbest uluslar arası ticareti desteklemektedir. Rothschildlara, küreselleşmeye, savaşta İngiltere'ye yardıma her iki aday da aynı gözlüklerle bakmaktadır. Dolayısıyla yapacakları tartışma Rothschild ailesine kimin daha iti hizmet edeceğini göstermekle ile ilgilidir.

Roosevelt'in şimdiye kadar gayet iyi bir hizmetkâr olduğu açıktır, Rothschildlar ondan çok memnunlardır ve kalmasını istemektedirler. Zaten Roosevelt'in kaybedeceğini anladığı anda savaşa girerek seçimleri iptal edeceği de bilinmektedir. Seçimlerin iptali gerek ABD Başsavcılığı gerekse Demokrat Kongre üyelerince desteklenecektir.

Kitabımı tamamlamadan Kongre üyelerine seslenmek istiyorum: Bu kitapta anlattığım bazı şeyleri daha önce duymamış olabilirsiniz, bunların doğruluğundan kuşkunuz olmasın. Belki "Mektup" olarak isimlendirilen belgeyi kabul etmek istemezsiniz ancak bu belgede belirtilen bilgilerin günümüzdeki duruma ne kadar uygun olduklarına bakın ve aklınızdaki şüpheleri ülkeniz menfaatleri çerçevesinde gidermeye çalışın. Şimdiye kadar Yahudi medyası tarafından taraflı olarak bilgilendirildiniz ancak yanlışları düzeltmek için hala zamanınız vardır. Amerikan vatandaşları sizi kendilerini Kongre'de temsil etmeniz için seçmişlerdir ve şu anda sizin rehberliğinize ihtiyaçları vardır. Eğer ülkemizi yıkıma götürerek vatandaşlarımıza ihanet ederseniz "vatan hainleri" olacaksınız. Bu durumda Amerikan halkı hatta sizi kullanan gizli güçler bile sizden nefret edeceklerdir. Aranızdaki vatansever Amerikalı siyasilere ait olduğu parti gözetmeksizin sesleniyorum, bir araya gelin ve Amerika'yı savaştan, küreselleşmekten ve yıkılmaktan kurtarın.

Diğer taraftan Amerikan halkına da seslenmek istiyorum: Özgürlüğümüzü ve bağımsızlığımızı savaşmadan teslim etmeye razı mısınız? Vereceğiniz oylarla bu çirkin sistemi kansız olarak değiştirebilirsiniz.

Bilinen o dur ki Roosevelt veya Willkie Amerika'nın 2. Dünya Savaşı'na girmesi ve diktatörlük demektir. Ülkenizin yönetimini Morgan&Company, Kuhn, Loeb&Company ve Rothschild ailesine bırakmaya razı mısınız? Ülkemizi kurtarmak için Kasım seçimlerinde ülkenizi partilerinizin önüne koyun ve seçiminizi öyle yapın, bu seçim sizin son şansımız olabilir.

Daha ne kadar kokuşmuş iki parti düzeniyle Rothschild boyunduruğu altında yaşayacağız? Amerikalılar çok geç olmadan uyanın!

Kara para üzerine kurulu 'Rothschild İmparatorluğu' zaman içinde İngiliz ve Fransız Merkez bankaları ile Amerika'daki Federal Rezerv bankalarının sahibi olmuştur. Serveti dünya servetinin yarısı olarak tahmin edilen bu ailenin 1940 yılındaki serveti ABD GSMH'nın iki katı olmuştur.

Dünyada tek bir Yahudi imparatorluğu kurulması amacına çalışan aile, Waterloo Savaşı, Amerikan İç Savaşı, I. ve II. Dünya Savaşları'ndan büyük paralar kazanmış ve Rusya'da Bolşevik Devrimi'ni finanse etmiştir.

Elinizdeki kitap; tarihçesi, serveti ve sahip olduğu kurumlar net bilinmeyen ailenin başlangıcından henüz Amerika'nın II. Dünya Savaşı'na katılmadığı 1940 yılına kadar olan olayları anlatmaktadır. Bu kitapta küreselleşme, AB, Birleşmiş Milletler, serbest pazar ekonomisi, çok partili demokrasi ve savaşların kimlere ve nasıl hizmet ettiğini okuyacaksınız.

ISBN 978-605-4455-63-8

9 786054 455638

DESTEK yayınevi

12 TL

www.destekyayinlari.com